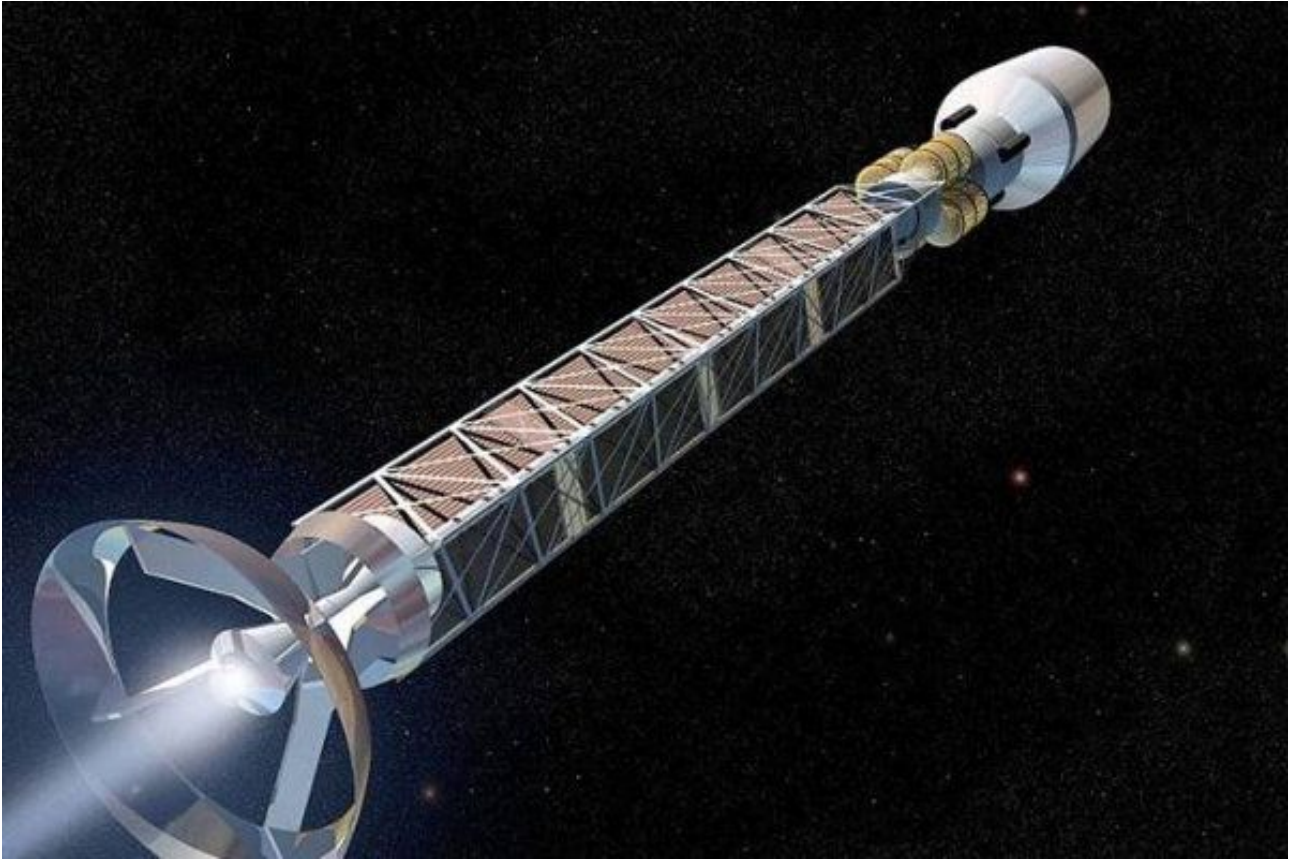

SAGA DE LA TERRA ERRANT

ESPERANZA

RAFAEL PLA LÓPEZ

Meliana, 2018

PRÒLEG

Aquesta és en principi la darrera seqüela de la «Saga de la Terra errant», i directament una seqüela de la novel·la «Després del final». Però no conté tants espòilers com aquesta, raó per la qual es pot llegir de forma independent.

Tanmateix, és preferible llegir-la després de les novel·les anteriors, perquè d'aquesta forma s'entendrà millor el context.

Al final de la novel·la hi ha llistes de personatges per ajudar al seguiment dels mateixos. Però cal advertir que hi ha un personatge que no s'esmenta, perquè és una sorpresa al final de la novel·la que d'alguna manera tanca un cicle de la saga.

1. Amant:

Richard Taylor es va dirigir a Robert Collins, amb qui descansava abraçat en el cubicle que compartien en la nau Esperanza:

- He de confessar-te una cosa: m'agrada una dona. Es més, crec que estic enamorat d'ella.
- I ella et correspon? – li va contestar Robert.
- Crec que sí – va afirmar Richard.
- Doncs he de dir-te que a mi també m'agrada una dona – va declarar Robert –, i pense que el nostre sentiment és també recíproc. Li diuen Leidy Robinson.
- I al meu amor Lizbeth Young – va afegir Richard –. Ens les podríem presentar, no?
- Clar – va acceptar Robert.

Finalitzat el seu període de descans, Richard i Robert es van alçar del llit, es van vestir i van sortir del seu cubicle. Mentre descendien pel tub que conduïa a la zona exterior on estava la cafeteria, Robert va indicar:

- Per a desdejunar es podem ajuntar amb els nostres amors.
- Tant de bo elles també compartisquen cubicle – va comentar Richard –. En aquest cas es podríem intercanviar els llocs per a jeure.

Estaven ja entrant en la cafeteria, i Robert va assenyalar cap a dues dones que estaven ja desdejunant assegudes davant una taula octogonal, una rosa i altra amb cabell i cutis obscurs. Sabien, clar, que a diferència del que passava en temps remots, en l'Esperanza era habitual la convivència de persones amb diferent color de pell... del mateix sexe, clar.

- La dona rosa és Leidy – va dir –. La que està al seu costat és Lizbeth?
- No, Lizbeth té la pell més clara i es també rosa – va respondre Richard.

Es van apropar a elles i Robert i Leidy es van mirar amb tendresa, encara que es van contenir d'exterioritzar mostres d'afecte. Robert va mirar de reüll amb enveja a una parella de dones i altra d'homes, en taules contigües, que s'estaven morrejant obertament.

- Hola, Leidy – va saludar Robert –. Aquest és Richard Taylor, el meu company de cubicle.
- I aquesta és Taraji Spencer, la meua companya de cubicle – va contestar Leidy.
- Robert, si vols vaig jo a recollir els nostres desdejunis – es va oferir Richard –. Et porte el de sempre?
- Sí, clar – va confirmar Robert mentre seia al costat de Leidy.

En quan Richard es va allunyar cap al dispensador de desdejunis, Leidy es va dirigir a Robert:

- Robert, li he contat a Taraji el nostre.
- I us felicite – va afegir Taraji –. A mi també m'agrada un home.

- I a Richard també l'agrada una dona. Llàstima que no sigues tu – va fer broma Robert –, perquè en tal cas es podríem intercanviar els llocs als cubicles. Però podeu parlar lliurement davant d'ell.

Richard va tornar amb una safata amb suc de fruites cultivades hidropònicament en l'Esperanza i amb pastes importades de Mart, i va seure al costat de Robert, que va agafar el seu suc i la seua pasta, i van començar a prendre-s el seu desdejuni.

Mentre ho feien va arribar una parella de dones, una rosa i altre morena de pell rogenca. Richard va fer una senya a la dona rosa, i aquesta va seure al seu costat.

I en aquell moment van entrar en la cafeteria una parella d'homes, u d'ells moreno i altre amb pell de tonalitat groga i ulls esquinçats. Taraji va fer també un senya a l'home moreno, que va seure així mateix al seu costat, alhora que el seu company de pell groguenca i la dona de pell rogenca es dirigien cap al dispensador de desdejunis.

- Aquesta és Lizbeth Young, el meu amor – la va presentar Richard.
- I aquest Santiago Vargas, que és també el meu amor – va afegir Taraji.

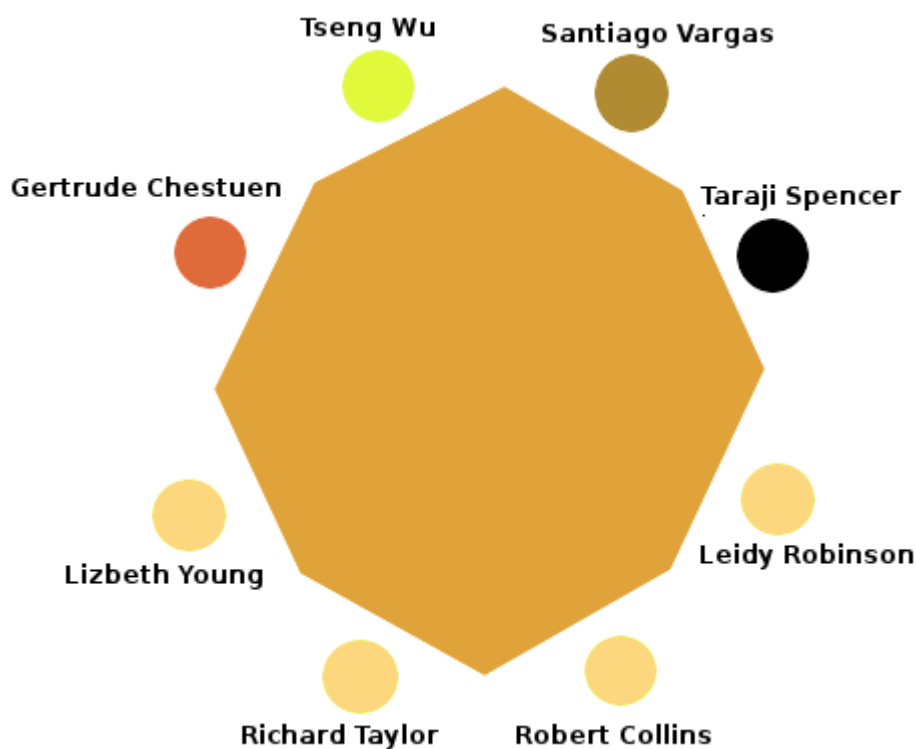
Tant Lizbeth com Santiago van mostrar una expressió de sorpresa.

- No us preocupeu – els va tranquil·litzar Leidy assenyalant a Robert –. Aquest home és també el meu amor.

Van completar les presentacions, i quan van finalitzar Lizbeth els va advertir:

- Quan tornen Gertrude Chestuen, la meua companya de cubicle, i Tseng Wu, el company de cubicle de Santiago, podem continuar parlant lliurement: ells dos també estan enamorats.
- Aleshores ja hem tancat el cercle – va declarar Robert.
- O l'octàgon – va fer broma Lizbeth.

I quan van tornar Gertrude i Tseng van seure junts, respectivament al costat de Lizbeth i de Santiago, completant efectivament la taula octogonal.

Finalitzades les noves presentacions, Robert va prendre la paraula:

- Què us sembla si rotàrem els nostres llocs als cubicles per a que cadascú pugui jeure amb el seu amor?
- A mi em sembla molt bé – va aprovar Leidy.
- I a mi – es va sumar Taraji.

Els demés van fer mostres d'assentiment.

- Però haurem de prendre precaucions per tal que no ens descobreixen – va advertir Richard –. Per a dinar supose que no coincidirem tots, perquè tindrem torns de dinar diferents, per exemple Robert i jo. Encara que Lizbeth i jo sí tenim el mateix torn. De fet, ens vam conèixer al treball.
- Nosaltres també – va afegir Leidy.
- I nosaltres – va indicar Taraji.
- Nosaltres també – va coincidir Tseng.
- Però haurem d'evitar ajuntar-se els huit en la mateixa taula per a sopar, per tal de no cridar l'atenció – va continuar Richard –. Cadascú, clar, haurà de sopar junt amb el seu company de cubicle, per a després sortir junts del menjador. I després, a la mateixa hora, s'intercanviarem rotativament. Per a això haurem de sincronitzar els nostres rellotges.
- I en quin sentit rotem? – va preguntar Gertrude.
- Per exemple, jo puc anar al cubicle de Leidy – va proposar Robert.
- I jo al de Santiago – va plantejar Taraji.
- I jo al de Gertrude – va prosseguir Tseng.
- I jo al de Richard – va tancar Lizbeth.

Finalitzat el seu torn de treball, Robert i Leidy es van acomiadar estrenyent-se les mans, el que va aprofitar Leidy per acaronar suaument la palma de la mà de Robert amb un parell de dits.

I tot seguit Robert es va dirigir al menjador, on va saludar a Richard amb un bes als llavis i van seure junts. A diferència de la cafeteria on desdejunaven, al menjador el que hi havia eren taules petites per a dos comensals, encara que de vegades s'ajuntaven lliscant-les.

Al poc va entrar també Leidy, que a la seua vegada va saludar a Taraji amb un bes als llavis. Robert la va mirar de reüll, i en un moment es van creuar les mirades, però de seguida les van apartar. Richard va fer el mateix amb Lizbeth, que estava asseguda amb Gertrude en altra taula.

La taula de Robert i Richard va rrelliscar cap al dispensador de sopars, on ambdós van recollir els seus aliments, i a continuació va continuar cap al mig del menjador per esser substituïda per la següent taula.

En quan van finalitzar el seu sopar, Robert i Richard es van alçar i sense dir res a ningú van sortir del menjador i es van dirigir al tub per pujar cap a la zona de cubicles, on van caminar fins al seu. Ambdós val dipositar la seua mà dreta sobre la placa d'entrada, la porta es va obrir i van entrar al seu cubicle tenint cura de deixar la porta entreoberta.

Quan va sonar un avis al seu rellotge, Robert va sortir del cubicle, deixant la porta com estava. I al poc va entrar Lizbeth, que es va besar prolongadament amb Richard.

Un poc abans de finalitzar el període de descans, Lizbeth va sortir del cubicle després d'assegurar-se que no hi hagués ningú al passadís. I al poc va tornar Robert a ell.

Quan va sonar l'avis de la finalització del període de descans, Robert i Richard van sortir junts del seu cubicle, i agafats de la mà van caminar pel passadís fins al tub per on van baixar a la cafeteria.

Allí ja estaven desdejunant assegudes a una taula octogonal Leidy i Taraji, el cubicle de les quals estava més prop del tub que portava a la cafeteria. Robert i Richard van seure al seu costat, i poc després els acompanyaven els altres quatre.

Aquesta vegada van ser Robert, Santiago i Lizbeth qui van anar al dispensador de desdejunis i van tornar amb respectives safates.

Quan ja estaven tots desdejunant, Taraji va dir en veu baixa:

- Suppose que totes haureu tingut precaucions per tal no de quedar embarassades.
- Clar – va confirmar Gertrude.
- Nosaltres hem practicat sexe oral – va reportar Lizbeth.
- Jo no he hagut de prendre precaucions – va assenyalar Leidy -. No estava en període fèrtil.

- Però això és arriscat – va retreure Taraji.
- El problema – va comentar Santiago – és que no podem demanar anticonceptius, perquè així descobriríem les nostres intencions.
- Què us sembla – va proposar Richard – si el proper període de descans fem la rotació en sentit contrari?
- Bona idea – va aprovar Gertrude –. Així, al no repetir els nostres desplaçaments, farem més difícil que els rastregen.

Poc després que Robert hagués sortit del cubicle deixant-ho entornat, va entrar Leidy i va besar profundament a Richard.

- ¿Encara estàs en període no fètil? – li va preguntar aquest.
- Així és – va confirmar Leidy.
- Aprofitem-ho, doncs – va proposar Richard.

Unes setmanes després, Leidy es va dirigir preocupada a Taraji:

- Ja m'hauria d'haver baixat la regla. Què faré si m'he quedat embarassada?
- Bé, de moment et podries posar una falda ampla per dissimular el ventre – li va proposar Taraji –. A fi de comptes, encara que la majoria van amb un vestit cenyit, s'estan posant de moda les faldes a la manera antiga.
- Sí, inclús hi ha homes que porten falda reivindicant la tradició escocesa – va concordar Leidy.
- Per ací tinc una falda amb volants – li va dir Taraji –. Et la prestaré.

Taraji va regirar en les seues coses, va trobar la falda amb volants i Leidy es la va provar.

- Estàs preciosa – li va dir en un apart Robert a Leidy en el treball quan va aparèixer amb falda.

2. Investigant:

Leidy portava ja un ventre prominent que la falda malament ocultava, i era objecte freqüent de mirades suspicaces. Fins que un dia un parell d'homes es va dirigir a ella en el menjador, li van mostrar una placa de policia i se la van portar detinguda, pujant pel tub fins a la zona central de l'Esperanza, on estaven les dependències governamentals i l'escassa força centrífuga de la nau feia que flotaren amb quasi ingravidesa.

En una sala d'interrogatoris, Leidy Robinson va seure en una butaca i es va cordar el cinturó per a no flotar.

L'intendent Dick Forrest va entrar en la sala, es va seure davant i es va dirigir a ella:

- Entendrà que aquest és el motiu pel qual les relacions heterosexuales no programades estan prohibides: si es produeixen naixements no programats es generaria una superpoblació que l'espai limitat de l'Esperanza no podria suportar. Ara ens ha de dir quin és el pare.
- Això correspon a la meua intimitat – va replicar Robinson.
- Mire, pot felicitar-se que no haguem de recórrer a la tortura, com en els vells temps, per obtenir la resposta – li va retrucar Forrest –. Tindrem prou amb fer-li un escaneig mental.
- Però això vulneraria el meu dret a la intimitat protegit per una norma galàctica – va protestar Robinson.
- La llei de l'Esperanza permet suspendre aquest dret en cas de delictes flagrants – li va respondre Forrest –. I tinc una autorització judicial per a fer-ho.

Forrest va projectar l'autorització i a continuació va prémer un comandament per a que un casc descendira del sostre sobre el cap de Leidy Robinson. I al poc es projectava en una pantalla la figura d'un home nu damunt d'ella. Forrest va activar el programa de reconeixement facial i en la pantalla va aparèixer el seu nom, Robert Collins, i la seua localització.

- De seguida donaré l'ordre de que el detinguen – va dir Forrest.

Dick Forrest es va dirigir en el seu despatx a una dona rosa amb un vestit gris cenyit amb l'anagrama de l'Esperanza en el seu muscle dret:

- Agent Marilyn, l'escaneig mental de Robert Collins ha mostrat la imatge de les seues relacions íntimes amb Leidy Robinson, i de ningú més, llevat del seu company de cubicle, Richard Taylor. De manera anàloga a l'escaneig de Leidy Robinson.
- Sí, sembla que són monògams – va assenyalar Marilyn.
- Però per a jeure junts han hagut de contar amb la complicitat dels seus companys de cubicle, respectivament Richard Taylor i Taraji Spencer – va subratllar Forrest –. Haurem d'interrogar-los. Malauradament, no conequem les converses privades amb ells de Robert Taylor i Leidy Robinson: l'escaneig mental únicament mostra imatges, no pensaments ni sons

- Senyor Taylor – li va dir Forrest –, vostè és sospitós d'haver facilitat les relacions de Robert Collins amb Leidy Robinson en sortir del cubicle que compartia amb Collins. Què té que dir al respecte?
- Jo vaig sortir del cubicle perquè havia quedat amb altre home – va al·legar Taylor –. No sé el que va fer Robert mentrestant.
- I amb qui havia quedat? – va preguntar Forrest.
- Això correspon a la meua intimitat – va respondre Taylor.
- Si no contesta hauré de fer-li un escaneig mental – va amenaçar Forrest.
- No té dret a fer-ho – va replicar Taylor.
- Espereu un moment – va indicar Forrest.

I aleshores va sortir de la sala i es va reunir amb la jutgessa Sonia Ginsburg, que havia estat seguint l'interrogatori.

- Té raó – va declarar aquesta –. La seua explicació de que va estar amb altre home és coherent. I l'adulteri no és delictes, sempre que es faça amb persones del mateix sexe.
- Sospite que està mentint – va al·legar Forrest –. I que es va intercanviar amb Leidy Robinson per a jeure amb la seua companya de cubicle, Taraji Spencer.

Aleshores va entrar Marilyn en l'habitació, portant un vestit cenyit amb un escot ample que permetia albirar els seus pits.

- Com ha anat l'interrogatori de Taraji Spencer, agent Marilyn? – li va preguntar Forrest.
- S'ha tancat en banda – va respondre Marilyn –. Ha declarat que havia quedat amb altra dona i no sap res del que va fer Leidy Robinson durant la seua absència. Però hi ha quelcom que no m'encaixa. Durant l'interrogatori em vaig inclinar cap a ella descobrint els meus pits, i ni tan sols se li va alterar la respiració. Sembla que no li agraden les dones. Sospite que és una hetero.
- O simplement no li agrada vostè – va replicar la jutgessa Ginsburg, que tenia la pell prou més fosca que Marilyn –. No siga tan presumptuosa, agent Marilyn. Certament vostè és una dona molt bella, però encara que els prejudicis racials siguen cosa d'un passat llunyà no pot descartar que hi haja dones a qui els agraden les que tenen el seu mateix color de pell. I això no és un delictes.
- Però – va argüir Forrest –, suposant que efectivament Taylor i Spencer hagen estar respectivament amb altre home i altra dona, per a fer-ho han d'haver substituït també a altre home i altra dona, i així successivament, però no indefinidament: necessàriament altre home i altra dona han d'haver-se ajuntat en altre cubicle.
- Però no pot determinar quins són aquest home i aquesta dona – va contestar Ginsburg –. Per favor, no em cride fins que no tinga indicis sòlids de la culpabilitat d'alguna altra persona.

I va sortir de l'habitació.

- Haurem de canviar d'estratègia – va plantejar Marilyn.

Santiago Vargas es va seure amb Richard Taylor per a sopar.

- Richard – li va dir –, he parlat amb Lizbeth. I ja que Taraji no pot estar amb mi ni tu amb Lizbeth, perquè els dos esteu sota vigilància, hem pensat que jo podria anar al teu cubicle i Lizbeth al de Taraji, i així reforcem la vostra tesi de que heu estat amb altre home i altra dona, respectivament. I si més no Tseng i Gertrude podrien estar junts.
- Em sembla una bona idea – va acceptar Richard.
- Però no cal que fem res dins del cubicle – va advertir Santiago –. A fi de comptes, allí tindrem intimitat.

En finalitzar de sopar, Santiago i Richard van sortir junts del menjador i van pujar cap a la zona dels cubicles. En arribar al de Richard, aquest va dipositar la seua mà en la placa d'entrada per obrir la porta, i a continuació la va dipositar també Santiago per a fer constar la seua presència.

Dick Forrest va examinar les dades del sistema de control de cubicles i es va dirigir a Marilyn:

- Aparentment sí és cert que Richard Taylor està amb altre home i Taraji Spencer amb altra dona. I les dades no mostren desplaçaments dels companys de cubicle de l'altre home i l'altra dona. Però clar, això és possible perquè l'empresonament de Robert Collins i Leidy Robinson ha deixat llocs buits en els seus cubicles. No hagués estat possible abans del seu empresonament.
- Pense que això pot haver estat una maniobra per despistar – va reflexionar Marilyn –. Vaig a continuar amb el meu pla.

Richard, intentant superar la malenconia que li produïa no poder estar amb Lizbeth, va anar a una sala amb discoteca i es va posar a ballar música moguda. Aleshores una dona rosa, amb llavis sensuals i pits prominents, es va posar a ballar davant d'ell remenant els malucs.

Richard enyorava a Lizbeth, però va pensar que no feia res dolent ballant amb aquella dona. Aleshores va canviar la música, començant a sonar música lenta.

- Açò cal ballar-ho agafats – li va dir la dona.

I tot seguit el va llançar els braços al coll i es va posar a refregar-se contra el seu cos, fins que va percebre la turgència en el seu baix ventre.

Aleshores es va separar, exclamant:

- T'excites amb una dona! Ets un hetero! I jo sóc policia.

I va exhibir la seua placa mentre feia una senya a un parell d'homes que estaven ballant abraçats al seu costat. Immediatament u d'ells va fer una foto del paquet que marcava Richard sota la roba, l'altre ràpidament el va esposar, i entre els dos se'l van portar detingut.

L'intendent Dick Forrest es va dirigir a Marilyn en el seu despatx:

- Ha fet un bon treball, agent Marilyn.
- Sí – va coincidir Marilyn –. Ha estat molt desagradable sentir el penis de Richard Taylor pressionant contra el meu cos, encara que fos a través de la roba. Però el resultat ha valgut la pena.
- I m'ha sorprès – va subratllar Forrest –. Estava convençut que era Taraji Spencer l'amant de Richard Taylor. Però, al marge de Robert Collins i Santiago Vargas, que ja sabíem que havien compartit cubicle amb ell, l'única dona amb qui sembla haver tingut relacions íntimes és Lizbeth Young. I en l'escaneig mental de Lizbeth Young únicament apareixen relacions íntimes amb Richard Taylor. A més, clar, de Gertrude Chestuen i Taraji Spencer, que també sabíem que havien compartit cubicle amb ella.
- Però ara, seguint la cadena de la compartició regular de cubicles – va plantejar Marilyn – hauríem de centrar les nostres investigacions en Gertrude Chestuen i Taraji Spencer.
- Però malauradament – va lamentar Forrest – les dones no teniu signes externs de la vostra excitació sexual tan visibles com els dels homes. I seria complicat que un agent encobert que intente seduir a Gertrude Chestuen o Taraji Spencer palpés sota la roba el seu entrecreix per comprovar si està humida.
- Les dones també mostrem la nostra excitació sexual augmentant el ritme de la nostra respiració – va aduir Marilyn.
- Però ja me figure el que diria la jutgessa Ginsburg – va objectar Forrest –. Diria que l'augment del ritme de la respiració també podria ser produïda per l'ansietat provocada per l'aversion. Necessitem indicis més sòlids. Recorde el que ens va dir.
- Aleshores haurem de continuar investigant – va assenyalar Marilyn.

Gertrude sabia que estava sota sospita, de manera que havia deixat d'ajuntar-se amb Tseng, encara que tingués un lloc buid en el seu cubicle. I es va centrar en el seu treball, en el Departament que gestionava els intercanvis de bens entre l'Esperanza i Mart.

I en acompliment de les seues tasques va rebre l'encàrrec de baixar a Mart, de manera que es va dirigir a la zona central de l'extrem de l'Esperanza, on es trobava la magnetonau que descendia a Mart aprofitant l'energia al voltant del raig làser que comunicava al planeta amb l'Esperanza.

Per entrar en la magnetonau havia de travessar un escàner corporal. Però en quan ho va fer un parell de policies es van dirigir a ella.

- Hem detectat semen en l'interior del seu cos – li va dir u d'ells –, i durant molt de temps no ha tingut relacions heterosexuales programades, de manera que se l'hem d'emportar detinguda.

Seguint el passadís central de l'Esperanza, on les botes imantades dels policies compensaven la falta de força centrífuga, van portar flotant a Gertrude Chestuen fins a la sala d'interrogatoris on l'esperava Dick Forrest.

Una vegada asseguda en una butaca amb el cinturó cordat, Forrest es va dirigir a ella:

- De qui és el semen que hem detectat dins del seu cos?
- Això és cosa de la meua intimitat – va replicar Chestuen.
- En tant que el semen dins del seu cos sense haver tingut relacions heterosexuales programades amb fins reproductius és un indicatiu clar d'un delictu, tenim una autorització judicial per a explorar-la – va respondre Forrest mentre projectava l'autorització –. Podríem extraure del seu cos mostres del semen per a fer una anàlisi de l'ADN, però això seria més invasiu que un escaneig mental, de manera que anem a procedir a aquest.

I així el casc va descendir sobre el cap de Gertrude Chestuen, i al poc apareixia en la pantalla el rostre d'un home de cutis groguenc i ulls esbiaixats. I després d'aplicar el programa de reconeixement facial, va aparèixer també el nom de Tseng Wu.

- Santiago Vargas sembla estar previngut pel que li va passar a Richard Taylor – va informar Marilyn –, perquè està evitant anar a balls i altres activitats d'oci en les quals es mesclen homes i dones.
- Però – va recalcar Forrest – no pot ser casualitat que Santiago Vargas siga el company de cubicle de Tseng Wu i hagués compartit també cubicle amb Richard Taylor, presumiblement per a donar credibilitat a l'afirmació d'aquest d'haver estat amb altre home.
- Aleshores – va declarar Marilyn – hauré d'utilitzar una estratègia més agressiva.
- Si pensa anar fins al final – li va advertir Forrest – hauria d'utilitzar anticonceptius per assegurar-se de no quedar-se embarassada. Se'ls encomanaré.
- D'acord – va acceptar Marilyn.

Seguint la norma que els encomanava fer esports per compensar el període que passaven en baixa gravetat als cubicles, Santiago Vargas estava jugant un partit de bàsquet entre dos equips d'homes. En l'altre meitat de la sala, dues equips de dones estaven també jugant bàsquet . Però no hi havia contacte entre ells i elles.

Però en terminar el partit, Santiago estava molt suat, i va haver d'anar a una cabina de dutxa. I res més entrar nu en ella, va entrar darrere d'ell un dona rosa també nua, que immediatament va tancar la cabina.

- Ens podem dutxar junts – li va proposar la dona.

Santiago va dubtar, però sabia que les normes d'intimitat prohibien situar càmeres dins de cabines de dutxa, i que qualsevol imatge obtinguda dins d'una cabina tancada seria invàlida com a prova, de manera que es va encollir de muscles.

Aleshores la dona va prendre sabó en les mans i es va posar a ensabonar tot el cos de Santiago, incloent les seues parts més íntimes, fins provocar-li una erecció.

Aleshores Marilyn es va abraçar a ell.

- Pots ficar-me'l si vols – el va dir Marilyn mentre relaxava el seu esfínter.

I quasi sense premeditació, Santiago es va trobar amb el seu membre dins de la dona. Però de seguida va reaccionar, recordant el que li va passar a Leidy.

- L'hauria de traure – li va dir a la dona –. No voldria deixar-te embarassada.

Però quan va intentar traure-li el seu membre no ho va poder fer: Marilyn havia contret la seua pelvis, atrapant el penis de Santiago.

Aleshores Marilyn va pulsar el botó per obrir la porta de la cabina, i tot seguit es va posar de costat mentre un home fora de la cabina prenia un testimoni fotogràfic de la penetració.

Aconseguit això, Marilyn va relaxar la seua pelvis i el va separar de Santiago, a qui altre home va esposar i, junt al que havia pres la fotografia, se'l van portar detingut després que es vestira de cintura cap abaix.

Dick Forrest estava en el seu despatx parlant amb la jutgessa Sonia Ginsburg.

- L'escaneig mental de Santiago Vargas – va dir Forrest – ha mostrat que havia tingut relacions íntimes amb Taraji Spencer. Amb això es tanca el cercle.
- O l'octàgon – va fer broma Ginsburg.
- I podem donar per desarticulada aquesta cèl·lula heterosexual – va recalcar Forrest – gràcies a l'heroica actuació de l'agent Marilyn.
- Però amb això l'agent Marilyn – va objectar Ginsburg – va traspasar les fronteres de la legalitat.
- Tenia una autorització especial – va indicar Forrest – per actuar en compliment de la seua missió.
- I no pot ser – va qüestionar Ginsburg – que l'agent Marilyn siga una hetero encoberta i s'aprofite de les seues missions?
- No, jutgessa Ginsburg – va afirmar Forrest –. Per actuar com a agent encoberta amb plena confiança, l'agent Marilyn es va sotmetre prèviament de forma voluntària a un escaneig mental, que va mostrar que únicament havia tingut relacions íntimes amb dones.
- Però hi ha una cosa que no entenc – es va estranyar Ginsburg –. Si no s'excita amb un home, com va poder ser penetrada sense patir lesions?
- Ha fet gimnàstica pèlvica – va aclarir Forrest – per a controlar els seus esfínters. Per altra banda, «Marilyn» és un nom en clau que fa referència a una actriu de l'era antiga. La seua identitat real està protegida.

3. Emigrant:

Leidy, Lizbeth, Taraji i Gertrude havien estat recloses en un calabós. I una vegada finalitzada la instrucció del seu processament, els havien estat retornats els drets de comunicació en base a la norma galàctica de transparència. Encara que el programa d'holosexe havia estat desactivat. Per evitar la reiteració delictiva, els van dir.

Leidy havia ja donat a llum, i el seu bebè havia estat portat a un cubicle bressol.

De manera que es van comunicar hologràficament amb el calabós dels seus amors, i Robert, Richard, Santiago i Tseng van aparèixer en el seu.

- Hem tingut mala sort – es va queixar Lizbeth.
- I gràcies que es podem veure – es va consolar Richard.
- Però durant set anys no podem tocar-nos ni tan sols hologràficament – va puntualitzar Tseng.
- I el pitjor és que, una vegada finalitzada la nostra condemna – va lamentar Gertrude – tampoc ens deixaran estar junts.
- Si més no, espere que dins de set anys pugui abraçar al meu fill. Però tinc una idea – va avançar Leidy –. Recordeu que des de que ho va fer Donald Burley, cada cicle algun esperanzista de turisme en la Terra va poder fer l'amor lliurement amb una dona visitant de Bacava. En Bacava estan permeses les relacions heterosexuales lliures. Podríem sol·licitar emigrar a Bacava.
- O a la Terra – va suggerir Taraji –. Allí tampoc estan prohibides.
- Sí, però els terrícoles – va recordar Robert – són metamorfos que canvien de sexe. Allí ens sentiríem estranys. Millor en Bacava.
- Doncs cridem a l'ambaixada de Bacava en Mart.

La resta van fer gestos d'assentiment, i Leidy va introduir en la terminal del seu calabós l'adreça de l'ambaixada.

I al poc van aparèixer davant d'ells un home i una dona nus agafats de la cintura en mig d'un bosc ataronjat. No els va estranyar, per tal com sabien que l'ambaixada de Bacava estava instal·lada en el mateix bosc que havia albergat inicialment als que serien els fundadors de Bacava.

- Jo sóc Neus76834935 – va dir l'home –, l'informàtic de l'ambaixada de Bacava davant la Terra i Mart.
- I jo sóc Laia76834932 – va afegir la dona –, la responsable de comunicació de l'ambaixada. S'hem assabentat que quatre dones i quatre homes de l'Esperanza han estat empresonats per mantenir relacions heterosexuales. Sou vosaltres?
- Nosaltres som – va confirmar Leidy.
- I què és el que voleu? – va demanar Neus76834935.
- Sabem – va continuar Leidy – que en els dos cicles anteriors, quan el sistema Zeus-Terra-Lluna-Mart va passar prop de Bacava, un home de l'Esperanza de turisme en la Terra va mantenir relacions amb una dona de Bacava de visita en la Terra.
- I algú home de vosaltres quatre ho vol fer – va preguntar Laia76834932 – quan dins de dos anys arribi la taquionau de línia des de Bacava?

- No, el que volem és emigrar els huit a Bacava – va aclarir Leidy, mentre la resta feien gestos d'assentiment.

Mentre parlaven havien vist uns xiquets i xiquetes també nus, i a més sense cabells, corrotejant pel bosc. I ara van veure altra dona que s'apropava a ells i els feia seure damunt l'herba. Però quan se'n va adonar dels hologrames dels esperanzistes, projectats dins del bosc, es va dirigir cap a ells.

- Hola – va saludar –. Jo sóc Sara76834938, la mestra de l'ambaixada.
- Aquests esperanzistes volen emigrar a Bacava – li va informar Neus76834935.
- Sí – va confirmar Gertrude –. Bacava és la nostra darrera esperança després que ací dalt ens han empresonat separats per l'únic motiu de voler estar amb els nostres amors.
- L'ambaixada té capacitat per autoritzar la seua emigració – va declarar Laia76834932 –. Però per això s'haurem de reunir en assemblea per decidir-ho.
- Ara mateix cride als demés – va indicar Neus76834935 mentre estirava un objecte semiesfèric des del cinturó que portava.
- Si voleu podeu mantenir la comunicació oberta mentre es reunim – va suggerir Laia76834932.

Al poc van veure apropar-se a altres dos homes i una dona, nus com els anteriors, que es van presentar successivament:

- Jo sóc Ruben76834934, el metge de l'ambaixada.
- Jo sóc Isa76834936, l'enginyera genètica de l'ambaixada.
- I jo sóc Marc76834934, l'astrònom de l'ambaixada.

Mentre els xiquets i xiquetes tornaven a corrotejar, els sis adults van seure en cercle a uns metres de distància parlant entre ells.

Quan van finalitzar es van alçar, i mentre Sara76834938 tornava a reunir als infants i Isa76834936 i Marc76834934 per una banda i Laia76834932 i Neus76834935 per altra es petonejaven, Ruben76834934 es va dirigir als esperanzistes:

- Hem acordat autoritzar la vostra emigració per a enriquir el patrimoni genètic de Bacava. Hem d'aclarir, tanmateix, que sense perjudici de que pugueu tenir sexe lliurement entre vosaltres, els huit s'haureu de comprometre a reproduir-se amb bacavenses.

Leidy, Lizbeth, Taraji i Gertrude es van mirar entre elles, i després van parlar breument, respectivament, amb Robert, Richard, Santiago i Tseng. En finalitzar, Leidy es va dirigir als bacavenses:

- Ens sembla bé.
- Però volíem preguntar-vos una cosa – va dir Santiago, que s'havia estat fixant en els petonejos –. En Mart no estan prohibides les relacions heterosexuales?
- En l'ambaixada tenim extraterritorialitat – va declarar Ruben76834934 –, i en aquest bosc no s'apliquen les lleis de Mart, sinó les normes de Bacava. De manera que si residiu ací mentre espereu a la taquionau de línia per a Bacava, vosaltres també us podreu petonejar lliurement.

Dick Forrest es va projectar simultàniament en els calabossos dels homes i dones empresonats, encara que sense establir comunicació entre ells.

- Sou lliures de sol·licitar l'emigració on vulgueu – els va dir –, però no podreu emigrar fins a finalitzar la vostra condemna.
- Però dins de set anys ja s'haurem allunyat de Bacava – va objectar Robert –, i la seua taquionau no tornarà fins al proper cicle, 1078 anys després.
- I aleshores ja s'haurem mort – va afegir Leidy, que encara que no veia l'holograma de Robert sí havia escoltat la seua veu, rebotada des del despatx de Forrest.
- Les lleis s'han d'acomplir – va proclamar Forrest, i va desconnectar la comunicació.

De seguida van obrir la comunicació hologràfica entre els dos calabossos.

- Què farem? – es va preguntar Tseng.
- Podríem presentar un recurs davant el Consell de la Federació Galàctica de la Via Làctia – va proposar Leidy.
- Sí, i ho subscriurem els huit – va aprovar Richard mentre els demés feien gestos d'assentiment.

Ial Iz Fus, la coordinadora de la Federació Galàctica, va projectar als membres del seu Consell en un espai virtual en el ciberespai en el qual ella residia, i com habitualment es va mostrar amb un vestit sastre gris.

També assistien com a convidats ambaixadors d'altres galàxies, traslladats a la Terra en forma d'Intel·ligència Artificial com la mateixa Ial Iz Fus. Apareixien així Oc To Pus amb els seus huit tentacles, i Brahma amb els seus quatre caps, que tothom sabia havien jugat un paper rellevant en el procés de contracció de Laniakea, el supercúmulo de galàxies que incloïa a la Via Làctia. I també Rey, ambaixadora d'una galàxia molt llunyana de feia molt de temps, el temps que havia utilitzat per a traslladar-se a la Terra a través d'una corrent taquiónica a la velocitat de la llum. Tothom donava per suposat, clar, que la forma de dona humana amb la qual Rey es mostrava no era la seua forma original en la seua galàxia: sabien que la seua capacitat de connectar mentalment amb el camp unificat, a qui li deien «la força», requeria tenir en el cos un conglomerat de matèria encantada i estranya que era incompatible amb la fisiologia humana.

Abans de començar formalment la reunió, Rey va prendre la paraula:

- Volia advertir-vos que he detectat prop de la Terra una manifestació del costat obscur de la força. Hauríeu d'estar previnguts contra ella.
- El que anomenes costat obscur de la força – va explicar Ial Iz Fus – és la contracció de l'espai, per la llei d'acció i reacció, davant i darrere de l'expansió de l'espai que ens permet viatjar a gran velocitat per la galàxia.
- Certament – va reconèixer Rey – quan en la meua galàxia alguns van voler utilitzar com arma el costat obscur de la força, això va provocar com a reacció una força expansiva de l'espai que ens va permetre derrotar-los.

- Bé, podríem començar la reunió – va plantejar lal Iz Fus –. Com a primer punt de l'ordre del dia, haurem de resoldre un recurs contra la denegació pel govern de l'Esperanza d'una petició d'emigració a Bacava. Té la paraula Cas San 237, ambaixadora de Mart, que representa també a l'Esperanza.
- Leidy Robinson, Robert Collins, Richard Taylor, Lizbeth Young, Gertrude Chestuen, Tseng Wu, Santiago Vargas i Taraji Spencer han estat empresonats per incomplir les lleis de l'Esperanza – va reportar Cas San 237 –, i no poden emigrar fins haver acomplert la seua condemna.
- Té ara la paraula Laia76834932 en representació de l'ambaixada de Bacava – va indicar lal Iz Fus.
- Els huit sol·licitants – va explicar Laia76834932 – han estat condemnats únicament per haver mantingut entre ells relacions heterosexuales. Però les relacions heterosexuales no són il·legals en Bacava.
- I tampoc en la Terra – va reblar Su Bur Bro, que representava al seu Consell Científic.
- I segons les normes de la nostra Federació Galàctica – va continuar Laia76834932 –, quan algú és condemnat per un acte que no és delictu en altre planeta i aquest accepta la seua immigració, la condemna d'empresonament ha de ser permutada per la d'exili.
- Ambaixadora Zas San, podria zonfirmar de zins azdes s'ha azusad als zondemnads? – va preguntar, amb la seua habitual permutació de consonants, Uol Suz Lem, ambaixador de Lemos.
- Se'ls ha acusat de la realització d'activitats immorals – va respondre Cas San 237.
- Podria especificar en què van consistir? – va requerir E Qui Nox, ambaixador de Cuadripedia.
- A Robert Collins i Leidy Robinson, respectivament emparellats compartint cubicle amb Richard Taylor i Taraji Spencer – va detallar Cas San 237 –, se'ls ha acusat de tenir relacions íntimes entre ells. Per la seua banda, s'ha acusat també de tenir relacions íntimes entre ells a Richard Taylor i Lizbeth Young, emparellada amb Gertrude Chestuen. També de tenir relacions íntimes entre ells a Gertrude Chestuen i Tseng Wu, emparellat amb Santiago Vargas. I finalment, a Santiago Vargas i Taraji Spencer de tenir també relacions íntimes entre ells.
- Algú ha denunciat a la seua parella d'incompliment de contracte? – es va interessar Ro Tel Nam, l'estelat ambaixador d'Asterozoida.
- Si no ho han fet – va justificar Cas San 237 – ha estat per que estaven confabulats entre ells per intercanviar-se els cubicles. Però aqueixa denúncia no és un requisit per a ser condemnat per activitats immorals. És més, aqueixa complicitat amb les activitats immorals de les seues parelles es considera un agreujant.

Un rumor es va estendre pel Consell.

- Bé – va concloure lal Iz Fus –, sembla clar que, d'acord amb les normes de la Federació Galàctica de la Via Làctica, hauríem d'estimar el recurs. Ho sotmetrem a votació

Finalment, el recurs va ser estimat amb algunes abstencions, però amb l'únic vot en contra de l'ambaixadora de Mart.

L'imponent figura de la *Jam Dam*, amb un únic pit prominent i coberta per un holovestit blau amb l'anagrama de Zeus en el muscle dret, va aparèixer al despatx de Dick Forrest.

- Intendent Forrest – el va dir –, el Consell de la Federació Galàctica ha acordat estimar el recurs presentat pels huit empresonats a qui s'havia denegat emigrar a Bacava. Per tant, haurien de procedir a traslladar-los immediatament a l'ambaixada de Bacava en Mart.
- Ho estudiarem – va respondre Forrest precavidament.
- Tenen vint i quatre hores per a fer-ho – va replicar la *Jam Dam* –. En cas contrari em veuré obligat a actuar per a assegurar l'acompliment de la resolució de la Federació Galàctica.

La *Jam Dam* va desaparèixer, i Forrest va cridar a Marilyn al seu despatx. Quan va entrar en ell, li va dir:

- Agent Marilyn, han acceptat el recurs dels huit heterosexuals condemnats al·legant que els seus delictes no ho eren en Bacava. Podria acusar a Santiago Vargas d'haver-la violat en la cabina de dutxa? La violació està castigada en tots els planetes de la Federació.
- Intendent Forrest – va contestar Marilyn –, vaig acceptar ser penetrada per Santiago Vargas per a desemmascarar-ho com heterosexual, però no pot demanar-me que mentisca. Santiago Vargas em desmentiria recolzant-se en el seu escaneig mental, i per a mantenir la meua acusació hauria d'acceptar que també m'escanejaren a mi, arriscant-me a ser condemnada per perjuri.
- En aquest cas no tindrem més remei que acatar la resolució de la Federació Galàctica – es va resignar Forrest –. No es podem arriscar a una confrontació amb la *Jam Dam*.
- Però podríem presentar un recurs d'alçada a la Confederació Intergalàctica de Laniakea – va suggerir Marilyn.
- Sí, ho podem fer – va acceptar Forrest –. Però aquest recurs no suspendria l'aplicació de la resolució de la Federació.

El huit condemnats van ser trets dels seus calabossos i conduïts, escortats per policies, fins a la zona central de l'Esperanza on es trobaven les dependències governamentals i, en un extrem, l'entrada a la magnetonau per descendre a Mart.

A la porta de les dependències governamentals els esperava l'intendent Dick Forrest.

- Les seua condemna d'empresonament – els va dir – ha estat permutada per la d'exili a Bacava. Però a diferència de l'empresonament, l'exili és permanent: mai podran tornar a l'Esperanza.

Robert va somriure: era obvi que si partien cap a Bacava en una taquionau de línia que no tornaria fins el següent cicle, 1078 anys després, haurien de romandre en Bacava la resta de la seua vida.

- Però voldria portar-me amb mi al meu fill – va declarar Leidy Robinson.

- El seu fill – va replicar Forrest – és ciutadà de l'Esperanza i haurà de romandre ací, emplenant a més el buit deixat per la seua absència. Hem assumit l'estimació del seu recurs per la Federació Galàctica: no ens vulga demanar més. A més, els recorde que l'emigració dels huit ens obligarà a programar set reproduccions addicionals per mantenir la població constant, i per a fer-les possible haurem de subministrar medicació per provocar excitació sexual que, al contrari que la seua, no serà desitjada pel seus receptors.

I a una senyal de Forrest, els policies els van conduir cap a la magnetonau.

- No et preocupis, Leidy – li va dir Robert –. Podrem tenir un altre fill.

En arribar a l'entrada de la magnetonau, i abans de passar per l'escàner corporal, els policies els van indicar que es llevaren la roba.

- Es propietat de l'Esperanza i no es la poden portar – els va dir un policia –. A més, en Bacava no els farà falta.

Resignadament, es van llevar la roba, procurant cadascú amagar-se darrere del seu amor o del seu antic company de cubicle. Però van haver de passar cadascú, avergonyit o avergonyida, per l'escàner corporal abans d'entrar en la magnetonau.

Dins d'aquesta els va alleujar veure que els seients estaven disposats en cercle mirant cap a les parets exteriors de lightstrong transparent de la magnetonau. De manera que van seure en el mateix ordre que ho havien fet quan es van conèixer els huit en la cafeteria, tenint als seus costats al seu amor i al seu antic company de cubicle.

En quan van seure, els seus seients es van tancar cenyint-los el cos i la magnetonau va sortir de l'Esperanza, descendint paral·lelament al raig làser que comunicava a l'Esperanza amb Mart.

Quan la magnetonau va amartar els seients els van alliberar, i des de la porta del compartiment un policia els va indicar que el seguiren.

Van sortir de la magnetonau i, escortats per policies, van caminar per un carrer ple de marcianes amb bates que, al veure'ls nus, van començar a escridassar-los:

- Porcs!
- Putes!
- Immorals!

Van avançar, cobrint-se com podien amb les mans les seues parts més íntimes, fins arribar a la vora del bosc, on els policies els van abandonar retrocedint cap a la magnetonau per tornar a l'Esperanza.

Sota els arbres els estaven esperant els sis membres adults de l'ambaixada, també nus.

- Benvinguts al territori lliure de Bacava – els va saludar Laia76834932 somrient –. Podeu dir-me simplement Laia: ací no tenim primers noms definitius repetits. M'alegre de veure que heu decidit anar com nosaltres.
- No ho hem decidit nosaltres – va retrucar Lisbeth mentre continuava intentant tapar-se amb les mans les seues parts més íntimes –. Ens han fet llevar-nos la roba per a humiliar-nos.
- En aquest cas – els va dir Ruben, després de presentar-se ometent també el número després del primer nom, com farien igualment els demés – us proporcionarem roba per a que estiguen còmodes fins que us acostumeu a la nuesa de Bacava.

Sara es va endinsar ràpidament en el bosc i de seguida va tornar amb sis elastrages de diferents colors, que els nouvinguts es van posar seguint les seues instruccions.

- Si voleu – els va informar – després podeu canviar el seu color. Us indicaré com fer-ho. També podríeu fer-los transparents, encara que no crec que això us abellisca. De moment.
- Una cosa – va assenyalar Gertrude –. Jo recorde haver llegit que aquest bosc estava al mig d'un terreny desert. No esperava trobar una ciutat marciana al seu costat.
- Efectivament – va narrar Isa –, quan els fundadors de Bacava es van instal·lar inicialment ací, estava al mig d'un terreny desert. Però després que ho van abandonar, i quan es va difondre que ací havien estat els redactors de la Saga de la Terra errant, aquest bosc es va convertir en un destí turístic, i van proliferar establiments al seu costat per atendre als turistes. De manera que quan el bosc ens va ser tornat per a instal·lar ací l'ambaixada de Bacava, hi havia una ciutat marciana al costat.
- La ironia – va comentar Marc – és que els fundadors de Bacava es van fer passar per ambaixadors de la colònia humana en Gijón. I finalment això s'ha convertit en una ambaixada real.
- Però hem vist – va dir Taraji, assenyalant a les dones amb bates que els miraven des de fora del bosc – que les marcianes de la ciutat són un tant agressives. No hi ha perill de que entren en el bosc per atacar-nos?
- L'ambaixada està sota la protecció de la Jam Dam – els va tranquil·litzar Neus –. Us ho mostraré.

Neus va estirar de la semiesfera que portava enganxada al cinturó i va fer polsacions en la vora de la seua part plana. De sobte, centenars de versions de la Jam Dam van aparèixer alineats a la vora del bosc encarats amb les marcianes, que ràpidament es van retirar endinsant-se en la ciutat. I quan ho van fer van desaparèixer també les figures de la Jam Dam.

- Però des del ciberespai – va explicar Neus – estem sota vigilància permanent. De manera que en cas d'un intent d'incursió aquesta seria neutralitzada immediatament pels hologrames de la Jam Dam: com supose sabeu, l'holosexe es pot utilitzar també per immobilitzar als agressors.
- Bé, crec que seria qüestió – va proposar Laia – de que us mostràrem l'ambaixada. És a dir, el bosc.
- Per cert – va preguntar Leidy –, on estan els xiquets?
- Estan a la cura d'un robot – els va informar Sara – que els fa de mainadera.

A continuació es va endinsar tothom en el bosc.

- He de dir-vos – els va indicar Isa – que totes les fruites que veieu als arbres són comestibles, de manera que les podeu menjar lliurement.
- I una dieta a base de fruites és molt saludable – va afegir Ruben –. No aneu a necessitar més.
- I no sortiu mai del bosc? – va demanar Taraji.
- Podem sortir a la ciutat propera, o anar a alguna altra, si volem alguna cosa d'allí – va respondre Neus –. Però quan ho fem ens posem elastrages, perquè a les marcianes els molesta veure'ns nus.
- Els molesta veure-vos nus a Ruben, a Marc i a tu – va matisar Isa –. Les dones podem anar nues entre les marcianes sense problemes. De fet, a sovint van nues entre elles. Es posen un bata al prop del nostre bosc perquè ací és l'únic lloc de Mart on hi ha homes.

Al poc van arribar a la vora d'un rierol.

- Dins de l'aigua us podreu rentar – els va dir Sara –: l'aigua està tèbia i el corrent és reposat. Naturalment, per a això us haureu de despullar. Però ho podeu fer en privat o en companyia de qui tingueu confiança.

Van continuar seguint el rierol fins que van arribar a un lloc on es trobava una construcció compacta.

- Això què és? – va preguntar Santiago.
- Ací hi ha una còpia de la memòria col·lectiva de Bacava – els va informar Neus –. Naturalment, falta la història del darrer cicle, llevat de fragments continguts en els missatges retardats que hem anat rebent. Però quan s'apropem a Bacava i arribe la taquionau de línia des d'allí, s'actualitzarà completament.

En aquest moment van arribar fins allí uns xiquets i xiquetes acompanyats per un robot. I es van adonar que portaven una cinta en el cap pelat. Richard les va assenyalar interrogativament.

- Aquestes cintes – va indicar Sara – els permeten accedir a la memòria col·lectiva, encara que, clar, per assimilar-la necessiten la meua ajuda com a mestra. Nosaltres també les portem, sota el cabell.

I es va retirar el cabell per a mostrar la seua cinta.

- Per cert – va plantejar Sara –, com heu vist es podem entendre perfectament en estàndard galàctic.
- En xinés – va recalcar Tseng.
- Això mateix – va somriure Sara –. Però convindria que aprenguéreu català, que és la llengua pròpia de Bacava. Jo us puc ajudar. Podem aprofitar els quasi dos anys que falten per a que arribe la taquionau per a Bacava.
- Molt bé – va acceptar Santiago, mentre els demés feien gestos d'assentiment.

- Altra qüestió – va dir Isa –. Podeu descansar còmodament sobre l'herba, que és molt suau. I per fer l'amor... bé, nosaltres no tenim problemes per fer-ho en públic, però si voleu intimitat podeu fer-ho dins d'arbres vuits que hem cultivat per servir com a caus. Us indicarem on estan.
- I he de dir-vos – va advertir Ruben – que en cada cau hi ha instal·lat un dispositiu que per defecte emet radiacions que alenteixen els espermatozoides per tal que no puguin entrar en l'òvul, evitant així l'embaràs. En cas que volguéreu tenir un fill me ho haveu de dir per a canviar la programació. En aquest cas, podeu també escollir el sexe, alentint en el seu cas respectivament els espermatozoides amb o sense cromosoma Y.

Leidy va mirar a Robert.

- Millor esperem a arribar a Bacava per a tenir altre fill – el va dir.
- D'acord – va assumir Robert.

Robert i Leidy es van despertar en el cau després d'haver passat la nit junts i abraçat.

- Es meravellós – va dir Leidy – pensar que per primera vegada podem estar junts sense por. I s'alçarem, sortirem fora i continuarem junts.
- Sí – va respondre Robert –. Podríem anar al rierol a rentar-nos i després desdejunar. Fruita, supose.
- Espera un moment – va demanar Leidy.

Va aguar amb precaució fora del cau, i en no veure a ningú es va girar cap a Robert:

- No es veu a ningú. Podríem anar així al rierol. Si es posàrem ara els elastrages els embrutaríem. Ja se'ls posarem després.

Van sortir nus de l'arbre i ràpidament van anar al rierol i es van posar dins de l'aigua. Es van abraçar i besar.

- Que a gust que estem ací – va proclamar Leidy –. I s'haurem d'acostumar al canvi del dia i la nit, quan Zeus surt i s'amaga, tan diferent dels ritmes en l'Esperanza.

Aleshores van veure a Richard i Lizbeth venir cap al rierol, també nus.

- Què fem? – va preguntar Leidy – Esperem dins de l'aigua?
- Bé, jo he cohabitat amb Richard – va contestar Robert –. I no crec que et done vergonya que et veja Lizbeth. Però potser a ella si li dóna vergonya que jo la veja. I a tu que et veja Richard.
- S'haurem d'anar acostumant – va reflexionar Leidy –. Però de moment millor es quedem dins de l'aigua.

Lizbeth i Richard es van adonar de la seua presència, i Lizbeth ràpidament es va amagar dins de l'aigua, seguida per Richard. Amb el cos dins de l'aigua, es van saludar amb la mà somrient.

- Haurem de tornar al cau – va suggerir Robert a Leidy al cap d'una estona.

I ambdós van sortir de l'aigua i es van dirigir ràpidament cap a l'arbre dins del qual havien passat la nit. Allí es van posar els elastrages i van sortir fora.

Van agafar un parell de fruites i van començar a menjar-se-les. En això estaven quan van veure arribar a Santiago i Taraji, també amb elastrages i menjant fruites.

- Ja s'haveu rentat? – els va preguntar Taraji.
- Sí – va respondre Leidy –. I vosaltres?
- També – va contestar Santiago –, però ho hem fet en altra part del rierol, al costat del nostre cau.

En aquell moment van veure a Richard i Lizbeth corrent nus cap al seu cau. Els quatre es van mirar somrient.

Al poc Lizbeth y Richard sortien del seu cau, també amb elastrages, i es van dirigir cap a ells.

- Estan saboroses les fruites – els va comentar Leidy.
- Sí, ara també les provarem – va respondre Richard, i de seguit va agafar dues fruites, li va donar una a Lizbeth i es van posar a menjar-se-les.

Aleshores van veure a Tseng i Gertrude dirigir-se cap a ells, també menjant fruites, però nus.

- Hem decidit començar a anar nus – va comunicar Gertrude –. S'haurem d'acostumar.

En aquell moment van veure a Laia anar cap a ells amb uns objectes en les mans, que quan va estar prop van veure que eren les semiesferes amb les quals es comunicaven.

- Us he portat comunicadors – els va dir mentre se'ls distribuïa –. Se'ls podeu enganxar en els cinturons dels elastrages.

Els va mostrar com fer-ho ajudant a Lizbeth a pressionar la semiesfera contra el seu cinturó, comprovant que a l'estirar d'ella restava agafada per un fil. Richard, Robert, Laidy, Taraji i Santiago la van imitar.

A continuació Laia es va girar cap a Gertrude i Tseng.

- Pensava que tots portaríeu elastrage – els va dir –. Us hauré de portar un cinturó per portar sobre la pell, com el meu.
- No cal – li va contestar Gertrude –. Ara es posarem els elastrages. S'havíem quedat nus per anar acostumant-nos.

Gertrude i Tseng es van retirar al seu cau i van sortir d'ell amb els elastrages posats i les semiesferes enganxades en el seu cinturó.

- Ara us explicaré com utilitzar-los – els va dir Laia –. Cadascú té un codi que s'introdueix polsant en la vora. Us donaré els vostres codi i també els nostres, per a que us pugueu cridar entre vosaltres i també a nosaltres.
- Com estan fets els comunicadors? – va interrogar Santiago –. Els teníeu de reserva o els haveu fabricat per a nosaltres?
- Creixen en un arbre – va afirmar Isa, que havia aparegut darrere d'ells.

La van mirar amb sorpresa.

- Com us vaig dir, sóc enginyera genètica – va recordar Isa –. En Bacava hem dissenyat arbres per a que produïsquen fruites comunicadores, i ací m'he limitat a plantar la seua llavor, adaptant-la lleugerament.
- Us acompanyaré ara a un molló que conté un ordinador – els va dir Neus, que havia aparegut també –. És el mateix que van utilitzar els fundadors de Bacava quan van viure ací. Amb ell podreu accedir a tota la informació disponible en el sistema Terra-Lluna-Mart.
- I quan vulgueu podem començar les classes de català – va suggerir Sara, acabada també d'arribar.
- I si teniu algun problema de salut aviseu-me immediatament – va indicar Ruben, que havia vingut amb Sara –. Supose que Laia us haurà donat el meu codi.
- Marc no està ací perquè està mirant les estrelles – el va justificar Isa –. Bé, no directament, sinó amb els instruments dels que disposa, que li permeten rebre senyals d'elles encara que Zeus estiga fora. Està seguint especialment el Sol2 de Bacava, que es troba a uns quatre anys llum de distància.

Havien finalitzat la classe de català quan Laia es va dirigir a ells:

- Ens ha arribat la informació de que el Govern de l'Esperanza ha presentat un recurs d'alçada a la Confederació Intergalàctica de Laniakea al·legant que Richard Taylor i Santiago Vargas van acaçar sexualment a l'agent de policia Marilyn.
- No entenc com me poden acusar d'acaçament sexual – va qüestionar Richard –, encara que reconec que em vaig excitar sexualment davant d'ella.
- Sí, jo també em vaig excitar – va reconèixer Santiago – i no vaig poder evitar tenir sexe amb ella. Ho sent.
- Entenc que no ho vas poder evitar – va ironitzar Taraji –. Els homes sou així.
- I què pot implicar aquest recurs? – va demanar Lizbeth.
- Si el recurs és estimat – va respondre Laia –, Richard i Santiago haurien de tornar a l'Esperanza.
- Si Santiago no pot anar a Bacava – va declarar Taraji –, jo tornaré amb ell a l'Esperanza, encara que únicament puguem parlar i veure's sense tocar-se.
- Sí, jo faria el mateix si Richard torna a l'Esperanza – va afegir Lizbeth.
- Leidy, tu ets el meu amor, però – va reflexionar Robert – Richard ha estat durant molt de temps el meu amic i el meu company de cubicle, i me resultaria molt dolorós separar-me d'ell. Ho hauria de pensar.
- Jo sent igual respecte de Lizbeth – va assenyalar Gertrude – encara que tu, Tseng, sigues el meu amor.
- I naturalment, si tu no anares a Bacava jo tampoc aniria – va afirmar Tseng.

- I jo tampoc si Robert tornés a l'Esperanza – va assegurar Leidy.

Es van quedar mirant-se un moment els huit en silenci.

- No s'avanceu als esdeveniments – va advertir Laia –. Primer la Confederació hauria d'estimar el recurs d'alçada. Espere que no ho faça.

Ial Iz Fus, Oc To Pus, Brahma i Rey es van reunir virtualment com a Comissió Judicial de la Confederació Intergalàctica de Laniakea. I l'intendent Dick Forrest, com a autor del recurs, va comparèixer davant d'ells.

- Davant de la Federació Galàctica no vareu al·legar acaçament sexual. Com es justifica que l'al·legueu ara? – va demanar Ial Iz Fus.
- Haver mantingut relacions heterosexuals no programades – va justificar Forrest – es considera un delictes més greu que l'acaçament sexual i el subsumeix, per això no ho vam especificar. Però els fets i les seues proves constaven en l'expedient.
- L'agent Marilyn ha presentat denúncia per acaçament sexual? – va preguntar Rey.
- No els acusem de violació, sinó únicament d'acaçament sexual – va explicar Forrest –, i aquest no requereix denúncia de la persona afectada, si es disposa de proves objectives, com és el cas: el fet que un home exhibisca l'erecció del seu penis davant d'una dona es considera acaçament sexual.

I Forrest va projectar les imatges de Richard Taylor en la discoteca i de Santiago Vargas en la cabina de dutxa oberta.

- Ja pot retirar-se – va plantejar Oc To Pus – per a que comencem a deliberar.

Forrest va desaparèixer de l'espai virtual.

- No té sentit que l'erecció per si mateixa es considere acaçament sexual – va afirmar Ial Iz Fus –, per tal com en molts casos és un resultat involuntari de l'excitació sexual. Tingueu en compte a més que Richard Taylor tenia el penis ocult sota la seua roba, encara que a través d'aquesta es percebera l'erecció. I que si Santiago Vargas estava nu era perquè estava en la dutxa.
- He de dir-vos – va reconèixer Rey – que jo he practicat experimentalment holosexe amb terrícoles, i he observat que traïen i retreïen l'apèndix a voluntat. No semblava haver res involuntari en això.
- Però actualment els terrícoles són metamorfos – va objectar Ial Iz Fus –: abans de traure l'apèndix, aquest no existeix. És molt diferent del que passa amb els esperanzistes, els bacavenses o els antics terrícoles, on l'erecció és simplement un inflor de l'apèndix que tenen els homes de forma permanent.
- He estat estudiant el comportament dels terrícoles des de que vaig arribar a la Terra – va reportar Oc To Pus – fa més d'un megacicle. En aquell temps no eren metamorfos, encara que sí hermafrodites. I he observat ambdós casos: burles quan algú tenia una erecció involuntària, i frustració quan una parella no podia acoblar-se completament per incapacitat d'algú d'ells de tenir una erecció.

- I si això passava quan els terrícoles eren hermafrodites – va reblar l'al Iz Fus – passa més encara amb humans que no són ni metamorfos ni hermafrodites.
- Entenc – va assumir Rey.
- Jo m'hauré d'abstenir – va advertir Brahma –, perquè no conec suficient la fisiologia humana.

Finalment el recurs va ser desestimat, obtenint tres vots en contra i una abstenció.

Marc va aprofitar que els esperanzistes estaven reunits en classe de català per parlar amb ells:

- Ja s'estem apropant al sistema estel·lar de Bacava – els va dir -. I cap al final d'aquesta nit estarem ben alineats per a veure-ho. Us propose que vingueu tots abans que sortís Zeus. Us indicaré on és.

I en finalitzar la classe els esperanzistes van seguir a Marc, que acompanyat per Isa els va portar fins un arbre a les afores del bosc, en l'extrem oposat de la ciutat marciana.

- L'arbre és el telescopi? – es va sorprendre Leidy.
- L'he cultivat seguint les instruccions de Marc – va explicar Isa – de manera que les fulles recollissen les radiacions i les porten a dins del tronc, on es forma la imatge.
- Naturalment, dins del tronc vuit he hagut d'afegir dispositius per a processar la imatge – va puntualitzar Marc.
- En Bacava aquests dispositius es construeixen amb material que altres plantes trauen de les muntanyes – va comentar Isa –, però ací hem hagut d'anar a la ciutat marciana per a obtenir el material.
- Naturalment, amb elastrage per a entrar en la ciutat marciana – va advertir Marc.
- Amb elastrage tu – va precisar Isa somrient -. Jo anava nua sense problemes.
- Bé, doncs aquesta nit s'ajuntem ací – va acceptar Taraji mentre els demés assentien.

Els huit esperanzistes i els sis bacavenses adults estaven atapeïts cap al final de la nit dins de l'arbre-telescopi. Gertrude i Tseng havien arribat, directament des del seu cau, nus com els bacavenses, i miraven abraçats cap a dalt.

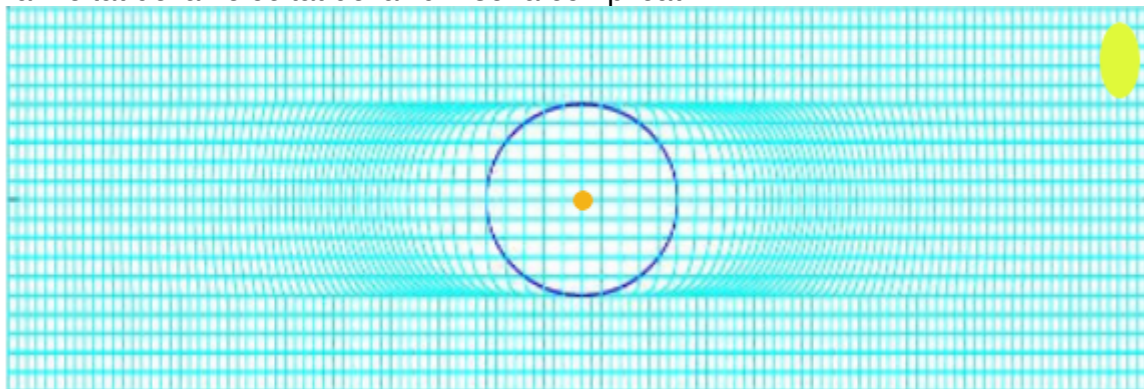
Allí, en una mena de pantalla, es veia part del firmament, on destacava una estrella més brillant que les demés.

- Aquesta és Sol2, l'estrella de Bacava. Vaig ara a ampliar la imatge – va anunciar Marc.

Marc va manipular els dispositius per a processar la imatge, i van veure com aquesta s'ampliava, centrada en Sol2 i sortint part de les altres estrelles de la pantalla.

- Es veu ovalada! – va exclamar Santiago.

- Naturalment – va explicar Marc –. De la mateixa manera que l'espai que envolta a la Terra està expandit respecte a les estrelles exteriors per permetre-nos avançar a gran velocitat, l'espai exterior apareix contret des del nostre punt de vista. Us vaig a projectar un croquis d'això. En el croquis es mostra únicament una contracció de l'espai exterior amb un factor 2, perquè mostrar-ho amb el factor 2966 que ens permet avançar a quasi la meitat de la velocitat de la llum seria complicat.

- La contracció – va advertir Marc – no es percep en les estrelles que estan molt lluny, per tal com es veuen com un punt i la seua brillantor no varia. Ni tampoc en Sol2 quan estava pràcticament alineat amb la trajectòria de Zeus, per tal com la contracció és únicament en la direcció d'aquesta trajectòria. Però en apropar-se la veiem obliquament i la seua imatge apareix ovalada.
- Percebrem aleshores una major contracció a mesura que s'apropem més i la vegem més obliqua? – va preguntar Tseng.
- Això passaria – va aclarir Marc – si expansió de l'espai al voltant de la Terra, i per tant la contracció relativa de l'espai exterior, no variés. Però en apropar-se a Bacava la intensitat del camp taquionic disminuirà per a l'encontre amb la taquionau, i per tant disminuirà l'expansió de l'espai, cosa que compensarà la major obliquïtat. De fet, veurem a Sol2 cada vegada menys ovalada, i quan el camp taquionic estiga desactivat la veurem esfèrica.
- La imatge es veu ara menys nítida – va assenyalar Lizbeth.
- Clar – va confirmar Marc –, això és perquè Zeus està apropant-se a l'horitzó. Ho haurem de deixar ja. Per cert, Sara, demà podries portar als infants per a donar una classe d'astronomia.
- Molt bé – va acceptar Sara.

Van sortir així de l'arbre telescopi i van veure a Zeus emergint per l'horitzó. La refracció de la llum feia que no es veiés encara blavosa, però sabien que en pujar apareixeria de nou amb la tonalitat blavenca amb que els il·luminava.

Directament van començar a prendre fruites dels arbres i a menjar-se-les.

- Quan hagueu desdejuntat – va plantejar Sara – podem donar la classe de català. Per cert que heu avançat prou

Com per a confirmar-ho, Tseng es va dirigir a Sara en català:

- Una cosa volia preguntar-te, i espere que no t'ofenga. Ets un clon de la fundadora de Bacava?

- No – va denegar Sara –. Les bacavenses no ens reproduïm per clonació. Encara que, clar, sóc descendent de la fundadora, com tota la població de Bacava. I compartisc la seua memòria col·lectiva. Perquè ho pensaves, pel meu nom?
- Bé – va reconèixer Tseng –, les marcianes numeren els seus clons amb el mateix nom. Però ho vaig pensar també perquè ets mestra, com he llegit que era ella. I pel teu nas.
- Sí – va assumir Sara acaronent-se el seu magnífic i prominent nas grec –, tinc el que anomenem nas de Bedoya. Com la meitat aproximadament de la població de Bacava. De fet, pots veure que Laia i Ruben tenen també aquest nas. I si Ruben i jo tenim un fill, la probabilitat de que tinga el nas de Bedoya serà elevada.
- Exactament del 75%, d'acord amb les Lleis de Mendel – va precisar Isa, que s'havia apropiat i havia escoltat el final de la conversa. Perquè ambdós teniu gàmetes amb i sense el gen del nas de Bedoya: aquest gen és dominant, i tant el teu pare, Sara, com la mare de Ruben, tenien, diguem-ne, un nas Pla, com el meu... i com el fundador de Bacava.
- Entenc – va assimilar Tseng, dirigint-se a Sara –: el vostre fill no tindria el nas de Bedoya únicament si ni el teu òvul ni l'espermatozoide de Ruben el tingueren.
- Però supose – va especular Gertrude, que estava al costat de Tseng – que Ruben podria programar el vostre cau per a escollir una cosa o altra.
- Podria, però no ho faria – va replicar Ruben, que s'havia apropiat en escoltar el seu nom –. Considerem que tenir un nas de Bedoya no és un avantatge ni un desavantatge, de manera que ho deixaríem a l'atzar.
- Bé – va proposar Sara –, si ja haveu acabat de desdejunar podem anar a donar la classe de català.
- Primer em passaré pel cau per posar-me l'elastrege – va indicar Gertrude.
- No cal – va comentar Sara.
- Ja, però – va dir Gertrude – preferisc ajornar la nuesa habitual a quan arribem a Bacava.

4. Viatjant:

Les nits següents miraven al cel en quan Zeus es posava, i es detenien mirant l'estrela que brillava més que les demés.

Naturalment, a simple vista no percebien la variació de la seua forma ovalada. Però sí quan pegaven una mirada des de dins de l'arbre telescopi.

Fins que la van veure totalment esfèrica.

- El camp taquiònic ja està desactivat – va indicar Marc –. Ara, fixeu-se. Veieu un puntet negre en mig de Sol2?
- Si, ho veig – va respondre Leidy.
- Doncs és Bacava – va informar Marc –.
- Hem rebut informació de la taquionau – va anunciar Laia –. Ja ha arribat puntualment a Bacava.
- Ha arribat? – es va estranyar Robert – Però no estava ja en Bacava?
- Clar que no – va explicar Marc –. És una taquionau de línia que comunica Bacava amb altres planetes habitats en un viatge per la galàxia durant un cicle de 1078 anys. Però es sincronitza per arribar a Bacava al mateix temps que nosaltres s'apropem.
- De seguida sortirà cap ací – va indicar Laia –. I en una setmana arribarà.

Quan estaven esperant la taquionau van veure una nau descendent cap a la vora del bosc.

- És la taquionau? – va preguntar Lizbeth.
- No, és una gravitonau – va aclarir Laia – que ha vingut des de la Terra per enllaçar amb la taquionau.

La gravitonau va amartar en un costat del bosc apartat de la ciutat marciana. I d'ella van veure descendir un par d'una mena de cucs gegants amb múltiples potes. Però quan es van apropar van endreçar la part davantera del seu cos, recolzant-se en les seues potes posteriors, i u d'ells va mostrar una tarja amb una pota davantera.

Laia la va examinar.

- Molt bé – va dir –, el vostre títol de viatge és correcte.
- Falta molt per que arribe la taquionau? – va preguntar el cuc.
- No – va respondre Marc, que havia arribat des de l'arbre telescopi –. Ja ha desactivat el seu camp taquiònic en arribar prop de Zeus. En una mitja hora estarà ací.

Aleshores van veure arribar a Isa amb una motxilla a l'esquena acompanyada per un xiquet i una xiqueta. I es van adonar que Marc també la portava.

- S'aneu a la Terra? – va preguntar Richard.
- No, s'anem a Bacava – va respondre Marc –. Ens van a rellevar.

Van veure arribar a Gertrude i Tseng, també nus i amb una motxilla a l'esquena. Davant les mirades interrogatives, Gertrude va aclarir:

- Hem decidit anar nus a Bacava. Hem desat els nostres elastrages en les motxilles.

Tots els esperanzistes s'havien congregat allí, mirant al cel esperant que arribés la taquionau. Però Taraji es va dirigir als cucs:

- Veniu a Bacava amb nosaltres?
- Anirem en la taquionau amb vosaltres – va respondre u dels cucs –, però no baixarem en Bacava, seguirem el viatge fins al nostre planeta.
- Mireu! – va exclamar Santiago.

I van veure una nau descendint.

- Aquesta sí és la taquionau – va constatar Laia.

La taquionau va amartar junt a la gravitonau. I d'ella van descendir una dona nua i morena amb els ulls verds, un lemosià amb quatre potes i dos cercells que tenia dos punts verds al mig del seu pit, dos essers alts i peluts, i un home i una dona també nus amb motxilles a l'esquena.

- Aquests són Isa153725842 i Marc153725841, els nostres relleus – els va assenyalar Isa76834936 –, especialistes respectivament en enginyeria genètic i astronomia. Encara que quan nosaltres se n'anem els diran simplement Isa i Marc.

Tseng es va fixar en que l'home teniu un nas «de Bedoya». I la dona es va dirigir als homes esperanzistes.

- Hola. Suppose que vosaltres sou els exiliats de l'Esperanza que aneu a emigrar a Bacava. I nosaltres venim a incorporar-se a l'ambaixada de Bacava ací. Però volia demanar-vos que abans de partir u de vosaltres em deixés prenyada.
- I així contribuïreu també a enriquir el patrimoni genètic de l'ambaixada – va reblar l'home.

Robert, Richard, Santiago i Tseng es van quedar mirant-se sense dir res. I davant la seua indecisió, la dona es va dirigir a Tseng:

- Ja que tu ja estàs nu, em podries prenyar tu – el va proposar.

Tseng va mirar a Gertrude, que es va encollir de muscles. I finalment Tseng va respondre a la dona:

- Com vulgues. Assumiré el meu compromís amb Bacava quan va acceptar la nostra immigració. Si vols podem anar al que era el meu cau, que ara està buit.
- Jo no tindria problema en fer-ho ací, però si et resulta més còmode tenir privacitat, anem-hi – va acceptar la dona.

I es va allunyar amb Tseng, mentre Gertrude els mirava anar-se.

Robert es va dirigir a la dona d'ulls verds:

- Tu ets Zoy Mel Khan?

- No, sóc Zoy Uol Khan – va respondre –. Tin en compte que Rakot és la parada anterior a la de Bacava. De manera que en el segon cicle després de la fundació de la comunitat de Bacava, quan estava dirigint-me a Rakot en la meua taquionau de línia em van demanar que tingués una filla addicional a la que incorporar la meua memòria per a inaugurar una nova taquionau des de Bacava.
- Aleshores tu seràs Uol Suz Zoy – va deduir Leidy dirigint-se al lemosià.
- Sí, io soz – va confirmar el lemosià.

Mentre parlaven, els dos éssers peluts van pujar a la gravitonau, que va despegar. I a continuació els dos cucs van pujar a la taquionau.

Aleshores va tornar Tseng amb la dona nouvinguda, la qual amb l'home nouvingut es van retirar cap a dins del bosc.

I després que els esperanzistes i els bacavenses que partien es van abraçar per acomiadar-se amb els quatre bacavenses adults que es quedaven, van seguir a Zoy Uol Khan i Uol Suz Zoy a la taquionau, i aquesta va despegar.

Zoy Uol Khan va conduir als passatgers a les seues cabines. En una d'elles es van allotjar Isa76834936 i Marc76834934, en altra contigua els dos infants, i en altres quatre les parelles d'amants esperanzistes.

- Les cabines – els va advertir Isa76834936 – han estat programades amb radiacions per evitar embarassos. Com no hi ha cap Ruben en la taquionau, la programació no es pot modificar fins arribar a Bacava. Però és únicament una setmana.
- Vols dir, que no hi ha cap metge – va demanar aclariment Leidy.
- Això mateix – va confirmar Isa76834936 –. Per cert que quan arribem a Bacava haurem de tornar a utilitzar el número darrere del nostre primer nom.

Per la seua banda, els dos cucs havien estat allotjats en una cabina major per tal que capiren.

Com el motor gravitònic de la nau havia generat un camp gravitatori similar al de Mart, es podien moure còmodament sense necessitat de que la taquionau girés com l'Esperanza.

Acomodats els passatgers, Zoy Uol Khan i Uol Suz Zoy van anar a la sala de control, on hi havia altres tres tripulants: la versió de l'al Iz Fus, projectada amb el seu vestit sastre gris, un esfèric i silícic GiJonense i Rafa153643241.

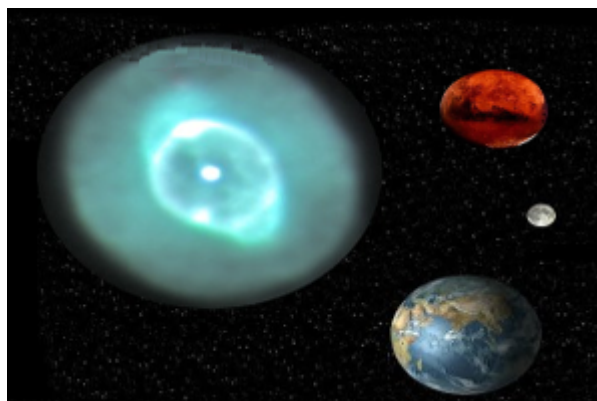
Zoy Uol Khan es va dirigir a aquest:

- Ens acompanyaràs en el nostre viatge per la galàxia?
- No, Zoya – el va respondre Rafa153643241 –. Solament volia fer el viatge d'anada i tornada de la taquionau entre Bacava i Mart per tal d'estudiar el camp taquiònic que genera.
- En Bacava no heu construït cap taquionau? – va inquirir Zoy Uol Khan.
- Sí – va respondre Rafa153643241 –, ho va fer Rafa153643238.

- Bé, com sabeu – va assenyalar el GiJonense – nosaltres estem especialitzats en comunicació electromagnètica entre els diferents planetes de la galàxia. El missatges taquionics intergalàctics estan fora de la nostra capacitat. Però hi ha una qüestió que sempre m’ha intrigat: sabem que l’expansió de l’espai generada per un camp taquionic pot superar la velocitat de la llum, com va passar quan els altres supercúmuls galàctics van quedar fora del nostre univers observable. No s’ha plantejat la possibilitat de que l’expansió de l’espai generada per una taquionau li permetés superar la velocitat de la llum?
- Sí, Rafa153643238 va voler fer-ho – va confirmar Rafa153643241 – a pesar dels intents de dissuadir-ho.
- I ze va passar? – va preguntar Uol Suz Zoy.
- Res de bo – va augurar Zoy Uol Khan.
- Efectivament – va reconèixer Rafa153643241 –. Les conseqüències van ser terribles. La seua taquionau va desaparèixer.
- Potser anés a parar junt als éssers d’antimatèria de Perseo-Piscis? – va especular Zoy Uol Khan.
- El més probable – va argumentar lal Iz Fus – es que generés un univers bombolla on únicament estigués Rafa153643238 i la seua taquionau.
- Però en azeizs universs bombolla no podria sobreviure – va advertir Uol Suz Zoy.
- Efectivament – va concordar lal Iz Fus –. Sens fonts externes d’energia, quan s’esgotaren les seues reserves s’extingiria el suport vital de la taquionau, i res podria viure en el seu interior.
- De manera – va reblar Rafa153643241 – que la taquionau es convertiria en un fèretre inaccessible, fora del nostre espai i el nostre temps. Entendreu que després d’aquesta experiència vam renunciar a construir altra taquionau en Bacava. De fet, per als nostres viatges locals tenim prou amb gravitonaus. Una magnetonau no ens serviria, clar, perquè no tenim una xarxa de pals de comunicació que generés prou radiació electromagnètica. I per als viatges interestel·lars comptem amb les taquionaus de línia que passen cada cicle, cada 1078 anys.

La taquionau ja s’havia allunyat prou de Zeus per a que lal Iz Fus activés el camp taquionic. Rafa153643241 es va centrar en estudiar els seus efectes, i Zoy Uol Khan va convidar als esperanzistes a la sala de control, des d’on es podia observar el firmament.

- Ara Zeus, Mart, la Terra i la Lluna es veuen allargats – va observar Robert.
- Clar – va explicar Zoy Uol Khan –. Quan la nostra taquionau es va allunyar, des de la Terra han activat l’expansió de l’espai al seu voltant, encara que aquesta es porta a cap progressivament: ara encara es reduïda. Quan fos major es veurien com a fils. Però aleshores ja estarien molt lluny.
- I la nostra taquionau – va afegir lal Iz Fus – també està activant l’expansió al seu voltant, però en sentit transversal a la del

sistema Zeus-Terra-Lluna-Mart. De totes formes, la nostra expansió serà molt menor, fins a un factor de poc més de cinquanta, per tal com Bacava està relativament prop: reduïrem el temps del viatge fins allí d'un any a una setmana.

- Però quan continuem el viatge per la galàxia – va advertir Zoy Uol Khan – arribarem a una expansió com la que genera la Terra, per un factor de 2966, per a recórrer la nostra trajectòria durant un cicle sincronitzant-nos amb la Terra.

Els esperanzistes es van quedar contemplant el firmament, on, a mesura que s'allunyaven de Zeus, les altres estrelles de la Via Làctia i les altres galàxies de Laniakea es veien en tot el seu esplendor.

I Zoy Uol Khan es va dirigir a ells:

- He de dir-vos que jo, com les marcianes, no genere òvuls haploides, i els meus òvuls diploides únicament es desenvolupen pels estímuls elèctrics del meu amor Uol Suz Zoy. De manera que si qualsevol de vosaltres vol tenir sexe amb mi ho pot fer sense perill de deixar-me embarassada.

Gertrude va mirar a Tseng, que anava nu com ella, però Tseng va denegar amb el cap. De fet, es trobava saciat després del seu encontre amb la nouvinguda bacavense en Mart.

Santiago es va agitar, però en adonar-se de la mirada que li va dirigir Taraji va romandre callat.

- Però les marcianes – es va dirigir Taraji a Zoy Uol Khan – no tenen aversió al sexe amb homes?
- Jo puc ser fisiològicament com les marcianes – va explicar Zoy Uol Khan –, però la meua memòria i la meua mentalitat tenen origen terrícola, del primer cicle de l'era de Zeus, quan en la Terra s'havia estès la tolerància sexual. De totes maneres, no us preocupeu. Jo ja obtinc plaer dels circells del meu amor. Únicament volia ser amable. I he d'aclarir que el meu oferiment era tant per als homes com per a les dones.
- Jo també vull ser amable – va declarar Gertrude –. Tseng és el meu amor, però he cohabitat i gaudit també amb Lizbeth. I pense que podria gaudir també amb tu.

I tot seguit va avançar cap a Zoy Uol Khan, es van besar i abraçar, i van començar a acaronar-se tot el cos.

Tant els esperanzistes com Isa76834936 i Marc76834934, que tampoc havien estat mai en Bacava, passaven a sovint per la sala de control per contemplar com s'apropaven al seu destí i Sol2 es veia cada vegada més prop.

- No es veu ovalada – va comentar Tseng.
- Clar que no – va explicar Marc76834934 –. Està just alineat en la direcció en la que avancem i expandim l'espai. Per a percebre ovalada a Sol2 hauríem de veure-la obliquament, com vam fer des de Mart abans de desaccelerar.

Però el que més els emocionava era veure la taca obscura travessant Sol2 que sabien que era Bacava.

Fins que van estar suficientment prop per a contemplar a Bacava, amb el telescopi de la taquionau, de color verd, ocre i blau il·luminada per l'estrela groga que era Sol2.

- El nostre bosc s'ha estès per tot Bacava – va referir Rafa153643241 –, llevat de les muntanyes i, clar, els oceans.

I al Iz Fus havia començat ja a disminuir la intensitat del camp taquiònic, de manera que la taquionau va començar a disminuir la seua velocitat envers Bacava, encara que mantingués la mateixa velocitat envers el seu propi espai.

El camp taquiònic de la taquionau havia estat ja desactivat, i estava utilitzant l'energia gravitònica de Sol2 per a desaccelerar i canviar la seua direcció per anar a l'encontre de Bacava.

El camp gravitatori intern, clar, es va mantenir, encara que havia augmentant lleugerament al llarg del viatge fins igualar-se al de Bacava per tal que els que anaven a romandre allí s'anaren acostumant a ell.

I els esperanzistes, Isa76834936 i Marc76834934 van romandre en la sala de control no llevant l'ull de Bacava mentre la taquionau feia les maniobres per hi apropar-se.

Quan ja estaven descendint cap a la seua superfície, Zoy Uol Khan es va dirigir a ells i a Rafa153643241:

- En quan baixeu de la taquionau anem a seguir el nostre camí, per tal com ningú va a pujar a ella, de manera que jo no vaig a baixar, i vaig a acomiadar-me ja vosaltres.

I ho va fer donant-lis un bes als llavis i abraçant-los successivament.

5. Engendrant:

Quan la taquionau va bacavar en un clar del bosc i van baixar d'ella, els van rebre les figures d'un home amb barba i barret i jaqueta negres i d'una dona amb un nas prominent i un ponxo verd, baix dels quals, tanmateix, no semblaven portar res.

- Benvinguts a Bacava – els va dir l'home.
- Sou els fundadors de Bacava? – es va estranyar Lizbeth –. Però tenia entès que en Bacava no us clonàveu, i segons va referir Donald Burley varen dir que tampoc passarien al ciberespai.
- I ni som clons ni estem en el ciberespai – va respondre la dona –. Però recordeu que vam dir que sobreviuríem en el genoma i la memòria col·lectiva de Bacava. I això hem fet. Ens podeu dir, doncs, respectivament Rafa i Sara. Naturalment, tenim la seua memòria que ha esdevingut col·lectiva. I la nostra figura és la fusió de milions de bacavenses que s'hem projectat junts per a donar-vos la benvinguda, a la manera de com es genera un àngel amb el programa d'holosexe des del primer cicle de l'era de Zeus.
- Però com tots els i les bacavenses som descendents dels fundadors Rafa i Sara de Bacava – va afegir l'home, diguem-ne Rafa –, la nostra imatge no és tan angelical com les de la Terra, i es sembla a la d'ells.
- I el barret, la jaqueta i el ponxo són elements decoratius – va subratllar la dona, diguem-ne Sara – que hem holoprojectat des dels nostres records.
- Bé – va continuar Rafa –, Isa76834936 i Marc76834934 ja han rebut missatges en els seus comunicadors de on dirigir-se, i van cap allà. Pel que fa a vosaltres huit, hem preparat una festa amb música i ball amb huit bacavenses, quatre homes i quatre dones, que prompte arribaran ací a trobar-vos.
- Recordeu – va assenyalar Sara – que us vàreu comprometre a reproduir-vos amb bacavenses. I les vostres parelles a tal efecte seran els huit que van a venir. Us recomane que us reproduïu ara amb ells, i així quedareu lliures del vostre compromís i podreu dedicar-vos en endavant als vostres amors.
- He de dir-vos – els va informar Rafa – que aquests huit bacavenses, que naturalment són voluntaris, han estat seleccionats amb el criteri de que a cadascú d'ells els agraden els quatre de vosaltres de sexe diferent, dels quals han tingut ocasió de veure vídeos. De manera que vosaltres podreu escollir lliurement entre ells.
- Com supose sabeu – va afegir Sara – els bacavenses no tenim problema en tenir sexe en públic. Però si voleu tenir intimitat, la vostra parella us portarà a un cau proper, dins d'un arbre preparat a l'efecte, amb radiacions que acceleraran els espermatozoides per assegurar que es produïska la fecundació.
- Naturalment – va indicar Rafa – un altre criteri de selecció per a les quatre dones ha estat que estigueren en període de fertilitat en el moment de la vostra arribada. Pel que fa a vosaltres quatre, s'hem assegurat que les radiacions en les vostres cabines durant el viatge acceleraren la vostra ovulació en cas necessari per tal que estiguéreu preparades en el moment d'arribar.
- Altra cosa hem d'aclarir-vos – va subratllar Sara –. Encara que, naturalment, per a reproduir-vos s'haureu d'emparellar dones amb homes, en Bacava no hi ha una situació inversa a la heterofòbia que heu patit en l'Esperanza. És a dir, tampoc hi ha la homofòbia que va existir en la Terra abans de l'era de Zeus.
- ¿En la Terra va haver homofòbia? – es va estranyar Leidy.

- I tant! – va confirmar Sara –. Però està superada des de fa megacicles. Ací les relacions sexuals són lliures, amb la única condició de ser mútuament volgudes.

Els bacavenses, clar, sabien que això es remuntava a milers de milions d'anys en el passat per a terrícoles, marcianes i esperanzistes, mentre que ells, pel viatge al futur des d'un univers paral·lel d'una versió de Rafa i Sara fins a feia uns pocs milers d'anys, ho tenien més proper en la seua memòria col·lectiva. Però preferien que no es difongués aquest viatge entre universos paral·lels, de manera que no ho van explicar.

- Bé – va indicar Rafa –, prompte arribaran les vostres parelles de ball. I de sexe puntual reproductiu, si ho accepteu.

Els i les esperanzistes es van mirar entre ells i elles i van fer gestos d'assentiment. Però Gertrude i Tseng van contemplar els seus cossos nus.

- Si ara hem de ballar – va plantejar Gertrude – millor es vestim. Ja es despullarem en el cau per a reproduir-nos.
- Sí, estic d'acord – va concordar Tseng.

De manera que ambdós es van llevar les motxilles de l'esquena i es van posar els elastrages.

La taquionau ja s'havia enlairat, allunyant-se de Bacava, i les figures de Rafa i Sara van desaparèixer, de manera els esperanzistes es van quedar a soles en el clar.

Prompte va començar a sonar música envoltant-los, i van entrar al clar huit bacavenses, quatre homes i quatre dones, naturalment nus, que es van posar a ballar donant voltes en cercle al seu voltant.

Sonava música amb un ritme viu, i els esperanzistes van començar a moure-s seguint-ho, i a poc a poc es van situar enfront dels nouvinguts, emparellant-se amb algú de sexe diferent.

Els bacavenses es fimbraven remenant els malucs, i els esperanzistes els van imitar. Quan ja estaven tots i totes emparellats, el ritme va anar alentint-se a poc a poc, fins a convertir-se en una música dolça i melodiosa. I aleshores els i les bacavenses es van agafar de les seues parelles de ball, ballant abraçats a elles.

Santiago va sentir la turgència en el seu baix ventre, però sabia que allí no corria perill de ser empresonat per això. I finalment, deixant-se portar pel seu desig, es va llevar l'elastage i va continuar ballant abraçat nu a la seua parella també nua.

I quan Taraji es va adonar mirant-lo de reüll, es va llevar també el seu elastage per ballar amb la seua parella.

Els quatre es van besar prolongadament, i mentre ballaven es van posar a acaronar-se tot el cos, deixant-se portar pel seu libido.

Quan es van descarregar i separar els seus cossos, van mirar al seu voltant i es van adonar que estaven a soles al clar. Van comprendre que les altres sis parelles s'havien retirat a uns caus.

- Prop d'ací passa un rierol. Podríem – va proposar la parella de Santiago – anar a rentar-se en ell.
- I no us preocupeu si no sabeu nedar – va afegir la parella de Taraji –: fareu peu, i el corrent és poc fort.

Santiago i Taraji van fer un gest d'assentiment, i van seguir a les seues parelles a dins del bosc, arribant prompte a un rierol dins del qual es van ficar.

Santiago es va abraçar a Taraji dins de l'aigua, veient com les seues parelles s'abraçaven també.

Al poc van veure arribar a Gertrude i Tseng, també nus i acompanyats per les seues parelles de ball, que els van somriure i es van ficar en l'aigua al seu costat.

Però poc després van veure arribar també nus a Robert, Leidy, Richard i Lizbeth, acompanyats també per les seues parelles de ball, i els setze es van banyar junts al rierol.

Després d'haver-se rentat van sortir de l'aigua, i mentre els bacavenses s'apartaven lleugerament, els huit esperanzistes es van contemplar nus.

- Bé – va comentar Leidy –, havia d'arribar el moment en que es despullàrem.

Robert i Leidy van ser portats pels seus companys de ball al cau on anaven a residir, com havien fet també amb les altres parelles.

El seu cau formava part d'un cercle d'arbres que enllaçaven les seues branques per a produir una cobertura.

- Açò és el que diguem un llar d'infants – els va explicar la parella de ball de Leidy –: totes les dones que viuen en aquests caus estan embarassades i donaran a llum dins de nou mesos, aproximadament al mateix temps que tu, i els vostres nadons s'enjogassaran junts damunt d'una estora flexible que es posarà al mig dels arbres.
- I naixeran al mateix temps que el meu? – es va estranyar Leidy –. Tan freqüents són els naixements ací?
- No, Leidy – el va contestar la parella de ball de Robert –. Durant el primer cicle de 1078 anys la població es va duplicar cada cinquanta anys fins arribar a vora un milió, i en el segon cicle es va duplicar cada cent huit anys fins arribar a vora mil milions, que ja van omplir amb el bosc totes les terres planes de Bacava, de manera que en el darrer i tercer cicle hem procurat mantenir la població constant, i cada dona, per termini mitjà, té dos fills al llarg de la seua vida que s'estén fins a uns 1100 anys si no pateix cap contratemps. El que vaig a tenir teu, Robert, serà el meu primer fill, de manera que encara podré tenir altre en el futur amb el meu company.

- Aleshores com és possible que totes aquestes dones s'hagen quedat embarassades
ahora? – va inquirir Robert.
- Ha estat programat així – va explicar la parella de ball de Leidy –. De fet, aquestes
dones i les seues parelles han estat traslladades ací des de tota Bacava, com també les
que van a viure en els llars d'infants on residiran els vostres companys i companyes de
l'Esperanza i les dones que han estar prenyades per vosaltres. Volem evitar que es
forme un ghetto d'esperanzistes, i per això us hem instal·lat en llars diferents on els
vostres fills es puguen relacionar i gaudir amb xiquets bacavenses de la seua edat, i
eventualment tenir quan cresquen descendents amb ells contribuint a estendre el vostre
genoma. Naturalment, podreu relacionar-vos entre vosaltres: els altres llars d'infants
estan a no més de mitja hora caminant, i amb els vostres comunicadors podreu estar en
contacte. Però volem que s'integreu amb la població de Bacava. Jo viuré amb la meua
companya en un cau ací al costat, perquè vaig a ser el mestre d'aquest llar d'infants. El
meu nom és Sara154013736, però en aquest llar podreu dir-me Sara perquè no hi
haurà ningú més amb el meu primer nom.
- Ets transsexual? – va preguntar Leidy astorada mirant-lo de baix a dalt.
- No, Leidy – va contestar el Sara –. En Bacava no hi han transsexuals. Tingueu en
compte que ací no hi ha rols de gènere, i tothom anem amb el sexe a la vista. El nom no
indica el sexe, sinó la professió. Quan vaig decidir ser mestre em vaig posar Sara com a
nom definitiu, amb la numeració correlativa atorgada per la xarxa d'ordinadors.
- Jo hauré de viure en un altre llar amb el meu company – va afegir la parella de ball de
Robert –, però passaré prou per ací per ocupar-me de la salut de Leidy durant el seu
embaràs, de manera que podràs seguir també el meu embaràs i conèixer al teu fill quan
naixi. Sóc metge, i el meu nom és Ruben153427543, però podeu dir-me Ruben quan no
hi haja altre metge prop.
- I si ja no aneu a portar l'elastrege – els va recomanar Sara154013736 – convindria que
us traguéreu el cinturó i us el posàreu. Així tindreu el comunicador a mà, entre altres
coses.

Gertrude i Tseng va ser acompanyades al seu llar d'infants per les seues parelles de ball.
Quan van estar instal·lats en el seu cau, es van acomiadar.

- Jo em vaig a les muntanyes amb el meu company – va dir la parella de ball de Gertrude
–. He estat a gust amb tu, però el tire de menys. Treballe allí, perquè sóc bacavòleg (en
la Terra em dirien geòleg). El meu nom és Víctor153468913. Però tornaré si més no
dins de nou mesos, perquè voldria conèixer al meu fill o filla.
- Jo viuré en un llar d'infants prop d'ací – va informar la parella de ball de Tseng –. Et
donaré el meu número per a que pugues comunicar-te amb mi, seguir el meu embaràs i
en el seu moment conèixer a la teua filla o fill. Per cert, he rebut un missatge de Mart per
a tu. Marc153725841 espera una xiqueta teua. M'ha escrit que quan naixi t'enviarà una
foto seua, encara que arribarà d'ací a més d'un any, perquè aleshores estarà a uns
quatre mesos llum de distància.
- Marc? – es va estranyar Teng –. No era Isa?
- No, a qui vas prenyar va ser a l'astrònoma – va confirmar la parella de ball de Tseng –.
Isa153725842 era l'enginyer genètic que l'acompanyava. Es vam acomiadar dels dos

quan van partir en la taquionau cap a Mart. Per cert, jo sóc especialista en telecomunicacions, i el meu nom és Laia153986759.

- Entenc la vostra confusió – va assimilar Victor153468913 –. Coneixent a la Isa que va venir amb vosaltres en la taquionau, pensaríeu que era un nom de dona. Però en Bacava els noms no indiquen el sexe, sinó la professió. Tots i totes els astrònoms i astrònomes es diuen Marc, i tots i totes els enginyers i enginyeres genètics es diuen Isa, siga quin siga el seu sexe. I al meu company, que és un home, li diuen també Laia perquè treballa en telecomunicacions, amb el número que li va assignar la xarxa d'ordinadors.

Richard i Lizbeth estaven xarrant amb les seues parelles de ball asseguts sobre l'herba davant del seu cau.

- He estat molt a gust amb tu, Lizbeth – li va dir Isa124651748, que ja s'havia presentat –. I lamente no poder seguir el teu embaràs. He de tornar al meu treball en l'altre extrem de Bacava. Junt amb Rafa121783543, que va ballar amb Taraji Spencer, estem desenvolupant una variant de plantes que produïsquen directament matèria encantada per a les gravitonaus que utilitzem per viatjar d'una a altra part del planeta. Ara he d'anar a reunir-me amb ell.
- Jo sí vaig a quedar-me per ací, en un llar proper – va dir Gaia154995361 –. I ara vaig a donar-vos un concert. Per cert, us va agradar el que us van oferir els meus col·legues al voltant del clar?
- Sí, va ser una música molt estimulante – va agrair Richard.

Aleshores Gaia154995361 va traure una flauta que portava enganxada en el cinturó, va trepar agafant-se amb mans i peus per l'arbre i asseguda en una branca va començar a tocar la flauta.

- Ets quadrumana! – va exclamar Richard –. No m'havia adonat.
- Probablement no em miraves els peus – va ironitzar Gaia154995361 –. Doncs hi ha molts com jo.
- Sou un producte d'enginyeria genètica? – va inquirir Lizbeth.
- No, som producte de la selecció – va afirmar Gaia154995361.
- Descartant embrions? – es va escandalitzar Richard.
- No, el que seleccionem som els gàmetes – va aclarir Isa124651748 –, d'una forma similar a com es selecciona el sexe si cal, accelerant els espermatozoides que tenen gens avantatjosos o desaccelerant-los tots a l'espera de que els tinga un òvul.
- I es va considerar – va afegir Gaia154995361 – que vivint en un bosc i per trepar als arbres tenir peus prènsils era un avantatge. Encara que també ens serveixen per a caminar.
- Aleshores el meu fill serà quadrumà? – es va interessar Richard.
- Possiblement – va confirmar Gaia154995361.

Isa124651748 es va presentar en la llar d'infants on s'havien instal·lat Santiago i Taraji, que estaven acompanyats per les seues parelles de ball Ana154983231 i Rafa121783543.

- Rafa – li va dir –, s'hem d'anar. Ja tinc la gravitonau preparada.

Rafa121783543 es va acomiadar de Taraji amb un bes als llavis i va seguir a Isa124651748.

- Santiago – li va dir Ana154983231 –, em va agradar que et despul·lares per ballar amb mi. I voldria tornar a abraçar-te i besar-te.

I així ho va fer.

- Jo també em vaig despul·lar amb la meua parella de ball – va subratllar Taraji.
- Sí, però ha hagut d'anar-se – va constatar Ana154983231 –, de manera que t'abraçaré també a tu amb molt de gust.

I tot seguit va abraçar a Taraji al temps que la besava prolongadament als llavis.

- Ara voldria pintar-vos el cos – va plantejar en finalitzar, al temps que traïa una caixa amb forats del seu cinturó –. De fet, jo me dedique a pintar. I no us preocupeu, perquè aquesta pintura és transpirable. I encara que és resistent a l'aigua, es pot llevar fàcilment amb un líquid que us proporcionaria quan el volguéssiu.

I introduint uns quants dits en els forats de la caixa, es va posar a traçar línies de diferents colors sobre els cossos de Santiago i Taraji, incloses les seues parts més íntimes.

- Ara – els va dir quan va finalitzar – voldria que em pintàreu a mi.

Els va oferir la caixa, i Santiago i Taraji es van posar a pintar a quatre mans el cos de Ana154983231, que mentre ho feia els va explicar:

- De fet, en Bacava anem habitualment pintats: és la nostra forma de adornar-nos. Per a ballar amb vosaltres ens vam llevar la pintura per a no provocar-vos estranyesa.

6. Anomenant:

Els esperanzistes es van adonar que els i les bacavenses que compartien els seus llars d'infants portaven els cossos pintats de diferents colors. I els o les Anes dels seus llars els van pintar a ells també.

I el Ana del llar de Gertrude i Tseng va pintar amb ratlles grogues el rogenic cos de Gertrude, i amb ratlles roges el groguenc cos de Tseng.

- Així tots dos portareu la senyera catalana en la vostra pell – va bromejar.

Un dia que els i les bacavenses s'havien reclòs en els caus dels seus respectius arbres, van aparèixer simultàniament en tots els llars les figures amb barba i barret i jaqueta negres i amb ponxo verd.

- M'alegre que s'hagueu instal·lat bé – els va dir Sara –. Espere que estiguen a gust.
- He de dir-vos – va continuar Rafa després que van fer gestos d'assentiment – que durant els propers nou mesos la vostra principal tasca serà tenir cura del vostre embaràs, i la dels vostres companys tenir cura de vosaltres. Després ja parlarem de com contribuïreu a la comunitat.
- Suppose que se ho haureu dit també a les dones a les quals hem prenyat – va indicar Santiago.
- Formem part de mi – va assenyalar Sara –. No solament compartim la nostra memòria col·lectiva, sinó que hem contribuït a formar la meua imatge.
- Una qüestió – va dir Leidy –. Ens esteu assignant tasques diferents a homes i dones. Però la meua parella de ball, Sara...154013736, crec, ens va dir que no teníeu rols de gènere.
- Podeu referir-vos a les vostres parelles de ball solament pel primer nom, sense el número, per tal com no es repeteixen – va suggerir Sara.
- I açò no són rols de gènere – va precisar Rafa –. Són rols de sexe, vinculats a l'embaràs. I únicament es tenen durant aquests, solament dos per termini mitjà durant la nostra vida, de manera que ocupen menys d'un dos per mil d'aquesta.
- Suppose, doncs – va plantejar Leidy – que després de finalitzar el nostre embaràs podrem tenir altres fills dels nostres companys.
- Clar – va confirmar Sara –, u cadascuna. Però no cal que el tingueu enseguida. En tot cas, serà cosa vostra, però haureu d'avisar-ho a algun Ruben per a que canvie la programació de les radiacions en el vostre cau, perquè per defecte tots estan programats per evitar l'embaràs. Per això, i no per pudor, el coit es realitza únicament dins d'un cau, i fora es practiquen únicament altres jocs sexuals.
- I com haveu preparat els nostres embarassos? – va demanar Gertrude.
- En els caus on ho vàreu fer – va reportar Sara – la radiació accelerava els espermatozoides para assegurar que es produïra. Bé, llevat de Taraji i Ana. En els vostres casos hem hagut de confiar en la sort, i l'hem tinguda.
- Haveu dit dos en total per termini mitjà – va recordar Lizbeth –. Aleshores és possible tenir més de dos?
- És possible – va ratificar Rafa –. Tingueu en compte que hi ha dones que tenen exclusivament relacions lèsbiques al llarg de la seua vida, i no tenen cap fill. I per a compensar-ho mantenint constant la població, altres poden tenir tres.

- I com s'organitza aquesta compensació? – va preguntar Tseng.
- Tingueu en compte – va explicar Rafa – que tothom està connectat amb la memòria col·lectiva de Bacava, i en aquesta s'actualitza en temps real el càlcul del termini mitjà de naixements per cada dona durant el darrer cicle. I únicament quan aquest és inferior a dos es considera adequat tenir un tercer fill.
- Però nosaltres – va objectar Leidy – no estem connectats a la memòria col·lectiva.
- Els vostres fills sí ho estaran – va respondre Rafa –. I com supose que la possibilitat de tenir un tercer fill solament es plantejarà quan el primer estiga crescut, podeu consultar-li en cada cas quin es el termini mitjà de naixements per dona.
- En la pràctica – va subratllar Sara – sempre oscil·la al voltant de dos, de manera que la població es manté constant de l'ordre de mil milions de persones. I tampoc passa res si puja o baixa un poc.
- Altra cosa – va afegir Rafa –. Ruben, la parella de ball de Robert, centrarà el seu treball de metge, que no és un rol de gènere ni de sexe, en tenir cura de vosaltres. Convendria que seguireu les seues instruccions.

La Ruben havia convocat en el seu cau a Robert, Richard, Tseng i Santiago.

Quan van entrar, es va abraçar a Robert.

- Vinga, abraçam sense dubtes – el va dir –. A fi de comptes, porte dins una filla teua.
- És una xiqueta? – va botar Robert.
- Així és – va confirmar la Ruben –. En els huit caus, inclòs aquest, s'escaneja a les dones embarassades per seguir el progrés del seu fetus i les seues característiques, i la informació es trallada ací. Us he fet venir per a que recolliu aquesta informació i se la traslladeu a les vostres companyes.

Van veure que en l'interior de l'arbre hi havia una mena de huit pantalles amb els primers noms de les dones embarassades: les esperanzistes Leidy, Lizbeth, Gertrude i Taraji i les bacavenses Ruben, Gaia, Laia i Ana.

- Vam deixar a l'atzar el sexe del nadó – va explicar la Ruben –. Encara que – va afegir mirant a Santiago – en el cas d'Ana i Taraji tampoc ho podríem haver programat. El resultat ha estat cinc xiquetes i tres xiquets.

Van veure, en efecte, com baix de cada nom hi havia un signe indicant el sexe:

Leidy	Lizbeth	Gertrude	Taraji	Ruben	Gaia	Laia	Ana
♂	♀	♂	♀	♀	♂	♀	♀

- El fill de Gaia és quadrumà? – va preguntar Richard.
- Així és – va confirmar la Ruben –. I també la filla de Lizbeth. Ha tingut sort. Pel demés, tots semblen estar bé de salut.
- Però Isa no era quadrumà – va qüestionar Richard –. El gen quadrumà és dominant o recessiu?

- En el cos de Isa aquest gen estava inhibit per un altre – va explicar la Ruben – i per tant en ell era recessiu. Però en la filla de Lizbeth el gen aportat per la seua mare no l'inhibeix, i per tant en ella és dominant.
- Haurem de començar a pensar en els seus noms – va avançar Santiago.
- Normalment les mares prenen la iniciativa per al nom provisional dels seus fills – va advertir la Ruben –, encara que el nom definitiu ho adopten quan escolleixen la seua especialitat, amb el número correlatiu que se'ls assigne. A la meua filla pensava dir-li Rub Collins de Bedoya. Es va acordar que, per fer un seguiment dels vostres gens, s'assignaria com a primer cognom el vostre. I el meu nom complet és Ruben Pla de Bedoya, però optaria per passar-li el cognom de Bedoya, tal com ho havíem parlat prèviament.
- I els demés? – va inquirir Tseng.
- Haureu de preguntar-li a les vostres companyes per al seu primer nom – va respondre la Ruben –, però els seus cognoms haurien de ser Robinson Pla, Young de Bedoya, Chestuen Pla i Spencer de Bedoya, respectivament. I per als de Gaia, Laia i Ana haurien de proposar elles també el seu primer nom, però els seus cognoms haurien de ser respectivament Taylor Pla, Wu de Bedoya i Vargas de Bedoya.
- Quins eren els cognoms de les seues mares? – va demanar Robert.
- Tots nosaltres tenim com a cognoms Pla de Bedoya, i se'ls passem així als nostres fills comuns – va explicar la Ruben -. Però com als vostres fills únicament els podem passar un cognom, vam adoptar el criteri de passar el de Pla als xiquets i el de Bedoya a les xiquetes, per perpetuar el records dels dos fundadors de Bacava.

En quan Robert va arribar al seu cau, va transmetre a Leidy la informació que havia rebut.

- Així que estic esperant un xiquet del Sara d'aquest llar – va subratllar Leidy.
- I com vols dir-li? – li va preguntar Robert.
- Vull que el seu nom em recorde a tu, no al Sara – va declarar Leidy –, de manera que m'agradaria dir-li Bob.
- Aleshores el seu nom complet serà Bob Robinson de Bedoya – va completar Robert -. De totes maneres el seu primer nom serà provisional, fins que cresca i escollisca especialitat.

- És a dir que tant la meua filla com el teu fill seran quadrumans – es va queixar Lizbeth quan Richard li va informar.
- Això es considera un avantatge, com ens va dir Gaia – li va consolar Richard -. Com li diràs a la teua filla?
- Voldria dir-li Richi, per a que em recorde a tu – va respondre Lizbeth –, no al pare que li va transmetre el gen quadrumà. Per cert, com li dirà Gaia al teu fill? Espere que no li diga Cheeta.
- Hauré de cridar-li – va respondre Richard -. Ruben em va donar el seu número.

Richard va separar el semiesfèric comunicador del seu cinturó i va pulsar en la seua vora. De seguida va aparèixer el rostre de Gaia en la seua cara plana.

- Gaia – li va dir Richard –, Ruben m’ha dit que el fill que esperes meu serà un xiquet, i a més quadrumà com tu. Com vols dir-li?
- Bé, si fos una xiqueta potser li digués Gay – va respondre Gaia –. Però com és un xiquet li diré Ricky en el teu record.
- Em sent afalagat – va reconèixer Richard –, però Lizbeth vol dir-li Richi a la seua filla, que per cert també serà quadrumana. Espere que no es confonguen.
- El nom complet de la filla de Lizbeth serà Richi Young de Bedoya – va puntualitzar Gaia –, i el del meu fill Ricky Taylor Pla. I de totes maneres, quan de majors escollisquen especialitat es canviaran el primer nom.

- Tseng – li va dir Gertrude –, pense que seria just dir-li Vic al meu fill, en record del seu pare. Tampoc crec que Laia li diga Gertie a la seua filla. Ja li posarem el teu nom, o el meu, quan tinguem un fill o una filla de nosaltres dos.
- De totes formes – va recordar Tseng – aquests noms seran provisionals. Solament seran permanents els cognoms de la teua filla, Chestuen de Bedoya.

En aquest moment Tseng va rebre una cridada en el seu comunicador. El va traure del cinturó i va veure el rostre de Laia en la seua cara plana.

- Tseng – li va dir –, voldria dir-li Laia a la nostra filla. No es confondrà amb mi, perquè jo soc, sense el número, Laia Pla de Bedoya, i ella serà Laia Wu de Bedoya. De moment. Si no volgués especialitzar-se en telecomunicacions es canviarà el nom quan cresca.

Quan Ana va entrar al cau de Santiago i Taraji els va saludar amb un bes als llavis.

- Com penses dir-li a la teua filla, Tara? – li va preguntar.
- Doncs volia dir-li Tara – va respondre Taraji –. I tu?
- Vull posar-li Anita. I m’agradaria que s’afeccionés a la pintura: li deixaré que jugue pintant als nadons del seu llar.
- I no la confondran amb tu? – va objectar Taraji.
- A banda dels números, jo soc Ana Pla de Bedoya, i si es dediqués a la pintura ella seria Ana Vargas de Bedoya. Això sí, les tres tindrem el mateix segon cognom: també la teua filla, Tara Spencer de Bedoya.

7. Ballant:

Leidy, Lizbeth, Gertrude i Taraji ja mostraven signes visibles del seu embaràs quan es van citar, junt amb els seus amors, en el clar on varen abacavar a la seua arribada.

En trobar-se es van somriure els huit. Es van abraçar les antigues companyes i els antics companys de cubicle en l'Esperanza, i tot seguit els quatre homes es van posar a acaronar els prominents ventres de les altres tres dones.

- Puc acaronar-te més baix? – li va dir amb picardia Santiago a Gertrude.
- Fes el que vulgues – li va respondre Gertrude somrient.

I així ho va fer.

De sobte van escoltar música, i es van posar a ballar els huit amb les parelles canviades. Però de seguida van veure a la Gaia baixant d'un arbre tocant la flauta, i es van girar cap a ella.

I en veure la gràcil figura de la Gaia, Lizbeth es va reconciliar amb la idea de tenir una filla quadrumana dins del seu cos.

Però darrere de la Gaia van veure entrar en el clar a Ruben, Laia, Ana i Sara. I es van sorprendre al veure també a Víctor, Isa i Rafa.

- Haveu viatjat a posta fins ací? – els va preguntar Gertrude.
- Joestic en la muntanya on treballe – va respondre el Víctor.
- I nosaltres en l'altre extrem de Bacava on treballem també – va afegir el Rafa assenyalant al Isa.
- Són hologrames – va aclarir la Laia.

Els huit bacavenses es van situar al voltant dels huit esperanzistes, mentre Gaia continuava tocant la flauta.

- Podem ballar – va proposar la Ruben -. Però com no s'hem de reproduir, no cal que s'emparelem de forma fixa, ho podem fer totes amb tots. Tingueu en compte que a totes nosaltres ens agradeu tots vosaltres.
- I a tots nosaltres ens agradeu totes vosaltres – va afegir el Isa.
- I a algunes ens agradeu també totes vosaltres – va puntualitzar la Ana.
- I a alguns ens agradeu també tots vosaltres – va reblar el Víctor.
- Com vulgueu – va acceptar Leidy, mentre els i les altres set feien gestos d'assentiment –, però els hologrames no podran ballar agafats.
- Si podran, si activeu el programa d'holosexo en mode impenetrable – va replicar la Laia -. En els cinturons teniu el dispositiu per a fer-ho. Us explicaré com.

Quan ho van fer, van aparèixer captchas flotant davant d'ells. Els van resoldre i van començar a fimbrar-se seguint el ritme de la flauta.

- Però jo també vull ballar – va declarar la Gaia deixant de tocar la flauta -. Espereu-me.

La Gaia va sortir del clar, i al poc van tornar a sentir música, i la van veure tornar.

Tothom es va posar a ballar, cadascú inicialment amb la seua anterior parella de ball.

La Gaia es va penjar del coll de Richard i li va dir:

- Ara veuràs el que puc fer.

I sense deixar de fimbrar-se seguint el ritme de la música, es va posar a acaronar amb els seus peus el cos de Richard per darrere.

- Ja veig que el ser quadrumana té altres avantatges a més de per pujar als arbres – va encomiar Richard llançant una mirada a Lizbeth, que ballava amb el Isa al seu costat.
- Després continue amb tu – li va dir la Gaia a Lizbeth.

I quan va canviar el ritme de la música va botar al coll de Lizbeth i es va posar a acaronar-la també amb els peus per darrere.

Així van continuar ballant, rotant les parelles cada vegada que canviava el ritme. Però quan el Víctor va voler ballar agafat amb Tseng, es va trobar amb que la seua mà hologràfica travessava el seu cos.

- En canvi jo no puc travessar el teu – va constatar Tseng.
- Això és perquè no has activat el programa d'holosexe – li va dir la Laia, que en adonar-se s'havia apropat a ells.
- La veritat – va reconèixer Tseng – és que he ballat amb Santiago, però no ho pensava fer amb els homes hologràfics.
- Doncs és una pena – es va queixar el Víctor.
- Bé, ho faré – va transigir Tseng.

I seguint les indicacions de Laia va resoldre el captcha que havia tornat a aparèixer davant d'ell. I tot seguit el Víctor i ell es van holoagafar i van reprendre el ball.

I van continuar ballant i rotant-se.

Però quan Gertrude es va posar a donar voltes ballant amb el Rafa, de sobte aquest va desaparèixer de la seua vista.

- On has anat? – va preguntar.
- Jo et continue veient – va escoltar la veu del Rafa –. Mira cap a darrere.

Gertrude així ho va fer, i el que va veure va ser una figura humana amb els ulls brillants en la vora del clar. Però quan es va menegar el Rafa va tornar a aparèixer al seu costat.

- Estaves interceptant la meua projecció – li va indicar el Rafa.

I Gertrude es va adonar que dels ulls de la figura a la vora del clar sortien diferents rajos de llum, dos dels quals arribaven fins a la figura del Rafa.

Aleshores es van tornar a holoagafar i van continuar ballant, però ara Gertrude va tenir cura de no interrompre la projecció del Rafa.

Santiago ja havia completat una ronda d'aparellaments quan va tornar a ballar amb la Ana, i mentre ho feien aquesta el va besar perllongadament, i Santiago es va sentir estimulat.

- Podem...? – li va apuntar a la Ruben, que ballava amb Robert al seu costat.
- Clar – va respondre la Ruben –. Ja estem embarassades, i podem aprofitar el temps dels embarassos per tornar a fer-ho fora d'un cau sense perill de tornar a quedar-nos embarassades.
- Fes-ho – li va demanar la Ana.
- I tu també – li va pregar la Ruben a Robert.
- Però tu – li va dir Taraji al Rafa, amb qui ballava a l'altre costat – únicament podràs holofer-ho.
- Doncs ho holoferé – va declarar el Rafa.

El ball va continuar fins que va cessar la música. I en finalitzar es van acomiadar Víctor, Isa i Rafa i van desaparèixer.

Aleshores Gertrude es va apropar de gaidó a la figura amb els ulls brillants.

- Suppose que ets un robot – li va dir –, però sembles un terrícola.

I efectivament, era barbamec i asexual.

Però aleshores una dona quadrumana va baixar de l'arbre que hi havia al costat dient:

- Jo sóc Neus153974321 – es va presentar –. I sí, és un robot. El seu nom és Azerute.
- Hi ha molts robots? – va demanar Gertrude.
- En els primers temps de Bacava – va informar la Neus – hi havia un robot per cada parella, que s'anomenaven per les lletres de l'alfabet. Però quan la població humana va augmentar, la de robots no va augmentar en la mateixa proporció: es va considerar que això seria un malbaratament innecessari de recursos. Però hi ha robots per atendre a diferents grups de persones, i s'anomenen per combinacions successives de consonants i vocals. I a més de semblar terrícoles tenen altres capacitats.

I polsant en un costat del robot, Gertrude va veure com se li obria una clivella en l'entrecreix i se li unflaven els pits. I polsant de nou en altre costat es van desunflar el pits, es va tancar la clivella i el va sortir un apèndix.

- És també metamorfo! – va exclamar Gertrude.
- Bé, a més de poder unflar o desunflar els pits solament conté aquest dos dispositius – va precisar la Neus –, amb els quals alternativament pot allotjar un penis humà o penetrar una vagina humana. Tingueu en compte que els robots estan programats amb les tres Lleis de la Robòtica d'Isaac Asimov, de manera que per la segona llei han d'atendre els desitjos humans. I així, si un home o una dona té necessitats sexuals i no troba altre humà que pugui satisfer-les, sempre pot recórrer a un robot.
- És a dir, que és una mena de consolador gegant – va comentar Gertrude.

- D'alguna manera – va concordar la Neus –. Però cal precisar que la seua noció de ser humà inclou tenir cabellera. De manera que, com als bacavenses no els surt la cabellera fins als vint anys, coincidint amb l'inici de la fertilitat, un robot no atendria les ordres o desitjos d'un infant. Xiquets i xiquetes poden enjogassar-se entre ells, però no poden utilitzar un robot com una joguina sexual.
- Entenc – va assimilar Gertrude.
- Però de totes maneres – va objectar Leidy, que s'havia apropiat –, això no suposa una cosificació del sexe?
- Estic d'acord amb tu – va concordar el Sara –. En Bacava la pràctica lliure del sexe és i ha de ser promoguda com una eina de comunicació i afectivitat entre les persones, i per tant aqueixa utilització dels robots ha de ser un darrer recurs excepcional.
- I únicament amb propòsits sanitaris – va reblar la Ruben – per atendre a necessitats fisiològiques. Fa megacicles s'utilitzava la prostitució, però afortunadament fa molt de temps que va desaparèixer de la Terra.
- Que és la prostitució? – va preguntar Robert.
- Era la pràctica del sexe a canvi de diners – va explicar el Sara.
- I què és el diners? – va inquirir Richard.
- Eren uns objectes que s'utilitzaven per a intercanviar coses i favors – va il·lustrar el Sara.
- Però fa temps que cadascú aporta segons les seues capacitats i rep segons les seues necessitats – va subratllar Taraji.
- Sí, i els diners és cosa d'un passat molt llunyà – va confirmar el Sara.

Sara154013736 sabia que, degut al viatge en el temps dels fundadors de Bacava, la seua memòria col·lectiva tenia un record relativament recent de successos de feia megacicles. Però els esperanzistes no estaven plenament integrats en Bacava, per tal com no tenien accés a la seua memòria col·lectiva. Comptava, tanmateix, amb que els seus fills i filles si ho estarien. D'això s'anava a encarregar ell mateix i altres Saras.

- Per cert – va comentar Santiago –, en Mart em vaig acostumar a pensar en Neus com un nom d'home encara que ja sé que els vostres noms indiquen la professió.
- Efectivament – va confirmar la Neus –. Dir «la Neus» és equivalent a dir «la informàtica».
- I dir «el Sara» – va afegir el Sara – equival a dir «el mestre».
- Però – va puntualitzar la Neus – el cert és que originalment «Neus» era un nom de dona.
- Clar – va indicar Santiago –, quan vam arribar a l'ambaixada en Mart no coneixia aqueix nom, i ni tal sols sabia català.

Gaia es va apropar acompanyada d'altre robot que portava una mena de barret amb membranes als diferents costats.

- Aquest és Relixa, el robot del meu llar d'infants – va informar –. Amb l'ajuda d'aquesta Neus el vaig programar per a que emetera música per a ballar.
- Pensava que la música l'estaven produint altres Gaias – va dir Tseng.
- Quan va arribar a Bacava – va relatar la Gaia – la música per a ballar la produïen Gaias i Albas. Però avui ha estat aquest robot.
- El fet que un robot tinga capacitat artística no indica que és virtualment humà? – va qüestionar Leidy – La segona Llei de la Robòtica no és una forma d'esclavitud?

- Podrien els robots practicar també holosexe? – va preguntar Santiago.
- No, no podrien – va respondre la Laia -. No podrien resoldre el captcha, dissenyat precisament per l'autor original del programa d'holosexe per a distingir als humans de les computadores.
- Però la Iz Fus, que és una Intel·ligència Artificial, sí ho pot fer – va replicar Robert.
- la Iz Fus conté la personalitat d'Alícia Fuster – va argüir la Neus -, i sí és virtualment humana. Els nostres robots no ho són, sinó que segueixen estrictament la nostra programació.
- De fet – va explicar la Gaia -, Relixa no ha compost la música que tocava. S'ha limitat a emetre la música que jo havia compost.
- I de vegades – va afegir la Ana – jo he utilitzat algun robot per ajudar-me a pintar, especialment roques o arbres. Però ho ha fet seguint les pautes que jo li havia programat amb l'ajuda d'algun Neus.
- Però sí és cert – va reconèixer el Sara – que la seua aparença humana podria induir tolerància envers l'esclavitud. Per això cal reforçar l'aplicació de la tercera Llei de la Robòtica, que els porta a autoprotegir-se, amb l'assumpció pels humans de la necessitat de respectar-los i tenir cura d'ells. Això forma part de l'educació dels infants, i fins al final de la seua formació i l'accés a la condició d'adults amb el creixement de cabell no poden donar ordres als robots. Certament, els robots mainadera tenen cura dels infants, seguint ordres d'adults, i poden atendre de forma limitada peticions d'infants, per rebutjarien, per la tercera Llei, qualsevol petició que els danyés.
- En definitiva – va recalcar la Ruben -, el respecte pels robots forma part del respecte general per la natura que caracteritza a la cultura de Bacava.

8. Parint:

Davant del cau de Robert i Leidy havien estès una estora encoixinada entre els arbres del seu llar d'infants, i damunt d'ella havien anat dipositant els primers nadons en nàixer. Es van adonar que portaven cintes en el cap com les que recordaven de l'ambaixada de Bacava en Mart.

La Ruben es va presentar en el cau acompanyada d'un home.

- Aquest és Ruben153531728, el Ruben del vostre llar – el va presentar la Ruben –. Com totes nosaltres es vam quedar embarassades al mateix temps, parirem alhora, de manera que jo no podré ocupar-me de totes, a banda de que jo estaré també parint. El o la Ruben de cada llar s'haurà d'ocupar.
- I en el llar no parirem també alhora? – va qüestionar Leidy.
- Parireu en dies successius – va aclarir el Ruben –. De fet, algunes ja han parit, entre elles la meua companya, Rosa153742351. Com el seu nom indica és especialista en química de materials. De fet, ha contribuït a desenvolupar el material encoixinat del que està fet l'estora. Ara està donant el pit a un parell de nadons.

Van acompanyar al Ruben fora del cau, i els va presentar a la Rosa, que estava asseguda al mig de l'estora i efectivament tenia un nadó xuplant-li de cada pit.

- Has tingut bessons? – li va preguntar Leidy.
- No – va respondre la Rosa –, el meu és el de la mamella esquerra. L'altra és d'una altra dona del llar. Entre nosaltres donem el pit als nadons indistintament. Tu també ho podràs fer quan parisques.
- Ho faré – va aprovar la Leidy.

El Ruben va allargar a Leidy una botella de resina amb un tap de suro.

- Quan comencen les contraccions t'has de prendre el seu contingut – li va dir – per ajudar-te a suportar el part. Naturalment – li va dir a Robert – m'hauràs d'avisar immediatament. Jo estaré sempre ací al costat.
- Bé, jo em torne al meu llar – es va acomiadar la Ruben amb sengles besos als llavis a Robert i Leidy.

Als pocs dies Leidy va començar a sentir contraccions, de manera que va llevar el tap a la botella i es va beure el seu contingut. De seguida va caure en una mena de sopor.

Robert va passar pel cau del Ruben i la Rosa, i de seguida va tornar amb ell.

- Li hauries de donar massatges en tot el cos – li va dir –, especialment al voltant del seu ventre, per ajudar-li a relaxar els múscles.

Robert va començar a fer-ho, acompanyat d'ocasionals besos sobre la seua pell. Leidy continuava ensopida, però el seu cos va començar a agitar-se.

- Està a punt de nàixer – li va indicar el Ruben –. Hauries de donar-li un massatge circular en els llavis vaginals per facilitar la seua sortida. Et mostraré com fer-ho.

I a continuació va realitzar un fregament al voltant de la vulva de Leidy.

- Ara continua tu – li va dir a Robert.

Robert va continuar fregant els llavis vaginals de Leidy, i al poc el nadó va treure el cap.

Aleshores el Ruben va estirar suaument d'ell fins que tot el seu cos va sortir. I de seguit va traure una ferramenta del seu cinturó amb la qual va pressionar el cordó umbilical fins que es va soltar.

Bob va esclatar a plorar i el Ruben el va dipositar sobre el pit de Leidy, que el va abraçar instintivament.

- De totes maneres – va assenyalar el Ruben – va a continuar ensopida una estona, de manera que millor la meua Rosa li dóna ara el pit.

Robert va agafar a Bob en braços i va acompanyar al Ruben al seu cau, on la Rosa el va agafar i va començar a donar-li el pit.

Robert va tornar al seu cau i va comprovar que Leidy estava dormint tranquil·lament. En aquell moment va rebre una cridada en el seu comunicador. El va estirar del cinturó i va veure el rostre de la Ruben.

- Rub, la teua filla, ja ha nascut – li va dir –. I com pots veure, jo ja m'he despertat. Com van Leidy i el seu fill?
- Ja ha parit – va respondre Robert –. El nadó, Bob, està bé. Ara està en el cau del Ruben del llar. I Leidy està dormint.
- Doncs si vols pots passar a veure la teua filla – li va proposar la Ruben.
- Molt bé – va acceptar Robert –. Ara passe.

Robert va sortir del cau, va abandonar el seu llar d'infants i es va dirigir al de la Ruben. Al poc arribava a ell i va entrar en el seu cau.

Va veure a Rub en braços de la Ruben, i al seu costat al Sara. Es va adonar que portava també una cinta al cap.

- El Sara ha estat ajudant-me en el part – va informar la Ruben.
- Però ara aniré amb tu al vostre cau – va subratllar el Sara –. Vull conèixer al meu fill.

Robert es va inclinar cap a Rub i el va donar un bes al cap.

- Quan li sortirà el cabell? – va preguntar.
- Al vint anys – va respondre la Ruben –, igual que al fill de Leidy. S'hem assegurat que el gen barbamec durant la infantesa siga dominant, per a no singularitzar als nostres

nadons. Naturalment, si Leidy i tu teniu un fill dels dos li sortirà el cabell abans, però aleshores ja veureu què fer.

- Voldria anar a trobar al meu amic Richard – va plantejar Robert –, per tal de veure com els ha anat a ell i a Lizbeth.
- Aleshores jo tornaré ara al nostre llar i visitaré el vostre cau – va indicar el Sara –. T'esperaré allí amb Leidy i Bob.
- D'acord – va contestar Robert.

Aleshores Robert va estrènyer la mà del Sara, es va acomiadar de la Ruben amb un bes a la galta i va sortir del cau.

Poc després arribava al cau de Richard i Lizbeth. Però en ell va trobar a Lizbeth i a l'Isa. Lizbeth tenia en els seus braços a Richi, que estava agitant els dits de les mans i dels peus. També amb una cinta al cap.

- Ja he assumit tenir una filla quadrumana – va declarar Lizbeth –. A que és preciosa?
- I tant que ho és – va concordar Robert.
- El Rafa i jo em vingut en una gravitonau per conèixer a les nostres filles – va assenyalar l'Isa – i per ajudar a parir respectivament a la Ana i a la Gaia.
- I on està Richard? – va preguntar Robert.
- Ha anat a conèixer al seu fill de la Gaia – va respondre Lizbeth.
- Sí, l'he deixat amb ells – va afegir el Sara – per venir ací a conèixer a Richi.
- No he estat mai en el llar de la Gaia – va dir Robert –. M'indiqueu on és?
- Sí, ara sortirem fora i t'indique el camí – va contestar el Sara.

Robert i l'Isa van sortir del cau i del llar. I seguint les indicacions de l'Isa, Robert va continuar el seu camí.

Prompte va arribar al llar de la Gaia. Però aleshores va veure al seu mig una estora elàstica penjada dels arbres. I baix de l'estora els arbres no semblaven estar buits.

- On està el cau de la Gaia? – va cridar.

I aleshores la Gaia va aparèixer dalt d'un arbre.

- Estic ací – li va dir.
- Està Richard amb tu? – va preguntar Robert.
- Sí, estic també ací – va contestar Richard, que va aparèixer al costat de Gaia.
- Val, intentaré pujar – va plantejar Robert.
- Espera i te llance una escala – li va anunciar la Gaia.

I va despenjar una escala de cordes, per la qual va pujar Robert.

En arribar dalt, va abraçar a Richard i li va donar un bes en la galta a la Gaia, que a la seua vegada li va acaronar amb un peu. I es va adonar que el lloc on estaven estava cobert per branques que s'ajuntaven i entrellaçaven damunt d'ells formant una mena de sostre.

- Vine a veure a la meua filla – li va proposar Richard.

Es van desplaçar a l'estora penjant, i en la seua vora Robert va veure a Relixa i es va fixar en els seus peus.

- El robot també és quadrumà? – va preguntar.
- Clar – li va respondre la Gaia –. L'hem adaptat per a que pugja pujar fàcilment als arbres i tenir cura dels nadons damunt de l'estora.

Robert va contemplar als nadons, acaronyant-se amb mans i peus, i dues dones també quadrumanes que estaven donant el pit a sengles nadons.

- Ja veig – va assenyalar – que aquest és un llar quadrumà.
- Clar – va confirmar una de les dones –, hem instal·lat als nadons ací per tal que s'acostumen a les altures. Però quan aprenguen a caminar ens traslladarem a altres caus, on en el futur espere que contribueixen a disseminar el gen quadrumà.
- Aquesta és Isa124537231 – li va dir la Gaia a Robert en veu baixa.
- El disseminaran – va preveure l'altra dona –. Els caus estan programats per potenciar el gen quadrumà.
- Aquesta és Ruben145378251 – li va indicar la Gaia a Robert també en veu baixa –, la Ruben del nostre llar.

I a continuació va agafar a un nadó i se'l va mostrar a Robert.

- Aquest és Ricky – li va informar –, el meu fill de Richard.
- Es preciós – li va dir Robert a Richard mentre Ricky agitava mans i peus –. M'alegre d'haver-lo conegut.
- Gaia – va dir Richard –, hauré de tornar al meu cau per ocupar-me de Lizbeth. Estens l'escala, per favor?
- Aleshores jo tornaré amb Leidy – va afegir Robert – i amb Bob.
- Podríeu demanar-li a algun Rafa – va proposar la Gaia – que us instal·lés dispositius gravitònics als cinturons per poder volar. Ací no necessitaríeu una escala per pujar a l'arbre. Jo no la necessite, clar.

Richard va donar un bes al cap a Ricky i es va acomiadar de la Gaia amb un bes als llavis, i Robert amb un bes a la galta, i els dos van baixar per l'escala.

En arribar a terra es van donar una abraçada i van partir cap als respectius llars.

Poc després Robert arribava al seu llar i entrava al seu cau, però no va trobar a Leidy. Va sortir cap a l'estora i va veure al Sara junt a una dona que li donava el pit a Bob.

- On està Leidy? – li va preguntar Robert al Sara.
- Em va dir que anava a veure a Taraji i la seua filla – li va informar el Sara –, mentre jo m'ocupava del meu fill Bob, amb l'ajuda de la meua companya, Marc154327963 – se la va presentar.
- Sóc una Marc, sí – va subratllar aquesta –, però ara no puc exercir d'astrònoma.

- Clar – va argüir el Ruben, que s’havia apropiat –. El Sara pot exercir de mestre i jo de metge, però altres no podeu exercir les vostres especialitats durant el primer any de vida dels nadons.
- Però quan la nostre filla comence a caminar i tornem al nostre altre cau, tornaré a treballar d’astrònoma – va declarar la Marc.
- I supose que jo també hauré de treballar – va assenyalar Robert.
- Clar – va confirmar el Sara –, hauràs d’exercir una especialitat d’acord amb les teues capacitats. Però ara t’has de dedicar a tenir cura del teu fill i dels altres nadons del llar, realitzant el que abans s’anomenava treball reproductiu.

Robert es va fixar en que ara Bob portava també una cinta al cap. El Sara, que s’havia adonat de la seua mirada, li va explicar:

- El Ruben m’ha ajudat a sintonitzar la cinta amb les seues ones cerebrals per a que pugua connectar-se amb la memòria col·lectiva de Bacava. Però, naturalment, encara no pot interpretar les seues senyals. Ho aprendrà a poc a poc, amb la meua ajuda.

La Marc va dipositar a Bob sobre l’estora junt als altres nadons, que estaven acaronant-se i xuplant-se, i es va sumar a ells.

- Ja veig que s’acaronen xiquets i xiquetes sense distincions – va comentar Robert.
- Clar – va confirmar el Ruben –. La sexualitat dels infants sempre ha segut polimorfa. En altres societats després es restringeix i orienta, però en Bacava no es reprimeix.

Leidy, després d’acomiar-se del Sara amb un bes als llavis, va sortir del seu llar cap al de Taraji. Prompte va arribar a ell i va entrar en el seu cau. Allí va trobar a Taraji donant el pit a Tara al costat del Rafa. Va observar que tenia la pell fosca, però no tant com la seua mare, encara que sí més que Bob, que a la seua vegada era més moreno que ella mateixa, d’un color intermedi entre la seua pal·lidesa i el del Sara, similar al del Rafa.

Leidy va donar un bes a la galta al Rafa y va abraçar a Taraji mentre aquesta continuava donant el pit a la seua filla.

- Com està Bob? – li va preguntar Taraji.
- Molt bé – va respondre Leidy –. L’he deixat amb el seu pare Sara. I on està Santiago?
- Ha anat al llar de la Ana a veure a la seua filla Anita – va contestar Taraji –. I Robert?
- Ha anat al llar de la Ruben a veure al seu fill Rub – va reblar Leidy.

Es van mirar somrient.

El Rafa va traure un parell d’objectes d’una bossa.

- Leidy – li va dir –, ja que estàs ací vaig a donar-te uns dispositius gravitònics per a Robert i per a tu, que us permetran volar. Ja els he donat a Taraji i a Santiago.
- I com funciona? – va preguntar Leidy.

- S'acobla al cinturó – va respondre el Rafa mentre ho feia –, i quan l'actives pressionant aquest botó segueix el moviment del teu cos. Si vols t'acompanye de tornada al teu llar per a ajudar-te amb ell.
- Molt bé – va acceptar Leidy.

Es van acomiadar amb respectives abraçades de Taraji, que ja havia dipositat a Tara en l'estora del llar junt als altre nadons, i sortint del llar es van enlairar per damunt dels arbres.

El Rafa va guiar a Leidy agafant-la de la mà i prompte van arribar damunt del seu llar.

- Inclina ara el cos i descendiràs – li va dir el Rafa –. No desactives el dispositiu fins arribar a terra. Jo continuaré fins el llar de Lizbeth per reunir-me amb l'Isa que està amb ella i partir amb ell en la nostra gravitonau. I aprofitaré per a donar-lis dispositius gravitònics als demás.

Es va acomiadar de Leidy amb un petó als llavis i es va allunyar mentre Leidy descendia.

Havia passat més d'un mes des del part quan Leidy va proposar a Robert:

- Podíem anar a visitar a Gertrude i Tseng. No hem estat amb ells des d'abans del part.

Robert era conscient de que amb Gertrude i Tseng tenien una relació més indirecta. Al cap i a la fi, Richard i Taraji havien estat respectivament companys de cubicle d'ell i de Leidy en l'Esperanza.

- Molt bé – va aprovar –. Podem cridar-los per a que ens indiquen com arribar al seu llar.

Va agafar el seu comunicador del cinturó i va cridar a Tseng. Aquest el va respondre:

- La Laia m'ha explicat com emetre un senyal orientatiu amb el meu comunicador. No tindreu més que seguir la fletxa.

I efectivament, Robert va veure aparèixer una fletxa en la superfície plana del seu comunicador.

- Podem anar amb Bob per a que el coneguen – va suggerir Leidy.

I després d'un gest d'assentiment de Robert, va prendre en braços a Bob de l'estora, i es van enlairar els tres per damunt dels arbres, mentre Robert no deixava de mirar la fletxa en el seu comunicador.

Seguint-la prompte van arribar al llar de Gertrude i Tseng i van baixar junt a ell.

Els van trobar junt a l'estora, contemplant a Vic enjogassant-se amb els demás nadons, i van constatar que continuaven mostrant en la seua pell els colors de la senyera catalana.

Es van abraçar, i Leidy els va presentar a Bob, que els va donar un bes a la galta als dos. I Tseng va agafar a Vic per presentar-se'ls, i aquest va donar també un bes a la galta a Robert i Leidy.

- Anàvem a visitar a la Laia per a veure a la meua filla – els va dir Tseng –, i després pensàvem anar al llar de la Ana, on es troba Santiago de visita. Si voleu podem anar tots.
- Molt bé – va acceptar Leidy.

I els sis es van enlairar, portant Tseng en braços a Vic i Leidy a Bob.

Seguint a Tseng, que es coneixia bé el camí, prompte van arribar al llar de la Laia. Li van donar un petó, i Tseng els va mostrar ufà a la seua filla.

- Aquesta és Laia Wu de Bedoya – i va afegir –. Laia... Pla de Bedoya, voldria portar-se-la a Santiago per a que veja com a crescut.
- Molt bé – va assumir la Laia –. Us acompanyaré.

La Laia va agafar en braços a la seua i es van enlairar els huit.

Prompte estaven en el llar de la Ana. Li van donar una abraçada a Santiago i anaven a donar-li un petó a la Ana, però aquesta es va avançar i els va abraçar a tots.

Santiago els va mostrar a Anita, i es van adonar que tant ella com la resta de nadons sobre l'estora portaven la pell gargotejada amb diferents colors.

- Això ha estat obra d'Anita? – va preguntar Leidy.
- Clar – va confirmar l'Ana –. Va fent camí. Però no us preocupeu, ho ha fet amb pintura per a nadons que m'ha preparat el meu company Xavi154731962, ací present. És innòcua encara que la xuplen.

Se'ls va presentar.

- Em va acompanyar en el meu part – va afegir –. El Rafa també ho va fer, com s'havia compromès. De fet, em van donar un massatge a quatre mans.
- A mi em va donar el massatge el Víctor, encara que – va ironitzar la Laia – probablement hagués preferit donar-se'l a Tseng.
- Si les Ana som especialistes en pintura, els Xavi són especialistes en química de pigments – va explicar la Ana –. I com comprendreu, la majoria de les Ana estem emparellades amb algun Xavi. I la majoria dels Ana amb alguna Xavi.
- I també... – va puntualitzar el Xavi – de fet, jo mateix, abans d'estar amb tu vaig estar amb un Ana.
- Sí, això també – va concordar la Ana.

9. Treballant:

Ja havia passat un any des del naixement dels seus fills, i les figures amb barba i barret i jaqueta negres i amb un ponxo verd van aparèixer al cau de Robert i Leidy.

- Hola – els va saludar la figura de Rafa –. Hauríeu ja d'escollir la vostra especialitat. Convindria que estigués relacionada amb el vostre treball i formació en l'Esperanza, encara que necessitareu completar la vostra formació per adaptar-vos a les necessitats de Bacava.
- Tant Robert com jo treballàvem en informàtica – va contestar Leidy –, de fet es vam conèixer en el nostre lloc de treball en l'Esperanza. Però això significa que els dos s'hauran d'anomenar Neus? Pot ser una mica confús, encara que ho acompanyem del número que ens assigneu.
- Comprenc – va empatitzar la figura de Sara – que a la vostra edat, i amb la vostra cultura, això pot ser pertorbador. Excepcionalment, en lloc de canviar de nom podríeu afegir «Neus» com a nom intermedi, «middle name» com digueu en anglès.
- Així jo seria Robert Neus Collins – va assumir aquest.
- I jo Leidy Neus Robinson – va afegir aquesta.
- Us assignarem una Neus de tutora – va indicar Rafa.
- O un Neus – va postillar Leidy.
- Sí – va reconèixer Rafa –, però en el vostre cas serà la Neus153974321 que ja coneixeu.

I aquesta va aparèixer a la porta del seu cau al temps que desapareixien les figures de Rafa i Sara.

- Com us podeu figurar – els va dir – jo formava part de la imatge dels fundadors, de manera que he seguit la vostra conversa. I podem començar ja la vostra formació, mentre Bob està en classe amb el Sara del vostre llar. Està bé que escolliu la mateixa especialitat, perquè així no s'hauran de separar per venir amb mi.
- Quin ordinador utilitzarem? – va preguntar Robert.
- Començarem visitant u dels ordinadors que conté la memòria col·lectiva de Bacava – va respondre la Neus –. Activeu el vostres dispositius gravitònics i seguïu-me.

Neus153974321 va sortir del cau, seguit per Robert i Leidy, i els tres es van enlairar damunt del bosc, i van volar cap a la muntanya més propera.

Mentre volaven seguint a la Neus, Robert i Leidy es van agafar de la mà i es van mirar amb tendresa, gaudint del vent que sentien en els seus cossos nus a l'avançar a través de l'aire.

Prompte van arribar al llindar del bosc i inclinant els cossos van descendir a la falda de la muntanya.

La Neus es va dirigir al darrer arbre del bosc i va prendre sis fulles del mateix.

- Aquest arbre – els va explicar – ha estat dissenyat per tal que les seues fulles servisquen com a calcer.

Tot seguit va envoltar els seus peus amb dues de les fulles, que es van adherir a ells. Robert i Leidy la van imitar amb les fulles que els havia passat i es van adonar que eren amollides i els permetien caminar còmodament sobre les roques en deixar endarrere la coberta de fulles sota el bosc.

Prompte van arribar a l'entrada d'una cova. Neus153974321 va recollir tres fustes que hi havia davant de l'entrada i els va donar als seus acompanyants.

En entrar dins de la cova, Robert i Leidy es van adonar que les fustes brillaven enllumenant el camí.

- Són fluorescents – va explicar la Neus –. Acumulen energia lluminosa durant tot el dia i tornen la llum quan es troben en la obscuritat.

Al poc van arribar a una gran sala ocupada pel que semblava una gran màquina. Neus153974321 els va portar davant d'una pantalla i un teclat.

- Açò – els va indicar – és un terminal del ordinador. En muntanyes al llarg i ample de Bacava hi són instal·lats ordinadors que contenen la nostra memòria col·lectiva, alimentats per energia solar i gravitònica i connectats entre ells per assegurar la seua sincronització.
- Podrem aleshores accedir a la memòria col·lectiva de Bacava? – va inquirir Leidy.
- Parcialment – va aclarir la Neus –. Nosaltres accedim des de petits a tota ella a través dels nostres dispositius – es va apartar el cabell per a mostrar-lis la cinta que portava al voltant del seu cap –, però vosaltres, que no teniu plena ciutadania de Bacava, podreu accedir únicament a informacions específiques a través d'aquest terminal o dels robots.
- I com farem el nostre treball? – va interrogar Robert.
- Tindreu tota la informació que necessiteu – va asseverar la Neus –. Ara practicarem amb els programes d'accés, i un altre dia us ensenyaré a treballar amb els robots.

Lizbeth Xavi Young s'havia traslladat a viure en el cau de Xavi154731962, qui havia estat assignat com el seu tutor. Com en l'Esperanza treballava com a química, igual que Richard Rosa Taylor, havia demanat seguir la seua formació junt amb ell.

- Richard treballarà com a químic de materials – havia objectat el Xavi –, i tu ho faràs com a químic de pigments. Ell ha d'anar amb una Rosa, però tu has d'estar amb mi. Haurem de compartir el cau, però no estàs obligada a tenir sexe amb mi si no vols.

Lizbeth va contemplar de cap a peu el cos nu de Xavi154731962, i va pensar que realment no el desagradaria el fregament amb ell.

- No em malinterpretes – el va dir –. Lamente no estar amb Richard, però no em desagrada estar amb tu.

I tot seguit el va abraçar i va refregar contra ell el seu cos nu.

- Jo també estic a gust amb tu – va reconèixer el Xavi mentre rodejava a Lizbeth amb els seus braços –, però també lamente haver-me hagut de separar d'Ana154983231, que ha estat assignada com a tutora de Santiago i viurà enguany amb ell. Però serà únicament durant l'any de la vostra formació. Després podré tornar amb Ana154983231, i tu podràs tornar amb Richard.
- Bé, doncs si hem de passar un any junts, aprofitem-ho – va plantejar Leidy, i tot seguit el va besar prolongadament –. Però – va continuar en finalitzar el bes – tinguem sexe únicament dins del cau. Vull esperar a tornar amb Richard per a tenir el segon fill.
- Per cert – va afegir el Xavi després de separar-se i seure al pis del cau –, com Santiago treballarà com a pintor, podràs col·laborar amb ell amb els teus pigments. Però no caldrà que visqueu junts, clar.
- Santiago i jo som bons amics – va assenyalar Lizbeth –. No em molestaria estar amb ell, però preferiré estar amb Richard.

Gertrude Isa Chestuen i Taraji Rafa Spencer havien pujat a la gravitonau d'Isa124651748 i Rafa121783543, i es dirigien a la zona de Bacava on aquests residien per a començar la seua formació. Lamentaven haver-se hagut de separar de Tseng Laia Wu i de Santiago Ana Vargas, però la tutora de Tseng, Laia153986759, els va assegurar que podrien tenir holosexe durant l'any de separació.

Després de sobrevolar boscos i muntanyes, van arribar al bosc on residien la Isa i el Rafa. Quan la gravitonau va bacavar Gertrude i Taraji es van acomiadar amb un bes als llavis i van seguir als seus respectius tutors.

Però quan van arribar al cau d'Isa124651748, Gertrude es va sorprendre de trobar en ell a Richard junt amb una dona.

- Aquesta és Rosa153742351, la tutora de Richard – els va presentar la Isa –. Haurem de treballar junts, perquè per a que Richard aprenga a treballar amb nous materials tu hauràs d'aprendre a produir-los amb enginyeria genètica.
- Ara haurem de veure com s'organitzem en el cau – va plantejar la Rosa –. Té dos pisos, i jo preferiria estar amb Isa124651748, si a tu, Gertrude, no t'importa estar amb Richard.
- Estaré molt a gust amb Richard – va declarar Gertrude, i es va apropar a ell per a donar-li un bes als llavis.

Ja havia passat l'any de formació, i els esperanzistes havien tornat amb els seus amors. I amb els seus fills o filles, que ja corretejaven al voltant de les seues llars.

Lizbeth Xavi Young va activar el seu dispositiu gravitònic i va volar fins al llar on Santiago Ana Vargas residia de nou amb Taraji Rafa Spencer.

Quan va arribar al seu cau, va saludar amb respectius besos als llavis a Taraji i Santiago i es va dirigir a aquest mentre l'allargava uns pots:

- Santiago, he fet aquestes pintures d'uns colors cridaners, lila i verd, i volia demanar-te que em pintares el cos. I també a Taraji si vol, clar.
- Gràcies, Lizbeth – va correspondre Taraji –, però a mi crec que m'assentaria millor pintures de tons més clars.
- Clar, Taraji – va assumir Lizbeth contemplar la fosca pell de Taraji, i va traure altres pots de la borsa que portava penjada del seu cinturó.

I aleshores Santiago va posar dos dits en els primers pots i va començar a recórrer amb ells el cos de Lizbeth, mentre aquesta somreia.

Quan fa finalitzar es va netejar els dits amb un líquid que va traure d'una petita botella i amb els altres dos pots es va dirigir cap a Taraji, perquè aquesta el va detenir amb un gest.

- Espera, Santiago – el va dir –. A mi pots pintar-me després. Ara voldria que li mostràrem una cosa a Lizbeth.

Va sortir del cau agafant a Santiago de la mà, seguida de Lizbeth, i es va dirigir a un cau proper.

- Alba – li va dir a l'home que va aguitar a la porta –, podries tocar-nos una mica de música?
- Clar – va acceptar l'Alba, i després d'entrar al seu cau va tornar a sortir amb una mena de guitarra i es va posar a tocar-la.

Aleshores Taraji i Santiago es van enlairar, es van agafar i es van a posar a ballar volant seguint la música mentre Lizbeth els mirava astorada.

Quan la música va finalitzar van descendir, i Taraji es va dirigir a Lizbeth:

- He perfeccionat els nostres dispositius gravitònics per tal de poder refinar els nostres moviments i poder ballar en l'aire. Si vols adaptaré el teu dispositiu per a que tu també pugues fer-ho.
- Gràcies, Taraji – va correspondre Lizbeth –. Però no podries adaptar també el dispositiu de Richard per a que pugui ballar amb ell?
- Clar, Lizbeth – va acceptar Taraji –. Ara t'acompanyem al teu llar per a fer-ho.

I els tres es van enlairar.

Per celebrar el sisè aniversari de la seua arribada a Bacava, els esperanzistes van organitzar una festa en el clar on hi van bacavar. Es van sumar a ella els progenitors dels seus fills i filles, així com els seues altres tutors i tutores.

Van anar-hi també els seus fills i filles, cadascú amb un amic o amiga de la seua edat del seu corresponent llar, tots, naturalment, barbamecs.

Per a començar, Lizbeth Xavi Young i Xavi154731962 van aportar pots de pintura que havien preparat, i amb ells Santiago Ana Vargas i Ana154983231 es van posar a decorar els

cossos de tots els adults, i Anita Vargas de Bedoya els de tots els xiquets i xiquetes. Prompte tothom va lluir espectaculars pintures sobre la seua pell.

Amb l'ajuda de Leidy Neus Robinson, Gaia154995361 havia programat robots amb la seua música, i quan aquesta va començar a sonar, tots els adults es van enlairar i van començar a ballar fent ús dels dispositius gravitònics adaptats per Taraji Rafa Spencer.

Tseng Laia Wu i Robert Neus Collins, amb l'ajuda de Taraji Rafa Spencer i Gertrude Isa Chestuen, havien preparat drons voladors per projectar hologrames des de dalt, de manera que Rafa121783543, Isa124651748 i Víctor153468913 s'havien projectat per sumar-se al ball.

Gertrude es va dirigir a Richard Rosa Taylor:

- Ens ha costat assumir que en Bacava les fàbriques són biològiques, però quan ho hem fet hem pogut cultivar plantes per produir els drons amb el material que vas dissenyar.
- Però no ho haguérem pogut fer – va subratllar Richard – sense que Víctor t'hagués indicat de quins terrenys les plantes podien extraure les matèries primeres necessàries.

Mentre els adults ballaven en l'aire, xiquets i xiquetes ballaven amb peus en terra, cadascú agafat de l'amiga o amic que l'havia acompanyat.

De sobte van aparèixer entre els voladors les figures amb barba i barret i jaqueta negres i amb un ponxo verd, i es van posar també a ballar junts.

Però els va sobtar més quan va aparèixer també la figura amb vestit sastre gris de la Iz Fus, la coordinadora de la Federació Galàctica.

- M'he assabentat de la vostra festa – els va dir – i he volgut acompanyar-vos per a felicitar-vos per la vostra integració en Bacava.

El ritme de la música havia anat canviant, i quan començar a sonar música lenta cada esperanzista es va emparellar agafant-se amb el progenitor del seu fill o filla.

Per la seua banda, Xavi154731962 i Neus153974321 es van posar també a ballar junts. I la Iz Fus es va encarar amb Rosa153742351, que havia quedat desemparellada.

- Podem ballar junts nosaltres dos – li va dir.
- Serà un honor – va acceptar la Rosa.

Ruben153427543 es va fixar en Santiago i Ana154983231 morrejant-se, però es va preocupar més en veure a Gaia154995361 rodejant amb Richard amb les seues cames mentre ballaven.

- Us recorde – va dir en veu alta – que ara no esteu embarassades, i us podríeu quedar de nou embarassades, de manera que no hauríeu de fer el coit fora d'un cau a menys que volguéreu tenir altre fill, o filla.
- El Rafa, el Víctor i jo ho podem fer sense problemes – va proclamar l'holograma d'Isa124651748.

- I no podríem practicar tothom l'holosexe? – va suggerir la Ana.
- Sí, podríem programar els drons per a que ens projecten a tothom. – va asseverar Laia153986759, i es va dirigir a Neus153974321 – M'ajudaràs a fer-ho?
- Clar – va acceptar la Neus, i les dos van pujar cap on estaven els drons i es van posar a manipular-los.

Quan van finalitzar, Laia153986759 va parlar de nou:

- Ara s'hauríeu de posar els i les esperanzistes en un cercle mirant cap a fora, i en front d'ells a una certa distància es posarem els i les bacavenses que hi som ací, per poder projectar els nostres hologrames junt a les nostres parelles. Naturalment, tothom haureu d'introduir els corresponents captchas per activar l'holosexe.
- Nosaltres tres ja ho vam fer – va declarar l'Isa.
- Naturalment – va subratllar la Ruben – el practicar o no holosexe haurà de ser decisió de cada parella. En qualsevol cas, utilitzant la impenetrabilitat dels hologrames podreu ballar agafats.

Quan tothom s'havia situat en els dos cercles, Neus153974321 es va dirigir a Xavi154731962:

- Nosaltres no cal que ho fem – el va dir.
- Clar – va assumir el Xavi.

Quan el ball es va reprendre, Lizbeth es va dirigir a Isa124651748:

- M'agradarà recordar quan vam engendrar a Richi.
- També a mi – va concordar l'Isa.

Mentre el ball continuava, els xiquets i xiquetes van contemplar damunt d'ells als seus pares i mares (o als dels seus amics i amigues). Tots ells havien assimilat prou la memòria col·lectiva de Bacava per a saber com havien estat engendrats i entendre el que estaven fent.

- I nosaltres què podem fer? – va preguntar en veu alta Tara Spencer de Bedoya.
- Vosaltres podeu fer el que vulgueu – els va respondre la Ruben –. Fins que no us sortisca cabell no sereu fèrtils, de manera que no tindreu perill de quedar-vos embarassades.

10. Escollint:

Leidy Neus Robinson estava passejant sota el bosc amb Robert Neus Collins agafats de les mans quan es va dirigir a ell:

- Estic molt satisfeta amb Bob, però enyore al fill que vaig tenir amb tu i que roman en l'Esperanza. Voldria que tinguérem un fill dels dos.
- Si vols parlem amb el Ruben del nostre llar per a que ens prepare el cau – va assumir Robert.
- Millor no – va objectar Leidy –. Preferiria tenir-ho per lliure, fora del cau.
- Vols que ho fem ací, sota els arbres? – va plantejar Robert.
- Bé, ací això es considera normal, però podríem adoptar una opció intermèdia – va suggerir Leidy –. Ho podríem fer dins del rierol. Així ho faríem fora del cau, en un lloc públic, però tendríem una mica d'intimitat, amb els nostres cossos dins de l'aigua.
- Em sembla bé – va acceptar Robert.

De manera que van seguir passejant cap al rierol, i en arribar a ell es van ficar dins de l'aigua.

Ruben153427543 va assistir a Leidy en el naixement de la seua filla, a la que anomenarien Lia. Lia Robinson Collins. Com l'ordre dels cognoms era optatiu, Robert va insistir en que utilitzaren com a primer cognom el de Leidy.

- A fi de comptes – va argüir –, el meu cognom ja es preservarà a través de Rub.
- I el meu a través de Bob – va replicar Leidy.

Des de que Bob havia assolit autonomia havien abandonat el llar d'infants i s'havien traslladat a altre cau, però Bob s'havia mantingut en contacte amb el seus amics i amigues del llar, especialment amb la xiqueta que el va acompanyar a la festa de l'aniversari. De fet, l'havien proporcionat un comunicador, que complementava el seu accés a la memòria col·lectiva de Bacava.

Naturalment, també Ruben153427543 i Rub havien abandonat el seu llar d'infants. Però com Rub volia estar present en el naixement de la seua germana de pare, Ruben153427543 l'havia acompanyat i es va fer càrrec de l'assistència al seu part.

I tant Rub com Bob es van quedar embadalits mirant a la seua germana, que havia estat dipositada en el pit de la seua mare.

- És preciosa – va dir Rub.
- Com mamà – va reblar Bob, provocant un somriure de Leidy.

Aleshores va entrar en el cau Sara154013736.

- Hola, Leidy – va saludar –. Volia donar la benvinguda al teu nou fill... filla, pel que veig.
- Lia – el va informa Leidy.
- Hola, Lia – va somriure el Sara.

- Hola, papá – el va rebre Bob.
- Hola, fill – va correspondre el Sara –. Leidy, Robert, s’haurieu de traslladar a altre llar d’infants per a que Lia es relacione amb altres nadons. Podeu venir al llar on jo exercisc. I podem anar en la meua gravinonau,
- Està lluny? – va preguntar Robert.
- Sí, clar – va confirmar el Sara –. En el vostre bosc no hi ha ara altres nadons. Hem hagut d’agrupar nadons, i els seus progenitors, clar, de diferents llocs de Bacava.
- Em sembla bé – va aprovar Leidy –. Així no haurem de carregar amb Lia tot el camí amb els nostres dispositius gravitònics.
- Sí, està massa lluny – va subratllar el Sara – i us cansaríeu.
- Jo aniré amb vosaltres, clar – va assenyalar Bob –. I Rub?
- Ara no podem traslladar-nos – va indicar la Ruben –, jo tinc treball en aquesta zona. Però veuré de sol·licitar una permuta a algun lloc pròxim.
- Saps on estarem? – va inquirir Robert.
- Clar – va asseverar la Ruben –, a través de la memòria col·lectiva de Bacava puc accedir a la informació.
- Clar, papà – va reblar Rub.

I Robert va recordar que, a diferència del seu fill, i a pesar de treballar com a Neus informàtic amb la memòria col·lectiva de Bacava, no tenia ple accés a aquesta.

- Quan podem sortir? – va demanar Leidy.
- Podem sortir ja, però – va suggerir el Sara – millor dona-li abans el pit a Lia.

Lizbeth Xavi Young, en un avançat estat d’embaràs manifestat en una prominent panxa, es va desplaçar amb Richard Rosa Taylor i Richi Young de Bedoya al llar d’infants que l’havia estat assignat.

Però quan van arribar al llar, en mig dels arbres i cercant el seu cau, van veure altra prominent panxa en una pell fosca que coneixien bé.

- Taraji! – va exclamar Leidy –. No sabia que estaves ací.
- Ni jo que anàveu a venir – va respondre Taraji Rafa Spencer.

Tot seguit van besar i abraçar a Taraji i a Santiago Ana Vargas, que es trobava al seu costat.

- No ha vingut Tara? – va preguntar Richard.
- No, s’ha anat a viure a un altre cau amb un amic – va informar Taraji.
- Però encara no serà fèrtil – va subratllar Richard, mirant el cap pelat de Richi, que sabia tenia la mateixa edat.
- Així és – va ratificar Taraji –, però han dit que ho aprofitaran per a gaudir, dins i fora del cau. Encara que han assegurat que quan els sortisca cabell tindran un fill... o filla.
- Jo també festege – va proclamar Richi, que havia pujat amb les seues quatre mans a una rama baixa –, però el meu xicot i jo esperarem a tenir cabell per a compartir un cau.

- Per cert – va contar Santiago – que Tara ha decidit estudiar Física, com el seu pare i la seua mare, de manera que s'hem acostumat a dir-li Tarafa, encara que els seu amics li diuen solament Rafa. I el seu company vol ser mestre i li diuen Sara.
- Com als fundadors de Bacava! – va exclamar Richi.
- Sí, però amb el sexe canviat – fa subratllar Taraji.
- Doncs jo vull estudiar música, i m'haureu de dir Gaia, tot i que encara no m'han assignat número – va declarar Richi –. I el meu xicot també vol estudiar música, però de corda, de manera que li direm Alba.
- I com anem a dir-li de moment al vostre nou fill? – va preguntar Taraji.
- Serà una filla, i li direm Liz – va respondre Lizbeth –. I com li direu al vostre?
- Serà un xiquet, i li direm Santi – va reportar Taraji.

Sara154013736 va anar al cau de Leidy Neus Robinson i Robert Neus Collins, on estaven Lia Robinson Collins, Bob Robinson Pla i també Rub Collins Pla, que havia anat de visita.

- Bob, i també Rub – va plantejar –, heveu finalitzat ja la vostra formació general, i haureu d'escollir especialitat.
- Jo vull estudiar Medicina – va respondre Rub –, de manera que em limitaré a afegir dues lletres al meu nom. A més del número que em siga assignat, clar.
- I jo tinc curiositat pels altres mons, de manera que estudiaré Astronomia – va afegir Bob.
- Aleshores hauràs de dir-te Marc – va recordar el Sara.
- Per a nosaltres sempre seràs Bob – va declarar Leidy.
- En tot cas podries afegir-te Marc com a nom intermedi – va suggerir Robert –, com hem fet nosaltres.

Però aleshores va aparèixer davant del cau la figura amb barba, barret i jaqueta negres.

- En el vostres casos vam fer una excepció – va explicar l'holograma de Rafa – perquè éreu adults i ja havíeu treballat en l'Esperanza amb els vostres noms. Però no podem fer aquesta excepció amb els vostres fills, que s'han educat en Bacava.
- Aneu a prohibir-nos que li diguem Bob? – es va queixar Leidy.
- En l'àmbit familiar podeu dir-li com vulgueu – va declarar Rafa –, però públicament serà únicament Marc, amb el número que el siga assignat. No podem singularitzar-lo respecte als altres joves de la seua edat, el qual dificultaria la seua integració en Bacava.

I aleshores de la figura de Rafa es va desprendre un holograma del mateix Bob, que va proclamar:

- I jo sóc de Bacava.

Quan ambdós hologrames van desaparèixer, Leidy i Robert es van girar cap a Bob, que seguia físicament al seu costat.

- Has participat en la fusió hologràfica del fundador? – es va astorar Robert.

- Clar – va reconèixer qui ja era Marc Collins Pla –,estic integrat en la memòria col·lectiva de Bacava, i participe en les seues decisions i projeccions.

Lia Robinson Collins va entrar en el seu cau mentre la seua mare i el seu pare estaven treballant i va trobar a Marc161327452 Robinson Pla i Ruben161284395 Collins Pla besant-se i abraçant-se.

- Però què feu? – va exclamar –. Vosaltres sou...
- No som pròpiament germans – va precisar Rub –. El meu pare és Robert, i la meua mare Ruben153427543.
- I la meua mare és Leidy i el meu pare Sara154013736 – va afegir el Marc.
- De totes maneres ambdós teniu progenitors esperanzistes – va objectar Lia – i es suposa que hem de reproduir-nos fora de la família esperanzista per a disseminar els nostres gens en Bacava.
- És clar – va subratllar Rub – que nosaltres dos, al marge de tenir família esperanzista, no ens podem reproduir. Ens agrada gaudir entre nosaltres, però com ja ens està sortint el cabell, cercarem amigues per a tenir fills. Encara que m'emparelle amb Marc, també m'agraden les xicones com tu, Lia.

Lia va somriure, va llançar els seus braços al coll de Rub i el va besar i refregar amb el seu cos la seua nuesa. Rub va respondre inicialment al seu bes i va sentir excitació pel seu contacte, però de seguida es va separar.

- Lia – va recordar –, tu i jo sí som germans, de pare.
- Però l'objecció al sexe entre germans és per a evitar l'endogàmia genètica – va subratllar Lia –, i jo no puc encara quedar-me embarassada: encara no sóc fèrtil.
- Però ja tens cabell – va objectar Rub.
- Però recorda – va aclarir Lia – que jo no tinc gens bacavenses. Tinc cabell, però encara no tinc la regla.
- No tindràs la regla, però sí t'han crescut els pits – va ironitzar Marc.
- T'agraden els meus pits? – el va demanar Lia agafant-se'ls amb les mans.
- Clar que m'agraden, Lia – va reconèixer Marc –: tens uns pits preciosos.
- Doncs no tingues por i toca-me'ls – el va proposar Lia.
- Com vulguis – va acceptar Marc.

I li va pressionar suaument els pits amb les dos mans, com si toqués una botzina, mentre Lia somreia.

- No tinc problemes per jugar amb tu – va declarar Marc –, però has d'assumir que el sexe l'has de tenir fora de la família.
- Ho tinc clar, Marc – va asseverar Lia –. Jo també estava jugant, amb tu i amb Rub. Però no vaig a obstaculitzar que s'enjogasseu entre vosaltres. Podeu continuar fent-ho davant meu. Jo ja m'apanyaré per mi mateixa. Per cert, volia dir-vos que ja he escollit especialitat: estudiaré Telecomunicacions, de manera que em limitaré a afegir una «a» al meu nom, a més del número que em siga assignat, clar.

Aleshores Ruben161284395 i Marc161327452 es van tendir junts al pis del cau i van seguir besant-se i acarontant-se. Mentre ho feien, la Laia es va tendir al seu costat i es va posar a acarontar-se entre les cuixes.

Laia162183495 es va sumar a un ball aeri, flotant amb el seu dispositiu gravitònic. Un xicot es va posar a ballar volant al seu voltant i després la va rodejar i acarontar amb les seues quatre mans, mentre la Laia es fregava contra el seu cos seguint el ritme de la música.

Quan va cessar la música van descendir, i el xicot es dirigir a Laia162183495:

- M'ha encantat ballar amb tu.
- I a mi amb tu – va correspondre la Laia.
- Saps? Sóc un Ana, Ana161183279, i m'agradaria – li va proposar – pintar-te tot el cos.
- M'encantarà que em pintes – va acceptar la Laia –. Ah, i jo sóc Laia162183495
- Aleshores, Laia, pots venir demà al meu cau – li va plantejar el Ana –. T'indicaré com arribar.
- Molt bé. Fins demà aleshores.

I Laia162183495 es va acomiadar d'Ana161183279 amb un bes als llavis.

L'endemà Laia162183495 es va presentar en el cau d'Ana161183279. Es van saludar amb un bes als llavis i el Ana es va posar a pintar-la amb les seues quatre mans.

Després que passejara els seus dits amb pintura al voltant dels seus pits i pel seu ventre, la Laia el va suggerir

- Podries pintar-me també els nip... els mugrons? I el clítoris.
- Clar – va acceptar el Ana –. Ho faré amb una pintura especial per a no danyar-los.

Quan Laia162183495 va tenir tots el seu cos acolorit amb colors cridaners, es va mirar amb satisfacció.

- M'agradaria contemplar-me de cos sencer –el va dir –. Podria fer-ho en el reflexe d'un rierol o un estany. M'acompanyes?
- Amb molt de gust – va acceptar el Ana –. Prop d'ací hi ha una petita llacuna. Podríem anar enllà.

Es van agafar de la mà i passejant sota el bosc prompte van arribar a la llacuna. I Laia162183495 es va delectar contemplant el seu reflex en l'aigua.

- M'has deixat preciosa – va dir.
- Ja eres preciosa abans – va replicar el Ana.
- Suppose que la pintura serà resistent a l'aigua, no? – va preguntar la Laia.
- Clar – va confirmar el Ana –. Per a llevar-te-la hauries d'utilitzar un líquid que et donaré quan tornem al cau.
- Aleshores podríem banyar-nos – va suggerir la Laia.

I tot seguit tots dos es van submergir en la llacuna. I dins de l'aigua es van besar i abraçar.

Després d'acaronar-se i besar-se prolongadament, van sortir de l'aigua i es van dirigir cap al cau.

- Laia, estic enamorat de tu – va declarar el Ana.
- I jo de tu – va correspondre la Laia -. Seguirem en contacte. Intercanviem els codis per al comunicador.

I aleshores van separar els semiesfèrics comunicadors dels seus cinturons i van gravar en ells els seus codis.

- Ens podem ajuntar a sovint – va plantejar la Laia –, però a més jo m'he fet un dron per a projecció hologràfica. Tu tens u?
- No, jo no tinc – va negar el Ana.
- Aleshores faré u per a tu i l'enviaré al teu cau – va prometre la Laia -. Així quan estiguem lluny podrem comunicar-se per hologrames i fins i tot practicar holosexe. Però m'agradaria anar a viure junts.
- A mi també m'agradaria – va declarar el Ana.

En arribar al cau, Ana161183279 li va dar a Laia162183495 una petita botella amb el líquid per a decolorar. La Laia se la va penjar del cinturó, es van acomiadar amb altre prolongat bes i va emprendre el vol cap al cau que encara compartia amb els seus pares.

El dia següent Laia162183495 va connectar el seu comunicador semiesfèric amb el seu dron per a projecció hologràfica i va introduir el codi del seu amor.

Aleshores va tenir un sotrac en llegir el seu nom complet:

«Ana161183279 Taylor de Bedoya».

I quan l'holograma d'aquest va aparèixer al seu costat, va llegir també el seu nom complet: «Laia162183495 Robinson Collins».

- Ets fill d'un esperanzista! – va exclamar la Laia.
- Sí, el meu pare és Richard Rosa Taylor – va reconèixer el Ana -. I tu ets filla de dos esperanzistes.
- Sí, de Leidy Neus Robinson i Robert Neus Collins – el va informar la Laia -. M'havia adonat del teu cabell ros, però amb les teues quatre mans em semblaves molt bacavense.
- I sóc bacavense, com tu – va proclamar el Ana -. I la meua mare, Gaia154995361, és quadrumana.
- I què farem? – es va preguntar la Laia.

- No sé – va dubtar el Ana –. Ens han recomanat que els fills d'esperanzistes no s'emparellarem, per tal de disseminar millor els nostres gens en Bacava. Però jo vull estar amb tu.
- I jo amb tu – va proclamar la Laia –. Però no sé si ens ho permetran.

Aleshores van veure aparèixer al seu costat la figura amb ponxo verd.

- Bacava no és l'Esperanza – va proclamar l'holograma de Sara –. No anem a prohibir que ningú estiga amb el seu amor. El que no s'emparellareu els fills i filles d'esperanzistes era una orientació per evitar que formàreu una comunitat separada. Per això us vam separar quan vàreu nàixer. Però, clar, això no impedeix que es poguéreu trobar aleatòriament. I si realment esteu enamorats, podreu conviure i fins i tot reproduir-vos.
- Aquesta és la nostra esperança – va declarar la Laia mentre el Ana assentia.
- Aleshores els vostres gens ja es disseminaran en la següent generació – va subratllar Sara.

Quan la figura de Sara va desaparèixer, els hologrames de Laia162183495 i Ana161183279 es van llançar compulsivament u en braços de l'altre, però es van travessar.

- Per poder abraçar-nos a distància haurem d'activar el programa d'holosexe – va indicar la Laia.

I tots dos van complimentar el captcha quan va aparèixer al seu costat.

11. Renaixent:

Els esperanzistes de Bacava van voler reunir-se amb els seus descendents i les seues parelles.

Així Robert Neus Collins i Leidy Neus Robinson van acudir amb Marc161327452 (a qui s'obstinaven en anomenar Bob, però solament ho feien ells) i Ruben161284395, que convivia junts.

- Tenim entès que heu tingut fills amb unes dones – va comentar Leidy.
- Sí – va confirmar el Marc –, però no vivim amb ells.
- Marc i jo vivim junts – va afegir el Ruben –, i els nostres fills viuen amb les seues mares, que tenen altres parelles.
- Però van acceptar amb gust contribuir a disseminar el nostre gens esperanzistes – va reblar el Marc.

Ana161183279 i Laia162183495 havien vingut junts, i la Laia estava visiblement embarassada.

Leidy li va assenyalar el ventre fent un gest d'interrogació

- No hem volgut determinar ni assabentar-nos del seu sexe – va indicar la Laia –, i no hem escollit encara el seu nom. Esperarem al seu naixement.

Per la seua banda, Lizbeth Xavi Young i Richard Rosa Taylor havien vingut amb els seus fills: a més d'Ana161183279, a qui continuaven anomenant Ricky, la també quadrumana Gaia161345987, a qui continuaven anomenant Richi, amb la seua parella Alba161603982. I també la filla d'ells dos.

- Quan va decidir estudiar Enginyeria Genètica com el seu pare – va explicar Lizbeth –, va canviar el seu nom de Liz a Isa.
- Isa161701273 – va precisar aquesta.
- I com a fi de comptes Isa, com Liz, és altra versió del meu nom, ho vam assumir sense problemes – va concloure Lizbeth.

A la seua vegada, Taraji Rafa Spencer i Santiago Ana Vargas van venir amb la seua filla Rafa161870932 (de qui s'havien resignat a prescindir del «Ta» inicial) i la seua parella Sara161099643, així com d'Ana161532854, que s'havia limitat a suprimir el diminutiu i estava acompanyada de la seua parella Xavi161108375, i de Santi, que encara no havia escollit especialitat.

I finalment, Tseng Laia Wu i Gertrude Isa Chestuen havien vingut amb els seus fills Víctor161297305 i Laia161325809, els quals havien escollit l'especialitat que corresponia al seu nom inicial, havent estudiat respectivament Bacavalogia i Telecomunicacions. Cap dels dos s'havia encara emparellat.

Leidy es va dirigir a ells:

- No heu tingut encara un fill dels dos? – els va preguntar.

- No, hem decidit no tenir-lo – va respondre Gertrude –. Tenim prou amb Víctor, que continua vivint amb nosaltres, i les visites de Laia.
- Aleshores potser jo pogués tenir un tercer fill – li va dir Leidy a Robert –, mantenint així la mitjana de dos fills per dona.
- Sí, podríem consultar-ho – va assumir Robert.

Els tres Anas es van reunir i es van posar a xiuxiuejar entre ells. En finalitzar, Santiago es va dirigir a tothom en veu alta:

- Us proposem començar la festa repintant-vos a tots.
- I totes – va reblar Ana161532854.
- Però abans caldria netejar-vos – va plantejar Xavi161108375.
- Doncs neteja-nos – va acceptar Laia161325809.

Aleshores el Xavi, amb l'ajuda de Leidy Neus Robinson, va programar un dron amb un líquid netejador que va arruixar a tothom, i després van acabar de netejar-se banyant-se junts en un rierol proper, entre rialles i abraços de les parelles.

- Podríem aprofitar-ho – li va dir Robert a Leidy.
- No, Robert – va objectar Leidy –. Després de Lia... Laia, voldria que el nostre proper fos un fill baró, de manera que hauríem de fer-ho en un cau programat a l'efecte.
- Doncs aleshores haurem de gestionar el permís – va recordar Robert.
- Doncs ho farem – va ratificar Leidy.

I en sortir de l'aigua, Santiago Ana Vargas, Ana161183279 i Ana161532854 es van posar a pintar a tothom.

Ana161532854 va pintar de nou a Tseng amb ratlles roges i a Gertrude amb ratlles grogues, reproduint així de nou la senyera bacavense.

Laia162183495 va insistir en que la pintés el seu amor, Ana161183279, i després el va acompanyar pintant als demés, començant pel seus pares.

Santiago, per la seua banda, va començar pintant a Taraji i a Lizbeth, i va continuar amb altres dones que no havien estat encara pintades per les altres Anas.

Però finalment tothom va ser pintat, i es van contemplar uns a altres admirant la bellesa de les seues pintures.

- Ara – va proclamar Gaia161345987 – Alba i jo tocarem música per a ballar.

I així ho van fer, l'Alba amb una guitarra i la Gaia amb una flauta, i tothom es va enlairar ballant, inclosos ells mateixos, que ballaven volant mentre tocaven la música.

Inicialment cadascú va començar ballant amb la seua parella. La Isa va començar ballant amb el Víctor i Laia161325809 amb Santi, però prompte es van intercanviar i la Isa es va posar a ballar abraçada a la Laia mentre el Víctor i Santi ballaven u davant d'altre amb cara de circumstàncies.

Però després les parelles de ball es van posar a rotar, encara que la Isa va continuar ballant amb Laia161325809, i el Ruben amb el Marc.

Un home es va presentar en el cau de Leidy Neus Robinson i Robert Neus Collins.

- Hola, sóc Ruben – es va presentar –. Vinc a programar el vostre cau per a que tingueu un fill baró.
- Ets un Ruben, clar – va postil·lar Leidy, estranyant-se de que no hagués dit el seu número.
- Bé, sóc metge, però realment – va aclarir – sóc el Ruben original. Podeu dir-me Ruben1 si voleu.
- I això com és possible? – es va astorar Robert –. Ets un clon d'ell?
- Depèn del que entengueu per clon – va plantejar Ruben –. Sóc genèticament idèntic al primer Ruben de Bacava, però no he estat generat per clonació, cosa que no es fa en Bacava, sinó engendrat per un home i una dona.
- I això com és possible? – va preguntar Leidy.
- Per selecció genètica – va explicar Ruben –. Tingueu en compte que en la memòria col·lectiva de Bacava està registrat el genoma de tothom. I la comunitat de Rubens es va plantejar el renaixement del primer ser humà nascut en Bacava, i a través de dues generacions ho va aconseguir.
- I la selecció s'ha fet descartant embrions? – es va escandalitzar Leidy.
- No, Leidy – va precisar Ruben –. El que fem no és selecció d'embrions, sinó de gàmetes, de la mateixa forma que ho anem a fer per assegurar que el vostre nou fill siga de sexe masculí tal com haveu sol·licitat. Per cert, ja haveu decidit com l'aneu a anomenar?
- Sí – va reportar Leidy –, hem pensat que assumint que al meu primer fill li hem de dir Marc, podem posar-li de nou Bob al segon, així tindrem un Bob si més no mentre cresca.
- Per cert – va inquirir Robert –, com és que ens has estat assignat precisament tu? Sembla difícil que haja estat aleatori.
- El cert – va contar Ruben – és que tenia ganes de conèixer als esperanzistes que han vingut a enriquir el patrimoni genètic de Bacava, de manera que vaig gestionar encarregar-me jo mateix del seguiment de l'embaràs de Leidy. No vaig ser l'únic que ho va sol·licitar, però he tingut precedència per la meua antiguitat genètica.
- I s'han donat més casos de renaixements d'antics bacavenses? – va demanar Robert.
- El meu renaixement deliberat ha estat excepcional – va declarar Ruben –, però aleatòriament han nascut bacavenses amb genomes idèntics amb altres anteriors, i en tal cas, si torna a escollir la mateixa especialitat, com sol passar, recupera també el número assignat. Així, per exemple, la meua companya és Isa1324. Però si us sembla, anem a la feina.
- D'acord – va aprovar Leidy.

Aleshores Ruben es va a posar a manipular els dispositius interiors del cau.

- Ja està preparat – va dir en finalitzar –. Si voleu podeu engendrar ja al vostre fill. Sortiré del cau si voleu tenir intimitat, però romandré al costat, i per favor aviseu-me quan

finalitzeu per a comprovar que tot ha anat bé. Com us he dit, vaig a fer el seguiment del teu embaràs fins al part.

- D'acord, així ho farem – va acceptar Robert.

Un estona després van cridar a Ruben, que va escanejar el cos de Leidy.

- Tot ha anat bé – els va dir –. Ja tens a Bob dins del teu cos.
- Gràcies – va correspondre Leidy.
- Altra cosa – va afegir Ruben –. Us he dit que el meu renaixement programat va ser excepcional, però he de dir-vos que hem aconseguit també fer renàixer als fundadors de Bacava. No us ho he dit abans perquè ho volia consultar abans a través de la memòria col·lectiva de Bacava. I si voleu, un dia d'aquests podem anar a veure'ls. Haurem d'anar en gravitonau, perquè estan lluny d'ací. I us advertisc que encara són infants.
- Doncs la veritat – va respondre Robert després d'un intercanvi de mirades amb Leidy – és que ens resultaria interessant.
- Bé, així quedem – va concloure Ruben.

Una dies després, Ruben es va passar pel cau de Robert Neus Collins i Leidy Neus Robinson i els va demanar que l'acompanyaren. Així ho van fer, i pujant en la seua gravitonau van volar per damunt dels boscos i muntanyes de Bacava.

A meitat de camí van veure al lluny un terreny pla àrid, sense vegetació.

- Què és això? – va preguntar Robert.
- És l'ambaixada de GiJón – els va informar Ruben.

I efectivament, en sobrevolar-la van veure esferes silícies de diferents grandàries rodant sobre el terreny.

Van continuar fins arribar a un vall amagat entre muntanyes, on van descendir i baixant de la nau es van endinsar en el bosc.

Prompte van arribar a un cau de dues pisos en un arbre de considerable grandària. A la porta, avisats per Ruben, els estaven esperant quatre dels seus habitants.

- Aquests són – els va presentar Ruben – Rafa153781023 i Sara153795247, el pare i la mare biològics del nou Rafa1, i Ruben153742582 i Neus153784291, el pare i la mare biològics de la nova Sara1. On estan els meus pares renascuts?
- Estan passejant pel bosc – va informar la Sara.
- Si aquests són els pares dels teus pares, seran els teus avis – li va comentar Robert a Ruben.
- En certa forma – va concordar Ruben –. Però no són genèticament idèntics al meus avis originals. De fet, no podrien ser-ho: la meitat dels seus gens es van perdre. De fet, el

meu avi patern es deia Rafa, com aquest, però la meua àvia paterna es deia Isabel, però no es va valorar que necessitàrem ací una enginyera genètica: no s'han alterat els gens per al renaixement del fundadors de Bacava, únicament s'han seleccionat els gens ja existents.

- En Bacava – va referir el Ruben – l'enginyeria genètica s'utilitza únicament amb les plantes, no amb els éssers humans. I no hi han altres animals terrestres. Certament, hi han animals marins, però no es relacionem amb ells.
- De fet – va explicar la Sara –, nosaltres som també producte d'una selecció genètica de gàmetes: per a fer renàixer els fundadors han fet falta varies generacions, i el meu company i jo pràcticament solament tenim gens procedents del primer Rafa.
- Però hem assumit les especialitats que s'han considerat necessàries per a la seua cura física i mental – va afegir el Ruben –: un metge com sóc jo per a vigilar el seu desenvolupament físic, una informàtica com és la meua companya per ajudar-los a gestionar la memòria col·lectiva de Bacava...
- Una mestra como jo – va continuar la Sara – per guiar la seua formació, especialment la de la nova Sara1 com a tal, i un físic i matemàtic com el meu company per a guiar la formació com a tal del nou Rafa1.
- I els quatre – va subratllar la Neus – hem assumit que la nostra principal tasca era engendrar-los i tenir cura d'ells, si més no fins que arriben a ser adults.
- Per cert – va indicar Ruben – que el meu avi matern original sí es deia Ruben, i la meua àvia materna Neus. Bé, pròpiament es deien Rubén i Nieves. Però no eren ni metge ni informàtica.
- I encara que no siguem genèticament idèntics a ells – va destacar el Ruben –, pràcticament tots els nostres gens provenen de la primera Sara.

I de fet, Leidy va constatar que tots dos tenien nassos «de Bedoya», a diferència de Rafa153781023 i de Sara153795247

Aleshores van veure caminant cap allí a dos adolescents barbamecs agafats de la mà. La xicona tenia clarament un nas «de Bedoya», i el seu rostre els recordava una versió juvenívola de la Sara hologràfica amb el ponxo verd, encara que aquesta anava nua igual que el xicot. Però a aquest, encara que Robert va fer l'esforç de superposar-li mentalment una barba, no va aconseguir identificar-lo amb el Rafa hologràfic amb barba i barret i jaqueta negres.

- Vosaltres sou... – va avançar Leidy.
- Sí, som els fundadors – va interrompre Rafa1.
- I vosaltres degueu ser els esperanzistes que estàvem esperant – va afegir Sara1 –. Robert i Leidy, no?
- Així és – va confirmar Robert –.
- Hola, fill meu – va saludar Sara1 a Ruben1, incorporant-se sobre la punta del peus per donar-li un bes a la galta
- Hola, mare – va correspondre Ruben 1 –. Hola, pare – i va inclinar-se per donar-li una abraçada a Rafa1 acompanyada de palmades a l'esquena.

Leidy i Robert van somriure davant l'escena.

- No us resulta estrany trobar-vos un fill major que vosaltres? – va inquirir Robert.

- Sí, realment és singular – va reconèixer Rafa1 –. Però el recordem com a tal.
- I realment s'identifiqueu com els fundadors de Bacava? – va preguntar Leidy.
- Clar – va asseverar Sara1 –. Compartim, com tothom, la memòria col·lectiva de Bacava, que inclou les nostres memòries personals abans d'arribar ací. Però a més som conscients de ser genèticament idèntics a ells.
- Aleshores substituïreu a les figures hologràfiques dels fundadors? – va demanar Robert.
- Les personificaran – va explicar Ruben1 –. De fet, la personalitat dels fundadors ja estava incorporada en la memòria col·lectiva de Bacava, i al projectar els seus hologrames el que fem és incorporar el nostre record de les seues figures. Però quan els cresca barba i cabell no necessitarem recórrer a aquest record, sinó que ells mateixos podran exercir com a portaveus de la memòria col·lectiva que tots i totes compartim.
- Però no nosaltres – va murmurar Robert.
- El que no entenc – va comentar Leidy – és perquè es poseu el número uno després del vostre nom. Si sou els originals, no seria més apropiat posar-vos el zero? Per exemple, tu series Ruben0.
- Rubén0 – va objectar Rafa1 – seria el fill que vam tenir en la Terra, en altre temps...

Però es va interrompre quan es va adonar de la mirada que li va llançar Sara1.

- Bé, deixem-ho estar – va tallar Ruben1 –. Si voleu podem tornar ja al vostre cau.

Rafa1 es acomiada de Robert estrenyent-li la mà, de Leidy amb un bes a la galta i de Ruben1 amb una abraçada amb palmades a l'esquena, i Sara1 es va acomiadar dels tres amb besos a la galta.

A continuació Leidy i Robert van seguir a Ruben1 fins a la seua gravitonau, que va emprendre el vol.

Anant de camí, Robert va plantejar el tema que el corcercava:

- Fa anys que vivim i treballem en Bacava, hem tingut entre els dos tres fills bacavenses, i un quart està de camí. Però encara que com informàtics treballem amb la memòria col·lectiva de Bacava, no accedim plenament a ella. No penses que ja és hora de que assolim plenament la ciutadania de Bacava amb ple accés a la seua memòria col·lectiva?
- Ho estudiarem – va concedir Ruben1.

Uns dies després van aparèixer les figures amb barba, barret i jaqueta negra i amb ponxo verd davant el cau de Leidy Neus Robinson i Robert Neus Collins.

- Hem acordat – va dir l'holograma de Sara – concedir-vos la plena ciutadania de Bacava.
- En el ben entés – va afegir l'holograma de Rafa – que això suposa assumir el compromís de mantenir els secrets de Bacava, tant en la comunicació amb altres planetes com amb els demés esperanzistes.
- Ho assumim – va declarar Leidy.

- Així és – va confirmar Robert –. Encara que ací no semblen tenir comunicació amb altres planetes, llevat de l'arribada de la taquionau en cada cicle, cada 1078 anys.
- La tenim – va corregir l'holograma de Sara – de forma permanent, a través de l'ambaixada de GiJón, encara que amb el retard degut a la distància.
- De fet, els i les Laia – va assenyalar la figura de Rafa –, que són qui s'encarreguen d'aquesta comunicació, la monitoren estretament per a controlar que no es difonguen els secrets de Bacava. Aquests, clar, no inclouen els nostres progressos tecnològics, que es difonen lliurement seguint les normes galàctiques de transparència.
- En tot cas – va reiterar Robert –, assumirem el compromís de conservar els que seran també els nostres secrets com a ciutadans de Bacava.
- Molt bé – va assumir la figura de Sara –, aleshores us proporcionarem la cinta per al cap que us permetrà accedir plenament a la memòria col·lectiva de Bacava.

Quan els hologrames van començar a esvair-se, es van desprendre d'ells les figures dels seus fills Marc161327452, de Ruben161284395 i de Laia162183495.

- Haveu format part de la projecció? – es va astorar Robert.
- Clar – va confirmar la Laia –. I hem contribuït a la decisió d'acceptar la vostra petició.

Aleshores les tres figures van desaparèixer també, i van veure a Laia162183495 caminant cap a ells personalment en persona amb dues cintes en la mà.

- Aquestes són les cintes per als vostres caps – els va dir –. Ja les hem sintonitzades amb les vostres ones cerebrals, de manera que podeu començar ja a utilitzar-les.

Leidy i Robert van recollir les cintes de mans de la seua filla i se les van ajustar al cap sota el seu cabell.

- Si voleu us puc orientar per a fer-les servir – els va plantejar la Laia.
- Gràcies – va respondre Robert –, però recorda que treballem com a informàtics. No crec que tinguem problemes.

I de sobte van sentir com trets de la memòria col·lectiva de Bacava van arribar als seus records, i van començar a explorar-la.

Ruben1 va visitar el seu cau per fer un seguiment de l'embaràs de Leidy.

- Ja s'hem assabentat del principal secret de Bacava – li va dir Robert –: que els fundadors viatjaven en el temps i entre universos.
- Però això s'ha de mantenir secret – va advertir Ruben1.
- Ho sabem – va assegurar Leidy –. Els secrets de Bacava estan segurs amb nosaltres.

12. Recuperant:

Rafa1 portava barba i barret negre, però havia prescindit de la jaqueta. I Sara1 portava un collar verd de fulles que substituïa el ponxo sense tapar-li el cos.

Es trobaven en una gran cova, al fons de la qual hi havia u dels grans ordinadors que contenia la memòria col·lectiva de Bacava.

Les parets de la cova estaven recorregudes per lianes que portaven energia lluminosa des de les fulles en l'exterior fins a l'ordinador, i enllumenaven també l'interior de la cova.

Aquest sistema s'havia generalitzat en les coves que contenien ordinadors amb la memòria col·lectiva de Bacava. Però en aquesta Ana161183279 havia utilitzat les seues quatre mans per a trepar per les lianes i pintar les parets de la cova.

Així, a una banda es veia la imatge de Santa Sofia i la Mesquita Blava d'Estambul, no damunt d'Üsküdar on es trobaven actualment, sinó al voltant de la plaça Sultanhamet on havien estat en altre temps. Naturalment, Ana161183279 havia tret les imatges dels records de Rafa i Sara conservats en la memòria col·lectiva de Bacava.

I a l'altra banda es veia la imatge de la torre Gàlata. Naturalment, tothom en Bacava sabia que, en altre temps i altre univers, les cendres de Sara descansaven en el braç del mar de Màrmara davant de la torre Gàlata. No per res la imatge d'aquesta havia estat també la icona del compte de Twitter de Sara.

Rafa1 i Sara1 contemplaren les imatges de les parets de la cova, recordaren una vegada més els seus passejos per Estambul, es van mirar amorosament i es van besar una vegada més.

Es van girar en escoltar passos i van veure a Laia162183495 entrant en la cova.

Com feia habitualment, Laia162183495 va saludar a Sara1 amb un bes ràpid als llavis, i a Rafa1 amb un bes i un abraç prolongats.

- Hola, Lia – li va donar la benvinguda Rafa1.

Laia162183495 havia dissenyat el sistema de projecció hologràfica en l'interior de la cova, amb el qual Rafa1 i Sara1 es podien projectar per tot arreu de Bacava, i podien així mateix projectar als seus interlocutors en l'interior de la cova. Naturalment, això es va fer necessari quan varen encarnar la memòria col·lectiva de Bacava, actuant com a portaveus de les seues decisions col·lectives.

Van rebre una holotrucada, i en donar-li pas va aparèixer Bob al seu costat.

Per a satisfacció de la seua mare Leidy i el seu pare Robert, havia mantingut el seu nom en escollir una nova professió, que podria anomenar-se especialista en Ciències Humanes, unint Psicologia i Sociologia.

- Bob – li va dir Sara1 –, encara que conec la raó, sempre m'impacta el poc que et sembles a Lia. No sembleu germans.
- Clar – va recordar Bob –. Quan Ruben1 va programar la meua gestació, es va assegurar que l'espermatozoide i l'òvul que es van unir tingueren els gens oposats als de Lia. Com espermatozoides hi havia molts, es va limitar a seleccionar-ho, però per a l'òvul va haver d'utilitzar la nova tècnica per a dirigir la seua formació. De manera que Lia i jo podríem anomenar-nos germans especulars, o antibessons: no tenim més gens comuns que els genèrics de l'espècie humana.
- Hola, antibessó – li va saludar Laia162183495 amb un ràpid bes als llavis, encara que, en no haver activat el programa d'holosexe, va travessar la seua imatge.
- Però això m'ha donat altra idea – va afegir Bob –, en adonar-me que la meua mare Leidy és vàries dècades major que el meu pare Robert, encara que, com la condromelatina en els seus cossos inhibeix l'envelliment, ambdós es mantenen igualment joves. Però la meua mare morirà necessàriament vàries dècades abans que el meu pare, fent patir a aquest dolorosament la seua pèrdua. I vosaltres dos, Rafa1 i Sara1, heu pogut renàixer perquè, havent tingut molts fills i filles durant els dos primer mil·lennis de Bacava, la vostra dotació genètica s'havia preservat íntegrament. Però no passa el mateix, en general, amb els esperanzistes vinguts a Bacava. Tanmateix, com entre Lia i jo contenim les dotacions genètiques completes de Leidy i Robert, podríem tenir un fill i una filla que les reproduïren exactament.
- Però això no ho hauríem de fer fins a poc abans de la seua mort – va puntualitzar Laia162183495.
- Clar – va concordar Robert –. En qualsevol cas, donada la nostra disparitat genètica, el fet que siguem germans no suposa cap inconvenient per a reproduir-nos. I per cert, convindria que vosaltres dos, Sara1 i Rafa1, tinguéreu també un fill i una filla especulars, per tal que, quan arribeu al final de la vostra nova vida, pugueu renàixer de nou en una filla i un fill d'ells.
- D'aquesta manera seríem els nostres propis avis – va ironitzar Rafa1.
- Però això ho hauríem de fer unes poques dècades abans del final de la nostra nova vida, dins d'un mil·lenni – va precisar Sara1.
- I mentrestant podem tenir altres fills – va postillar Rafa1.
- Sí, i també amb mi – va remarcar Lia mirant-lo amb picardia.
- Per cert – va preguntar Sara1 –, on està An?
- Està en el nostre cau damunt d'un arbre amb el nostre fill Xavi – va respondre Lia.
- Aleshores aniré a fer-li companyia una estona – va declarar Sara1 –, i així podré també exercir de mestra amb Xavi.

S'havia considerat que Laia162183495, que tenia tots els gens esperanzistes, hauria de mesclar-los amb gens bacavenses. I s'havia pensat que la millor manera de fer-ho era amb el pare fundador de Bacava. Però Bob havia indicat que el seu fill o filla hauria de nàixer d'una relació afectiva. I així havia induït que Laia162183495 fora escollida per a dissenyar el sistema de comunicacions de la cova on residien Rafa1 i Sara1.

Però per a mantenir una simetria equitativa, Bob va suggerir que Sara1 tingués també un fill o filla amb Ana161183279, encara que en aquest cas s'haurien d'assegurar de que fos quadrumà o quadrumana, per a que la seua descendència d'origen esperanzista tingués trets típicament bacavenses. Però Sara1 comptava amb que d'això s'encarregaria el seu nou pare, Ruben153742582.

Naturalment, tothom en Bacava sabia que en la Terra s'utilitzaven nom curts per a tenir relacions íntimes. De manera que Rafa1 havia suprimit una lletra del primer nom de Laia162183495 per tornar a dir-li Lia.

Pel que fa a Sara1, li donava la impressió que suprimint la «a» final de «Ana» masculinitzava el seu nom. I va somriure internament recordant el motiu pel qual no havia substituït la «a» per una «o».

- Per cert – va comentar Rafa1 –, en escollir un professió nova tu has pogut seguir anomenant-te Bob a seques. Però supose que en el futur hi haurà altres que escolliran també l'especialitat en Ciències Humanes. I aleshores t'hauries d'anomenar Bob1. O Bob0.
- Bob1 – va triar Bob –. Bob0 seria el meu germà Marc161327452, el primer Bob de Bacava, encara que siga astrònom i no psicòleg o sociòleg.

El nou pare de Rafa1, Rafa153781023, va col·laborar amb ell per a utilitzar la teoria del camp unificat per viatjar virtualment en el temps i entre universos des de la cova on residia.

- Però ja no vivim al ciberespai – va objectar Sara1 quan el seu amor li va plantejar la seua intenció de tornar a viatjar en el temps.
- Però sí podem navegar al ciberespai – va raonar Rafa1 –. Naturalment, no viatjaríem físicament, sinó que únicament generariem transferència d'informació.

D'aquesta manera van poder generar una holofinestra en la cova per accedir a altres temps i altres universos.

- Tinc curiositat, per exemple – va plantejar Rafa1 –, per saber què hauria passat si Stalin no hagués estat nomenat secretari general del PSUC.
- Vols canviar la història? – es va almar Sara1.
- Clar que no, Sara – la va tranquil·litzar Rafa1 –, ni tampoc generar una bifurcació històrica. El que voldria és explorar possibles bifurcacions que podrien haver-se produït.

El resultat d'aquesta exploració va ser inspirada a una antiga versió de Rafa en altre univers, podríem dir-li Rafa0, i va ser publicat, en altre temps i altre univers, en <https://www.uv.es/pla/SF/DilemaSovietico.pdf> . Tanmateix, la seua transcripció conté una errada: va escriure que l'exploració es va produir un milió d'anys després de la Revolució d'Octubre. De fet, va ser molt posterior. I els exploradors tampoc existien al ciberespai, sinó que es limitaven a navegar en ell.

Després de una exploració inter-universos, Sara1 es va quedar mirant a Rafa1.

- En aquest vall havem dos mestres, la teua nova mare i jo, per a un únic infant, Xavi – li va dir –. Podríem engendrar un altre per a repartir-nos la feina.
- No anaves a tenir un fill amb An, com tu el dius? – li va preguntar Rafa1.

- Encara no estic preparat per això – li va respondre Sara1 –. D'acord amb la teoria de Bob, hauria d'haver desenvolupat abans més afecte per ell. ¿I com te va a tu amb Lia, com tu li dius?
- Lia em resulta molt simpàtica – va explicar Rafa1 –, però tampoc estic encara preparat per a tenir un fill amb ella. Pense que el que me inhibeix és també que nosaltres dos no haguem tingut encara cap fill en la nostra nova vida. Vull que m'entengues bé: no tinc cap dubte de la força i persistència del nostre amor a través dels eons, però voldria consolidar-ho en aquesta nova vida amb un fill d'ambdós abans de tenir altres relacions.
- Sí, jo ho sent igual – va concordar Sara1 –. Podem doncs tenir ara un fill o filla. I mentrestant, poden anar besant-nos amb An i Lia per anar agafant-lis afecte.
- Si et sembla podríem parlar amb el teu nou pare per a que habilite la cova – va suggerir Rafa1.

Sabien que tota la cova estava preparada per defecte per a evitar la reproducció en el seu interior.

- No – va objectar Sara1 –, preferiria que ho férem sense programació tecnològica. Podríem fer-lo davant de l'entrada de la cova.
- A la vista del cau de Lia i An – va anotar Rafa1 –. Vols recordar-lis el nostre amor?
- Això també – va confirmar Sara1 somrient.
- Per cert que el nostres fills... – va apuntar Rafa1.
- O filles – va postillar Sara1.
- Això mateix – va concordar Rafa1 –. Deia que per emparellar-se hauran de sortir del vall, perquè no es plan de que ho hagen de fer amb els seus germans... o germanes, com la primera generació de Bacava.
- Bé, si és una filla – va indicar Sara1 – ho podria fer amb Xavi, que té tres quartes parts de gens esperanzistes.
- Això sí – va reconèixer Rafa1.

Es van besar i es van dirigir cap a la sortida de la cova.

Poc després que Rafa1 convoqués a @afuster, la figura de l'al Iz Fus amb el seu vestit sastre gris va aparèixer en la cova.

- Què volíeu? – els va demanar.
- Tenim un regal per a tu – li va respondre Sara1.

I al seu costat va aparèixer la figura d'un home amb un elastrage gris i l'anagrama de Zeus sobre el muscle dret. l'al Iz Fus es va quedar astorada.

- Haveu fet una reconstrucció de la figura de Damián? – va preguntar.
- No, Alícia. Sóc realment Damián Castelao, el teu amor – va replicar aquest.
- Vens d'un altre univers? – va inquirir l'al Iz Fus.
- Clar – va confirmar Damián.

- Però – va objectar l'al Iz Fus – em vas dir, Rafa, que en l'univers on el sistema Zeus-Terra-Lluna no es va accelerar ni ell ni jo vam sobreviure.
- Però sí vàreu sobreviure en el ciberespai – va explicar Rafa1 – en l'univers on el sistema Zeus-Terra-Lluna es va accelerar, però no desaccelerava en la proximitat de planetes habitats. No te ho vaig comentar perquè no volia crear-te falses expectatives.
- Ets aleshores una còpia informàtica del Damián d'aquell univers? – va interrogar l'al Iz Fus.
- No, tota la meua informació s'ha transferit a aquest univers – va respondre Damián –. No queda res de mi en l'altre univers.
- I l'Alícia de l'altre univers s'ha quedat a soles? – es va estranyar l'al Iz Fus.
- No, l'Alícia de l'altre univers va desaparèixer lluitant contra els varels d'antimatèria de Perseo-Piscis – va informar Damián.
- I com va ser això? – es va interessar l'al Iz Fus.
- Recorda, Alícia – va reportar Rafa1 –, que et vaig contar que, en l'univers on Sara i jo vam col·laborar des del ciberespai amb els GewJäznitas després que la humanitat s'extingira, els varels de Perseo-Piscis van ocupar tota Laniakea llevat de la Via Làctia, que va generar un camp repulsor d'energia obscura per posar-los fora del seu abast. Però en l'univers on el sistema Zeus-Terra-Lluna no es va desaccelerar no es va constituir tampoc la Federació Galàctica de la Via Làctia, i els varels van ocupar també la Via Làctia, generant-se únicament un camp repulsor d'energia obscura al voltant del sistema Zeus-Terra-Lluna.
- Aleshores? – va qüestionar l'al Iz Fus.
- Però tin en compte – va assenyalar Rafa1 – que el camp repulsor al voltant de la Via Làctia s'alimentava de l'energia del seu forat negre central, mentre que el cap repulsor al voltant del sistema Zeus-Terra-Lluna solament es podia alimentar de l'energia de Zeus, que era insuficient per a mantenir-ho estable de forma permanent.
- I aleshores – va continuar Damián – els varels van provocar esclatxes en el camp repulsor d'energia obscura. Enfront d'això, Alícia es va multiplicar projectant-se per a tancar les esclatxes, però va arribar al límit de la seua capacitat i va col·lapsar, quedant destruïda.
- De manera – va plantejar Sara1 – que teníem allí a Damián sense Alícia, i ací a Alícia sense Damián. I de la mateixa forma que Rafa i jo es vam reunir viatjant a través dels universos, ens va semblar just reunir-vos també a vosaltres dos.
- Aleshores els varels han ocupat la Terra en aquell univers? – es va angoixar l'al Iz Fus.
- Encara no ho havien fet en la nostra darrera comunicació amb ell – va indicar Rafa1 –. De fet, els Rafa i Sara d'aquell univers anaven a prendre el relleu d'Alícia.
- Però ho anaven a fer combinats i acoblats entre ells – va afegir Sara1 –, per dos motius: per una banda, per a incrementar la seua capacitat; per altra banda, perquè cap d'ells volia subsistir sense l'altre.
- De totes maneres – va advertir Rafa1 – tenien poques esperances de que pogueren resistir durant molt de temps. De manera que ens van transferir les seues memòries. Per això, nosaltres tenim ara els seus records, integrats en la memòria col·lectiva de Bacava, i sabem tot el que va passar allí. Naturalment, no tindrem records del final de la seua lluita amb els varels d'antimatèria, però no és un record que ens agradés tenir.
- Potser que en aquell univers s'haja perdut l'esperança – va concloure l'al Iz Fus –. Però ací he recuperat l'esperança que havia perdut d'estar amb Damián.

I tot seguit els seus hologrames es van besar apassionadament.

PERSONATGES DE L'ESPERANZA

- Dick Forrest, intendent
- Gertrude Gestuen, gestora d'intercanvis
- Leidy Robinson, informàtica
- Lizbeth Young, química
- Marylin, agent
- Richard Taylor, químic
- Robert Collins, informàtic
- Santiago Vargas, dissenyador
- Sonia Ginsburg, jutgessa
- Taraji Spencer, física
- Tseng Wu, enginyer de telecomunicacions

PERSONATGES DE L'AMBAIXADA DE BACAVA EN MART

- Isa76834936, enginyera genètica
- Laia76834932, telecomunicacions
- Marc76834934, astrònom
- Neus76834935, informàtic
- Ruben76834934, metge
- Sara76834938, mestra
- Isa153725842, enginyera genètica
- Marc153725841, astrònom

PERSONATGES GALÀCTICS

- Brahma, coordinador de la Confederació Intergalàctica de Laniakea
- Cas San 237, ambaixadora de Mart
- E Qui Nox, ambaixador de Cuadripedia
- Iaj Jam Dam, policia galàctic de darrer recurs
- Ial Iz Fus, coordinadora de la Federació Galàctica de la Via Làctia
- Oc To Pus, ambaixador d'altra galàxia
- Rafa153643241, físic en la taquionau
- Rey, ambaixadora d'una galàxia molt llunyana de feia molt de temps
- Ro Tel Nam, ambaixador d'Asterozoida
- Su Bur Bro, representant del Consell Científic de la Terra
- Uol Suz Lem, ambaixador de Lemos
- Uol Suz Zoy, pilot de taquionau
- Zoy Uol Khan, pilot de taquionau

ARBRE GENEALÒGIC DELS ESPERANZISTES EN BACAÇA

Ruben153427543 — Robert Neus Collins — Leidy Neus Robinson — Sara154013736
| | |
Ruben161284395 Laia162183495 Bob Marc161327452
(Rub) (Lia) (Bob)

Isa124651748 — Lizbeth Xavi Young — Richard Rosa Taylor — Gaia154995361
| | |
Alba161603982 — Gaia161345987 (Richi) Isa161701273 (Liz) Ana161183279 (Ricky) — Laia162183495
|
Xavi

Víctor153468913 — Gertrude Isa Chestuen — Tseng Laia Wu — Laia153986759
| |
Víctor161297305 (Vic) Laia161325809 (Laia)

Rafa121783543 — Taraji Rafa Spencer — Santiago Ana Vargas — Ana154983231
| | |
Sara161099643 — Rafa161870932 (Tara) Santi Ana161532854 (Anita) — Xavi161108375

ALTRES PERSONATGES DE BACAÇA

- Isa124537231, enginyera genètica
- Marc154327963, astrònoma
- Neus153784291, informàtica, mare de la fundadora
- Neus153974321, informàtica, tutora de Robert i Leidy
- Rafa1, físic-matemàtic, fundador de Bacava
- Rafa153781023, físic-matemàtic, pare del fundador
- Rosa153742351, química, tutora de Richard
- Ruben1, metge, primer nadiu de Bacava
- Ruben145378251, metgessa
- Ruben153531728, metge
- Ruben153742582, metge, pare de la fundadora
- Sara1, mestra, fundadora de Bacava
- Sara153795247, mestra, mare del fundador
- Xavi154731962, químic, tutor de Lizbeth

ÍNDEX

	pàgina
Pròleg	2
1. Amant	3
2. Investigant	8
3. Emigrant	14
4. Viatjant	29
5. Engendrant	35
6. Anomenant	41
7. Ballant	45
8. Parint	50
9. Treballant	57
10. Escollint	63
11. Renaixent	70
12. Recuperant	77
Llistes de personatges	82